

Giới thiệu Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng

Truyện Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng kể về sự tình của một cô gái trong quá trình chinh phạt anh bằng "keo xít tóc" cùng "nước đá" !

Khiến anh phải mất mặt trước mọi người trong khi đó anh lại hoàn toàn không thấy mặt cô là ai?

Vậy với lý do gì mà cô lại "xù" anh như vậy? Mời các bạn theo dõi truyện sẽ có câu trả lời nhé.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Đinh Bá Thực là một thương nhân thành công, ngoài sự giàu có ở ngoài, ông còn có người vợ xinh đẹp người người ao ước.

Nhưng mà cuộc sống của ông lại có một thiếu sót vô cùng lớn, đó là người vợ đã kết hôn nhiều năm lại không sinh được con, cho dù là đi thụ tinh nhân tạo hay đi nhờ thần cúng phật, hai người dùng hết các biện pháp cũng không được toại nguyện, cuối cùng đành từ bỏ.

Vì để có con nối dõi, họ phải đến cô nhi viện nhận nuôi một bé trai 2 tuổi, đặt tên là Đinh Từ Hạo.

Từ Hạo ở đây có nghĩa là nhiều con nhiều cháu. Bọn họ hi vọng bé trai này có thể mang đến may mắn cho Đinh gia để họ có thêm những đứa con.

Nói thật cũng lạ, không biết có phải do Đinh Từ Hạo có số tốt với họ, sau khi nhận nuôi bé, bà Đinh liền mang thai, chỉ trong 6 năm liên tục sinh 4 cô con gái, xinh xắn, đáng yêu, khiến nhà họ Đinh trở nên vô cùng náo nhiệt

.

Không giống như ông Đinh đáng người mập, lùn.4 cô con gái đều giống mẹ, xinh đẹp như một tác phẩm nghệ thuật "phấn điều ngọc mài"

Không cần phải nói bốn cô con gái của ông xin đẹp như thiên tiên, khiến cho ông Đinh vô cùng kiêu ngạo.

Mặc dù có vài người cho rằng sinh con gái là chuyện lỗ vốn, nhưng ông Đinh lại không cho là vậy, ông biết chỉ cần thực lòng nuôi dạy, con gái của ông còn tốt hơn nhiều so với con trai bỏ đi, con gái tuyệt đối là tài sản của Đinh gia chứ không phải món nợ.

Vì vậy, con gái càng lớn, ông Đinh càng tích cực thay các cô chọn đối tượng.

Chẳng qua là khi các cô lớn lên, đều xinh đẹp như hoa như ngọc, họ không còn giống hồi bé bị ông Đinh lừa gạt, các cô đều kháng nghị mỗi người đều có một ý định riêng, không bao giờ bị ông Đinh dùng mấy viên kẹo hay nói lời ngon ngọt nữa

Liệu ông Đinh có được như ý nguyện, thay bốn cô con gái tìm rể hiền vừa lòng ông?

Hay là các cô sẽ theo ý mình, tìm một người rể nghèo? Đến lúc đó cho ông Đinh lỗ vốn bỏ ra hay không?

Bốn cô con gái của ông là tài sản hay món nợ đây?

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Mặc dù bây giờ mới hơn 6 giờ sáng, nhưng trong phòng bếp của Đinh gia đã truyền đến mùi thơm của thức ăn

Mẹ Đinh lúc nào cũng là người dậy sớm nhất, mặc dù trong nhà đã có người giúp việc, nhưng mà chuẩn bị bữa sáng phong phú cho các con gái là thú vui lớn nhất, chuyện này bà từ trước đến nay đều tự mình làm, cũng không giả dối với người ngoài.

" chào mẹ" Vốn là một người có cuộc sống vô cùng quy luật, đúng 6 giờ rời giường, vĩnh viễn là người thứ hai đi vào phòng ăn sau mẹ cô.

Cũng không biết là do cá tính hay là do thân làm "chị cả" trong nhà nên cô có ý thức trách nhiệm, cô từ nhỏ đã cố gắng chăm học, thành tích ưu tú, đạt được rất nhiều giải thưởng, ra nước ngoài học tập lấy được bằng thạc sĩ của trường Denver (thủ phủ và là thành phố lớn nhất bang Colorado, nước Mỹ) sau đó liền vào công ty của ba cô giúp ông một tay.

Mặc dù ông chủ công ty cô chính là ba cô , nhưng biểu hiện của cô khá cẩn thận, không chút nào dám lơ là.

Là chị cả trong nhà, cô đóng vai này rất thành công nha, cũng vì vậy mà cô là thần tượng trong lòng mấy đứa em cô.

" Chào mẹ. Chào chị cả"

Khi Đình Vũ Thiên sắp dùng xong bữa sáng, các em của cô cũng xuống phòng ăn. Chờ tất cả ngồi vào chỗ của mình, ba Đình cũng xuất hiện ở phía cầu thang.

" chào ba" cô ba Đình Vũ Như chào hỏi đầu tiên.

" Baba hôm nay có bánh bao người thích nha" Về ngoài ngọt ngào, Đình Vũ Du cười híp mắt đối với ba nàng.

" Vậy sao, vậy thì tốt quá" ông Đình cao hứng chà xát tay, hướng ghế chủ vị ngồi.

Buổi sáng sau khi rời giường là có thể thấy 4 người con gái tề tụ đông đủ là chuyện ông cảm thấy thật sung sướng.

Bà Đình đem trứng ốp la đưa lên bàn sau đó cời tạp dề và ngồi xuống, khi nghe thấy con gái nhắc đến bánh bao lại không khỏi thờ dãi, "Tư Hạo cũng rất thích bánh bao, nếu như hân ở đây thì thật tốt"

Mặc dù Đình Tư Hạo vốn là con nuôi, nhưng mà ông bà Đình đều rất yêu thương hân. Nhất là bà Đình , nghĩ đến con trai đang ở nước Mĩ xa xôi, một năm mới được gặp hân một lần không nhận được sấu nào.

" Dù có nói gì anh hai cũng không chịu trở lại, không phải anh ấy ghét chúng ta chứ?" thấy mẹ như vậy, Đình Vũ Như liền nhún mày cũng học mẹ mình mà thờ dãi.

" Anh làm sao mà ghét chúng ta được, chẳng qua là anh hi vọng dựa vào chính mình tạo ra được thành tích tốt" Đình Vũ Du vẫn đang học đại học hướng mọi người nói " Ngày hôm qua anh ấy gửi mail cho con nói là hai tháng sau sẽ về nhà một chuyến"

" Anh con về nhà sao? Vậy thì tốt quá, để mẹ đi gọi điện cho nó" Nghe vậy bà Đình khá là vui mừng nói.

Đình Tư Hạo tới Mĩ học sau đó ở lại đó công tác, mấy năm nay cùng bạn bè mở công ty thiết kế phần mềm, vì công việc bận rộn mà ít về nhà thăm người thân.

" Tại sao anh gửi mail cho em mà không phải cho chị?" cô hai Đình Như Khiết bắt mẫn chu miệng hỏi

" Bởi vì anh ấy yêu em nha " Đình Vũ Du vẽ mặt ngọt ngào nói

Bởi vì nhận nuôi Đình Tư Hạo cũng không phải là bí mật, Đình gia tiểu muội thậm mền người anh không cùng máu mủ, ruột thịt này, nhưng đây là bí mật của cô, cho tới bây giờ vẫn chưa có ai biết, bởi vì yêu mền anh nên mỗi ngày cô đều viết thư cho anh, chỉ vì bận rộ nên lâu lâu anh mới hồi âm trả lời cô.

" Không bao giờ trang điểm, ở trong mắt anh trai em chỉ là một con nhóc, anh sẽ không yêu em đâu " Đình Vũ Khiết không cam tâm bị yếu thế nên đáp trả.

Những lời này vô tình đã chạm phải nỗi đau của Đình tiểu muội, bởi vì cô cùng anh chênh lệch 8 tuổi, vì vậy từ trước đến nay cô đều lo lắng ở trong mắt anh chỉ coi cô là em gái.

Hừ, cô mới không phải là con nhóc, một ngày nào đó cô sẽ trở thành bạn gái của anh. Đình Vũ Du ở trong lòng âm thầm thề.

" Chị nói cái gì? Em... .." Đình Vũ Du đang muốn phản bác lại bị Đình Vũ Thiên cắt đứt nói

" Được rồi, mọi người từ từ ăn, chị đi làm đây" sau đó Đình Vũ Thiên đẩy ghế đứng dậy.

" Thiên nhi, con nghĩ chưa" ông Đình đột nhiên gọi nàng lại, " ngày hôm qua ba cùng con nói chuyện con nghĩ như thế nào?"

" Chuyện gì?" Đình Vũ Thiên biết rõ còn hỏi

" Chính là hôn sự của con cùng Dật Khải" Đình bá nhắc nhở nàng.

" Chị cả muốn kết hôn sao?"

" Lúc nào vậy? Lúc nào vậy?"

" Chị em muốn làm phù dâu."

Mấy đứa em nghe cô sắp sửa kết hôn liền phẩn chấn thảo luận.

"Chị..." Đinh Vũ Thiên chỉ âm thầm cười khổ, "Chuyện của công ty còn rất nhiều, con lại bẽ bộn công việc, nên chưa muốn kết hôn sớm"

"Kết hôn cũng không ảnh hưởng đến công việc của con" ông Đinh vẻ mặt nghiêm túc nói "ta cùng Dật Khải thương lượng qua, nó sẽ không phản đối việc của con, kết hôn con vẫn có thể đi làm"

"Ba, chuyện kết hôn để sau này hãy nói được không?" Đinh Vũ Thiên bất đắc dĩ nói: "Con hiện tại đem công việc lên đầu, hoàn toàn không có suy nghĩ chuyện kết hôn."

"Nhưng là các con đính hôn trước có được không?" Bà Đinh đứng ra phát biểu ý kiến: "Con không sợ Dật Khải hắt.... .."

"Cái gì?" Mẹ muốn nói lại thôi khiến Vũ Thiên không sao hiểu nổi.

"Ý là nói chị không sợ Dật Khải chạy mất thì sao?" Đinh Vũ Khiết thay mẫu nhân nói tiếp.

Chạy mất? Haha chạy mất là tốt nhất. Vũ Thiên trong lòng thầm nghĩ.

Ban đầu bởi vì bẽ ngoài Dật Khải, anh ta còn có thân phận tập đoàn Tiểu Khải vì vậy cô chấp nhận cuộc hôn sự này. Nhưng sau một thời gian sống chung, cô phát hiện vị hôn phu của mình không phải hoa tâm bình thường, quả thật là một siêu cấp sắc lang tình cuồng. Cô từ trước đến giờ sống rất quy củ, làm sao có thể cùng người đàn ông như vậy sống cả đời.

Cô tuyệt đối phải tìm ra biện pháp thoát khỏi cái nhà tù này.

"Của con thì sẽ là của con, không phải của con thì muốn giữ cũng không được". Cô qua loa nói.

"Không thể nói như vậy." ông Đinh thờ dài: "Con là chị cả, con không kết hôn, các em của con làm sao bây giờ?"

"Ba, người có làm hay không vậy?" Đinh Vũ Khiết thay chị mình nói chuyện. "Chị là nữ cường nhân, hiện tại mới chỉ 26 tuổi, làm gì có nữ cường nhân nào trước 30 tuổi kết hôn?"

Những cô gái chú trọng sự nghiệp đều không muốn bị hôn nhân trói buộc.

"Ba, hiện tại là thời đại nào rồi, đâu còn có cái luật này?" Vũ Thiên thờ dài nói: "Nếu như các em tìm được người thích hợp, thì kết hôn thôi."

Đinh Vũ Thiên dùng ngón tay chỉ mấy người em của mình, nói sang chuyện khác: "Mọi người đi học, đi làm sau này thay mình tìm được người chồng như ý, ngàn vạn lần không được để ba thất vọng."

"Mọi người từ từ nói chuyện". Đinh Vũ Như xách cặp tài liệu, vội vàng đi ra ngoài, "Con phải đi không đi thì muộn mất" (Cái này ta chém nha)

Khi cửa đóng bịch một tiếng, bà Đinh mới mang giọng oán trách nói: "Ông à, sao ông lại giao cho con nhiều việc như vậy, bây giờ thì hay rồi, con tham công việc đến nỗi không muốn cưới luôn".

Ông Đinh cười khổ: "con có khả năng cao, việc gì muốn làm liền làm, con có hứng thú ta có thể làm sao"? Ông vỗ tay vợ mình "dù sao sản nghiệp Đinh gia luôn có người tiếp nhận, nếu như Thiên nhi làm được lại cao hứng, đó không phải là điều rất tốt hay sao?"

"Tuy nói như thế, nhưng là.... .." Bà Đinh vẫn có quan niệm "trao lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng."

"Nếu anh hai ở nước Mỹ không chịu trở về, có chị cả đón lấy là tốt nhất." Đinh Vũ Khiết cắn miếng bánh bao cuối cùng, ngọng nghịu nói: "Em đối với quản lý một chút cũng không có thiên phú, căn bản cũng không thích hợp đến công ty đi làm, Vũ Như lòng mềm yếu, tuyệt đối sẽ bị nhân viên ăn hiếp, về phần Vũ Du cả ngày muốn đi Mỹ, thế nào cũng như anh hai một đi không trở lại. Đối mắt nhìn lại, trừ chị cả thì còn ai có thể kế thừa công ty ba đây."

"Cả nhà con là người nói nhiều nhất" bà Đinh liếc cô một cái: "Như vậy thì tại sao không khuyên chị con sớm kết hôn, cứ như vậy không biết bao giờ chị con mới kết hôn được nữa."

"A, 7 giờ rồi, con phải đi đây". Để tránh tiếp tục nghe mẹ dài dòng, Đinh Vũ Khiết đem miếng bánh bao cuối cùng nuốt vào bụng, phui mũng xoay người rời đi.

"Cái gì, đã 7 giờ" nghe vậy Đinh Vũ Như cùng Đinh Vũ Du gần như đồng thời từ trên ghế nhảy dựng lên. Rồi sau đó đi làm, đi học, đi học mọi người giải tán ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Đình Vũ Thiên đến công ty, ngay lập tức chạy ngay đến phòng họp, cùng nhân viên nghiệp vụ bắt đầu cuộc họp.

Hai năm trước khi cô mới vào công ty, đa số các nhân viên đều đứng một bên xem náo nhiệt, muốn biết trình độ học vấn của thiên kim tiểu thư như cô thì sẽ làm ra thành tích gì?

Theo thời gian trôi qua, thành tích của cô như thế nào thì mọi người đều thấy rõ, theo tình hình này, người sáng suốt cũng biết bất luận Đình Vũ Như có trở thành người kế nghiệp hay không, sau này cũng là một nhân vật trọng yếu trong công ty.

Dần dần không còn ai dám khinh thường cô, vị trợ lý chủ tịch này và đối với cô từ thái độ khách khí thành tôn kính.

"Các vị còn có vấn đề gì hay không?" Đình Vũ Như nhìn xung quanh, "nếu như không có, hôm nay đến đây thôi."

40 phút qua đi, cô cùng các vị chủ quản bước vào phòng họp, chuẩn bị thảo luận hướng vay mượn ngân hàng.

Trải qua một buổi sáng ở trong phòng họp, buổi trưa cùng khách hàng ăn cơm, buổi chiều liền trở về phòng làm việc của mình xem xét tính toán kế hoạch vạch ra.

Mặc dù công việc công ty hết sức ổn định, nhưng cô muốn công ty có nhiều kế hoạch đột phá hơn, như thế thì khuếch trương công ty là điều không thể tránh khỏi, vì vậy mà số lượng công việc ngày càng không lồ. Đây cũng là mục đích cô đến công ty, việc gì làm cũng phải thành công không được thất bại, nếu không sẽ phụ lòng tin tưởng của ba cô, hơn nữa sau này ở trước mặt nhân viên sẽ không ngẩng cao đầu được.

Vì kế hoạch khuếch trương này, 9 h tối Đình Vũ Như vẫn còn đang ngồi ở phòng làm việc cẩn thận nghiên cứu nội dung bản kế hoạch.

Reng reng.... ..

Chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ của cô

Cô chau mày cầm điện thoại lên nói "alo"

"cô Đình, tôi là thám tử hayward "

Nghe chính là thám tử gọi tới, gương mặt xinh đẹp lập tức phát ra ánh sáng

"Thế nào họ Nhan có động tĩnh gì sao?"

"Anh ta bây giờ đang cùng một đám bạn đang ở quán bar Kim, cùng với một đám gái ở quán bar ồn ào, quần áo đã cởi ra một nửa "

"Thật tốt quá nói cho tôi biết địa chỉ, tôi lập tức tới ngay"

"Địa chỉ ở đây.... "

Đình Vũ Như hưng phấn ghi địa chỉ, cầm lấy ví da chạy ra ngoài

Mặc dù cô cùng Nhan Dật Khải nói chuyện chia tay, nhưng tên đàn ông này mặt dày hơn cả tường thành, luôn là vẻ mặt cợt nhả, không chú trọng khi đối mặt với cô, dù cô nói gì đi nữa cũng không muốn giải trừ hôn ước.

Vì muốn thoát khỏi tên hoa tâm này, cô đã thuê thám tử theo dõi hành tung của anh ta, hi vọng rằng có một cơ hội chinh anh ta, để cho anh ta không chịu được mà đồng ý chia tay (lyl: vâng và chị chính nhằm người haizzzzz)

Lần này anh ta đang ở quán bar cùng cô gái khác chơi đùa, nếu ở trước mặt mọi người khiến anh ta xấu hổ....

Hahaha

Thật tốt quá! Thật tốt quá!

Cô bây giờ nhất định sẽ kéo người đàn ông này xuống, tuyệt đối phải nắm chắc cơ hội này, để cho anh ta thẹn quá hóa giận mà từ bỏ hôn ước với cô.

...

Tập đoàn Dương Thắng, bên trong cao ốc

"Diêm tổng, đây là kết toán tài vụ tháng này" (ta chém nha các nàng, không thuộc chuyên môn của ta) thư kí Trịnh cung kính đem một xấp tài liệu để trên bàn Diêm Trọng Uy để anh xử lý.

"Phần này là căn kiện khách hàng bên Mĩ vừa mới kí kết, xin ngài xem qua. Thư kí Trịnh lại đưa lên một xấp văn kiện

"Ừ, còn có chuyện gì không?" vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính Diêm Trọng Uy lúc này mới ngẩng đầu lên. Mặc dù mới hơn 40 tuổi, là mẹ của 2 đứa bé, thư kí Trịnh vẫn không dấu được ánh mắt tán thưởng khi nhìn vào gương mặt đẹp trai của ông chủ.

33 tuổi, Diêm Trọng Uy tản ra sức quyến rũ của người đàn ông trưởng thành, anh từ trước đến nay luôn nghiêm túc, vẻ mặt lúc nào cũng lạnh lùng, hơn nữa thủ đoạn lại tàn nhẫn, vì vậy anh được mệnh danh là "Diêm La mặt lạnh"

Nhưng mà anh lạnh lùng như vậy lại được nhiều cô gái ngưỡng mộ, ngay cả thư kí Trịnh cũng vậy.

Bởi vì danh chính ngôn thuận, thư kí Trịnh càng cười híp cả mắt, theo dõi gương mặt tuấn tú của anh. "Mới vừa rồi phó giám đốc gọi điện thoại đến, nói là những người khách Nhật Bản mới ăn cơm no, hiện tại phó giám đốc đã dẫn bọn họ đến bar Kim, anh ta nói là không cần giám đốc phải đi tiếp bọn họ."

Nhìn thì nhìn nhưng cô luôn xử lý mọi chuyện rất thỏa đáng, cho tới bây giờ chưa xảy ra chuyện gì, đây cũng là nguyên nhân Diêm Trọng Uy coi trọng cô.

"Vậy sao, cô thay tôi nói điện thoại, nói rằng tôi sẽ đến"

Những người khách Nhật Bản này là khách hàng lớn của công ty, cho dù anh không cần tới, nhưng thân là ông chủ, lên đến chào hỏi một tiếng là điều tuyệt đối cần thiết.

Nói như vậy, người tiếp khách là nhiệm vụ của bộ phận PR, chiều đãi khách Nhật thường chia làm 3 cấp độ, đầu tiên là một bữa ăn tối thịnh soạn, tiếp theo là uống rượu và cuối cùng là gái.

Mà những thứ này dĩ nhiên là công ty chi trả, mấy trăm vạn đôi lấy mấy ngàn đô, có sao mà không làm đây.

"Vâng, ông chủ giao phó, thư kí Trịnh ghi nhớ trong đầu".

"Còn có chuyện gì sao?" Thư kí Trịnh vẫn còn đang đứng trước mặt anh, Diêm Trọng Uy không khỏi hỏi.

"Là như vậy" thư kí Trịnh mỉm cười nói: "Lý tiểu thư đã ở ngoài chờ ông chủ từ lâu, có hay không cho cô ấy vào?"

"Cô nói là Nguyên Du?" anh nhíu mày

"Đúng vậy." Cô gật đầu nói: "Lý tiểu thư có hẹn cùng tổng giám đốc ăn bữa tối, nhưng tổng giám đốc vẫn bận đến bây giờ, cô ấy không cho tôi làm phiền, chỉ một mình ngồi ở phòng khách đợi tổng giám đốc."

Anh nhìn ra bên ngoài, thì ra đã là 9 giờ tối rồi.

"Cô nói cô ấy đi thôi. Tối nay tôi có việc, không có thời gian cùng cô ấy ăn cơm." Bây giờ phải đi xã giao, làm gì còn thời gian cùng cô ta ăn cơm.

"Nhưng, như vậy thì!" thư kí Trịnh nuốt nước miếng một cái

Quả là người đàn ông lạnh lùng, bạn gái đã chờ ở ngoài suốt 3 giờ đồng hồ, anh ta coi như không thấy, lại còn kêu cô ấy đi.

"Còn có chuyện gì?" Diêm Trọng Uy tiếp tục nhìn về phía màn hình máy tính.

"Không có, không có." Biết ông chủ của mình là người không thích nói nhiều, thư kí Trịnh không nói gì thêm nữa, lập tức rời khỏi phòng làm việc của ông chủ.

Cô thật đồng tình với Lý Nguyên Du ở ngoài nha.

Diêm Trọng Uy tạm thời gác công việc sang một bên, ra ngoài cao ốc chuẩn bị đi xã giao, trong lòng anh đã sớm có tính toán, sau khi kết thúc xã giao liền quay trở về làm tiếp công việc còn dang dở.

An đang mở cửa xe, chuẩn bị lên xe đi, đột nhiên nghe thấy một giọng nói gọi anh lại

"Trọng Uy"

Anh quay đầu nhìn thấy Lý Nguyên Du đứng sau lưng anh, mỉm cười hướng anh vẫy vẫy

Diêm Trọng Uy không khỏi nhíu mày, bởi vì tối nay anh rất bận, cũng không có tâm tình đối phó với cô

Lý Nguyên Du là con gái của Lý Thành Khánh, Diêm _ Lý quen nhau nhiều đời cho nên hai bên cha mẹ có ý tác hợp cho hai đứa con, hi vọng đã thân lại càng thêm thân.

Lý Nguyên Du đối với Diêm Trọng Uy vừa gặp đã yêu, chỉ tiếc là Diêm Trọng Uy đặt sự toàn bộ sự chú ý lên công việc, cùng với phụ nữ hoàn toàn không có hứng thú. Chẳng qua Lý Nguyên Du nhiệt tình nên anh hào phóng tiếp nhận. Dù sao đối với tập đoàn Dương Thăng có lợi, cưới người phụ nữ nào đối với anh mà nói cũng đều như nhau. Huống chi, Lý Nguyên Du đáng người ngọt ngào, động lòng người, tính cách lại ôn hòa, khéo léo, thật là người

vợ tốt khó tìm

Thấy anh không có phản ứng, Lý Nguyên Du không còn cách nào khác là chủ động đi tới trước mặt anh, " Trọng Uy, anh muốn ra ngoài sao?"

" Ừ tôi còn phải đi xã giao" Hần nói câu này xem nư là đang nhắc nhở cô, muốn cô thức thòi mà đi.

" em nghe thư kí Trịnh nói" cô gật đầu một cái, " Em biết rõ anh không rảnh cùng em ăn cơm, nhưng có thể đưa em về nhà hay không?"

" Nhưng là....." anh thật không muốn lãng phí thời gian để đưa đón một người phụ nữ , nhưng mà cô gái này đã đợi anh cả đêm, đến bây giờ vẫn chưa ăn cơm, nếu bây giờ mà từ chối cô thì hình như không có tình người.

Dù nói thế nào cô trên danh nghĩa cũng là bạn gái anh.

" vậy cũng được."Anh gật đầu một cái" Cô lên xe trước đi"

Thấy mục đích đã đạt được Lý Nguyên Du vui mừng ngồi vào trong xe , cô không ngại có hay không được cùng anh ăn tối, nhưng mà đối với cô mà nói, có cơ hội cùng anh chung sống với nhau là được rồi, dù chỉ là mấy phút đồng hồ cũng tốt.

Người đàn ông này đối với cô vô cùng lạnh nhạt, một chút nhiệt tình cũng không có, hết lần này tới lần khác anh như một cục nam châm hấp dẫn cô, làm cho cô ném không được mà bỏ cũng không xong.

Cô đường đường là con gái lớn của Lý gia, không lúc nào chủ động với đàn ông. Anh Diêm Trọng Uy là người may mắn đầu tiên.

Không có biện pháp , ai bảo cô thương anh đây?

" A Đức, đầu tiên anh đưa tôi đến quán bar Kim, sau đó đưa cô Lý về nhà ". An bài hết sức thỏa đáng một chút cũng không mất thời gian công việc, Diêm Trọng Uy một bên giao phó tài xế, sau đó lấy ra tài liệu thư kí Trịnh vừa đưa.

Quán Bar Kim , cái gì chứ? Hình như nói đó không phải là nơi nghiêm túc.

Lý Nguyên Du im lặng không dám quấy rầy anh, được một lát sau cô không khỏi tò mò " Trọng Uy, quán bar Kim là sao?"

" Chính là quán rượu, anh chưa từng nâng đầu lên, mắt vẫn nhìn về phía tài liệu.

" Anh phải đi....quán rượu" cô ngăn người, không ngờ anh sẽ thẳng thắn trả lời như thế.

" Đây chỉ là phương diện làm ăn xã giao, không cần phải ngạc nhiên như thế" theo ý anh đến quán bar làm ăn chỉ là chuyện bình thường, anh căn bản không cần giải thích nhiều.

Anh ta có gặp dịp thì chơi hay không? Có tìm phụ nữ ở quán bar hay không?

Lý Nguyên Du tràn đầy nghi vấn, nhưng cũng không dám hỏi, chỉ sợ anh trách cô không hiểu chuyện.

" Em biết rồi" cô cố gắng cười một nụ cười xem như mình đã hiểu.

Ở trong thế giới của cô, phải mang theo mặt nạ giả dối mới có thể sống được, nếu không tông gia tộc tranh đấu, cô sẽ bị thương tích đầy mình, thậm chí cả xương cũng không còn.

Đây cũng là lí do vì sao cô bắt chước tất cả bám lấy Diêm Trọng Uy , chỉ có lấy một người đàn ông có gia thế hùng hậu, cô mới có chỗ đứng trong gia tộc. Mới có thể được người thân để mắt tới.

Nhìn bề ngoài cô ngọt ngào, có ai đoán được con người bên trong cô là vậy, ngay cả Diêm Trọng Uy cũng không thể biết được

Bởi vì anh từ trước tới nay đều không coi trọng cô, căn bản là chưa bao giờ cẩn thận quan sát cô huống chi là thăm dò thế giới nội tâm của cô.

Trong mắt anh chỉ có tập đoàn Dương Thăng cùng với công việc

Về phần phụ nữ, đối với anh à nói chỉ là từ trên người đàn ông gỡ ra 1 cái xương sườn, họ chẳng qua là để lấy lòng đàn ông , là công cụ âm giương và đẻ sinh con nối dõi. Tất cả những thứ này đều dùng vật chất đổi lấy, mà anh thì có thừa những thứ ấy.

Anh cũng không hoài nghi về tình yêu của Lý Nguyên Du đối với anh,lấy điều kiện của anh phụ nữ vừa gặp đã yêu anh có mà xếp hàng dài , nhưng anh hiểu những điều đó chính là nhờ tài lực của anh, một khi anh hai bàn tay trắng thì tất cả họ sẽ cụp đuôi chạy mất.

Nếu tình cảm là một loại điều kiện để trao đổi, anh cần gì phải lãng phí tình cảm của mình cho một người phụ nữ.

Thay vì cùng phụ nữ giả dối, anh thà dành thời gian để phát triển sự nghiệp, ít nhất sự nghiệp cũng không giả dối, những thành tựu mà anh đạt được chính là sự thật. Vì vậy anh đối với Lý Nguyên Du chưa bao giờ cảm thấy áy náy.

Diêm Trọng Uy quyết định sau khi hai người kết hôn ,anh sẽ cho cô một cuộc sống sung túc để báo đáp những việc mà cô sẽ làm, hồi báo thân thể cô để anh hưởng thụ, hồi báo cô vì Diêm gia mà sinh con nối dõi, anh tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô, để hai bên cùng có lợi (oái đoạn này mình chỉ edit được sát nghĩa theo mình hiểu thôi, không biết có đúng không nữa)

" Trọng Uy" nhìn anh chuyên tâm làm công việc, Lý Nguyên Du muốn nói lại thôi. Từ trước đến nay cô đều tránh làm những việc khiến anh không vui, chẳng qua là chuyện này cô phải thăm dò một chút từ miệng anh.

"Ừ" anh không tập trung mà trả lời

"Chúng ta quen nhau đã 2 năm rồi nhỉ?" cô cúi đầu dùng giọng nói hết sức nhỏ nhẹ nói. " Ngày hôm qua ba hỏi em, hỏi chúng ta đối với tương lai có tính toán gì?"

Tính toán ư, đó chính là tỏ rõ muốn bọn họ kết hôn

Nghe vậy Diêm Trọng Uy, đóng lại tài liệu "Em có tính toán gì?"

Anh đem vấn đề này hỏi ngược lại cô

" Em.... " Cô vẫn như cũ cúi đầu, " Em có thể tính toán gì? Tất cả đều do anh làm chủ"

Ở trước mặt anh cô vĩnh viễn diễn vai một người ôn nhu biết nghe lời

" Em nghĩ kết hôn?" anh hỏi rõ.

" Em.... "cô nắm lấy váy," anh nghĩ sao?"

Cái vấn đề này nhất thời cũng hỏi chính anh

Anh biết kết hôn là chuyện sớm muộn, nhưng trong khoảng khắc anh lại do dự

May mắn xe đã đến quán bar, đồng thời giải vây cho anh.

" Chuyện này nói sau" anh trả lời qua loa, chuẩn bị xuống xe

Mất thấy anh sắp đẩy cửa xe xuống rồi đi, cô không khỏi gọi anh lại" Trọng Uy., anh.... "

"Anh không có thời gian". Anh rõ ràng không muốn cùng cô thảo luận vấn đề này

" Anh không cùng emhôn tạm biệt sao" Cô biết anh hiểu lầm dụng tâm của cô, chỉ là mở to cặp mắt nhìn anh.

Anh bỗng dừng mềm lòng, theo môi cô khẽ hôn một nụ hôn.

" Em về nhà nghỉ ngơi trước, chờ anh có thời gian , chúng ta sẽ thảo luận lại vấn đề này" Anh nhanh chóng bàn giao mọi chuyện rồi vội vã xuống xe rồi đi.

Nhìn bóng lưng anh biến mất ở cửa quán bar, cô không khỏi sững sờ.

Người đàn ông này rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Ngay cả là tình nhân bình thường cũng đều ôm hôn nồng nhiệt mà anh cũng không muốn, bình thường đều là do cô chủ động với anh.

Cô là người phụ nữ thông minh cũng hiểu Diêm Trọng Uy không yêu cô.

Yêu một người không phải bộ dạng này, anh đối với cô hoàn toàn không có biểu hiện giữa những người đang yêu.

Nhưng anh vẫn không cự tuyệt cô, vẫn là tiếp tục cùng cô qua lại.

Chắc là anh cũng không tìm được đối tượng kết hôn nào thích hợp hơn cô đi.

Hai người là môn đăng hộ đối, trình độ học vấn ngang bằng, có thể nói là một đôi" kim đồng ngọc nữ"

Nghĩ đến đây, lòng của cô dần dần bình an lại

Có yêu hay không không sao cả, cô chỉ cần một người đàn ông mạnh mẽ có thể dựa vào, và một cuộc sống vật chất phong phú, hơn nữa cô còn có thể cao ngạo nhìn mọi người, những điều này đều khiến cho nhiều người ghen tị.

" bà Diêm....haha, từ này nghe thật có bao nhiêu cảm động, đây chính là đỉnh của hào quang, cô nhất định có thể sống tốt hơn trước kia bao nhiêu, thật đáng để kiêu ngạo.

Về phần tình yêu , nó chỉ là chuyện nhỏ, theo thời gian trôi qua, nó sẽ biến mất thôi.

Rốt cuộc là ai nghĩ ra "lựa chọn tình yêu hoặc bánh bao " đó là một cái đề tài buồn cười.

Người này quả nhiên là ngu ngốc không ai bằng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Quán bar kim là một nơi cực kì rục rờ, các cô phục vụ ngoại trừ ăn mặc vô cùng hấp dẫn(sexy), ngoài ghế sofa là các cô gái tiếp khách còn có các phục vụ nam mặc tây trang xếp hàng chào mời khách.

Sau khi nghe được tin tức của thám tử thông báo, Đinh Vũ Thiên chạy đến bar Kim bằng tốc độ nhanh nhất có thể, đang lúc cô chuẩn bị đi vào bên trong thì bị mấy phục vụ nam đưa tay ngăn cô lại.

"Thưa cô, xin hỏi có chuyện gì không?" quán bar này không phải là nơi phụ nữ có thể bước vào, trừ bỏ có lệnh gọi ở ngoài, bình thường các cô gái tới nơi này đều có mục đích đập phá cùng cãi nhau, cho nên các phục vụ nam không để gì cho cô đi vào.

"Tôi..." Đinh Vũ Thiên ngẩn ngơ, ngay sau đó liền hiểu ý của đối phương:" tôi là nhân viên pr(quan hệ công chúng) của ông Nhan được ông ấy gọi đến để giúp chiêu đãi khách."

Dù thế nào thì anh ta cũng đi cùng một nhóm người, là bạn bè hay khách hàng thì làm sao phân biệt được chứ.

" Cô là nhân viên PR", nhướn mày lên, phục vụ nam nhìn cô với vẻ mặt không tin tưởng

Cô gái này ăn mặc xinh đẹp, nhưng là trên khuôn mặt lại đeo một chiếc mắt kính đen, hơn nữa còn mặc đồ công sở đoan trang hiệu Chanel thế nào cũng không giống như nhân viên mà giống như bà chủ hơn.

"đúng vậy" thấy đối phương đang đánh giá cô từ trên xuống dưới, cô mới ý thức được mình ăn mặc hình như không giống với nhân viên, vì vậy cô vội vàng lấy mắt kính xuống bỏ vào bóp da:" Tôi đã có hẹn với ông Nhan lúc 10 h, làm phiền anh dẫn tôi đến chỗ anh ấy được không?"

Bởi vì đi học và đi làm trong một thời gian dài, cô cũng không mang kính sát tròng, cho nên khi lấy mắt kính xuống, cận thị 8 độ, cùng với ánh đèn phản quang ở đây khiến trước mắt cô là một mảng mờ mờ , cái gì cũng không thấy rõ, có thể nói lúc này cô như người mù để miêu tả tình huống lúc này là chính xác nhất.

" Có chuyện gì không?" nhìn hai người đứng trước cửa giằng co nửa ngày, quản lý liền đi tới đây.

" Quản lý, cô gái này muốn vào tìm một vị khách" nam phục vụ cung kính trả lời.

" Cô gái, cô đến tìm ai?" cùng nam phục vụ giống nhau, quản lý cũng bắt đầu quan sát cô.

Vì lợi ích của khách hàng, bọn họ tuyệt đối không thể để người ngoài vào bên trong gây chuyện, bởi vì có người vợ hận chồng mình đến quán rượu nên tới đây gây sự là điều thường xuyên xảy ra.

" Tôi nói rồi tôi là nhân viên Pr của ông Nhan , hôm nay tôi tới đây để chiêu đãi khách hàng." Cô nhẫn nại nói thêm một lần nữa.

"chiêu đãi khách hàng" Quản lý im lặng một hồi lâu, " Cô là nói giám đốc Diêm sao?"

Giám đốc Nhan, tập đoàn Hướng Vinh vẫn là do anh trai Nhan Dật Khải quản lý, lúc nào thì đến phiên anh ta làm?

Đúng rồi!

Việc gì cũng có khả năng, cái tên sắc lang trước mặt phụ nữ đều tự đánh bóng mình, tất nhiên sẽ tự tăng bốc mình, nói mình là nhân vật cao cao tại thượng(ý chỉ người ở trên cao)

Nghiêng đầu nửa ngày, Đinh Vũ Thiên cuối cùng cũng có đáp án, liên tục gật đầu , "Đúng vậy, tôi cùng giám đốc Nhan có hẹn 10 h gấp mặt, bây giờ không vào sẽ trễ mặt, hơn nữa nếu bây giờ tôi không được vào sẽ bị ông chủ đuổi việc, đến lúc đó các anh có chịu trách nhiệm được không?"

Nói xong cô phồng má, bắt đầu trách đối phương

" Như vậy.." thấy cô nói hợp tình hợp lý, thái độ lại ôn hòa, không giống người muốn vào gây chuyện (èo lăm to rồi a ^^)

Mặc dù cô ăn mặc đoan trang , nhưng bây giờ các cô gái đều dựa vào kỹ xảo cùng các mảnh khoe của mình chứ không phải ông ẹo cùng nhan sắc nữa.

" Vậy cũng được cô đi theo tôi vào" quản lý cuối cùng cũng chấp nhận yêu cầu của cô

"Cám ơn" Lúc này Đinh Vũ Thiên mới gạt đầu thờ phào, "làm phiền anh dẫn đường có được hay không?"

Cô không khỏi khâm phục sự lanh lợi của mình, nếu cô ngay cả cửa quán bar này cũng không vào được thì làm sao đối phó với tên sắc lang kia được.

Cô nhắm mắt theo sát quản lý ở phía sau lưng, may mà bước chân của anh ta không nhanh, nếu không thì trước mắt cô chỉ là một mảng mơ hồ, nếu không cô có thể ngã rồi.

" Cô gái, cô có muốn hay không suy nghĩ một chút hay không?" Quản lý đột nhiên lên tiếng " Cô là người con gái rất xinh đẹp sao có thể làm một nhân viên nho nhỏ, một tháng kiếm được bao nhiêu tiền, nếu như cô đến chỗ tôi, một tháng có thể kiếm được hơn mấy chục vạn đó?"

" Có thể kiếm được nhiều như vậy sao?" Cô làm bộ ngạc nhiên, giả dối đáp lời quản lý " Nhưng là tôi không có thói quen cùng người đàn ông thân mật, cũng như lợi dụng"

" Loại chuyện như vậy nhanh chóng sẽ quen thôi, hơn nữa lại có thể kiếm được rất nhiều tiền." Quản lý nhiệt tình đưa một tấm danh thiếp." Có hứng thú hãy gọi cho tôi, tôi nhất định sẽ làm cho cô trở thành người nổi tiếng nhất."

Đối với việc này anh vô cùng tự tin , đôi mắt nhìn lại , trong tiệm của anh không có người nào đáng vẻ xinh đẹp động lòng người, lại có khí chất như cô gái này, vừa có tư chất có thể là cây hái ra tiền, được như vậy thì quán bar Kim này không nổi sao?"

Đinh Vũ Thiên vừa tức vừa buồn cười, chỉ vì muốn đạt được mục đích, nên cô đành nhận lấy danh thiếp, đi theo quản lý đến một cánh cửa lớn.

" Giám đốc Diêm, cùng những vị khách ở bên trong". Quản lý một tay gõ cửa, một tay cầm nắm cửa ,sau đó liền ló đầu vào "giám đốc Diêm, nhân viên pr để, tôi dẫn cô ấy tới đây."

Trong phòng tiếng nói chuyện ồn ào, phó giám đốc tập đoàn Dương Thăng, 3 nhân viên cùng mấy người khách tất cả đều uống đến đỏ mặt tía tai, đang chơi trò chơi cùng với mấy cô gái đang ngồi ở trên sofa cười huyền ảo.

Ngồi cách đó không xa Diêm Trọng Uy nghe thấy có người đang gọi anh, nhưng những câu khác thì không nghe rõ.

"Ông nói cái gì?" Diêm Trọng Uy cất bước đi tới

Bên trong gian phòng là một cảnh mờ mờ, hơn nữa cô cận tới 8 độ cái gì cũng không thấy rõ.

Cô nheo đôi mắt lại, cô chỉ thấy rất nhiều đầu người, bên trong gian phòng tràn đầy âm thanh của nam nữ, cô có thể xác định chỗ này rất đông người, không chỉ có mình Nhan Dật Khải một mình hoan lạc, nhất định anh ta ngại chơi một mình sẽ rất buồn chán vì vậy dẫn bạn cùng đi ăn chơi xa xỉ

Như vậy rất tốt !

Cô sẽ cho Nhan Dật Khải ở trước mặt bạn bè anh ta mất mặt, tuyệt đối để cho anh ta ở trước mặt phụ nữ thất bại.

Trong lòng Đinh Vũ Thiên âm thầm cười lạnh, một tay đã bỏ vào trong bóp da chuẩn bị vũ khí đã chuẩn bị sẵn.

Một thân hình cao lớn dần dần bước đến chỗ cô, mặc dù không nhìn rõ đối phương là ai? Chỉ là đối phương có chiều cao tương xứng , cô nhận định đây chính là Nhan Dật Khải, bởi vì ở Đài Bắc này có mấy người có chiều cao như vậy.

" Giám đốc Diêm, cô gái này là người công ty anh...."

Vừa nghe thấy 3 chữ giám đốc Nhan , Đinh Vũ Thiên từ sau lưng quản lý bước ra, không đợi quản lý nói hết lời, cô dùng tốc độ nhanh nhất lấy ra keo xịt tóc hướng về phía Diêm Trọng Uy xịt

Cô nghĩ rằng: Chỉ đột kích bất ngờ Nhan Dật Khải mới không phòng bị

" Đây, cô đang làm cái gì vậy?" bị đột kích Diêm Trọng Uy đột nhiên phát ra tiếng rống giận, vội vàng đưa tay lau đi bọt trên mặt.

Chỉ tiếc động tác của Đinh Vũ Thiên nhanh hơn , khi anh vội vàng lau đi bọt trên mặt thì cô cầm nước đá trên bàn, kéo quần anh ra đưa tất cả nước đá rót vào quần anh.

" Cô...." bộ phận trọng yếu đột nhiên bị công kích, Diêm Trọng Uy nhất thời nhảy lên.

Quản lý thấy một màn như vậy, nhất thời sững sờ quên ngăn cản.

Về phần nhân viên , khách hàng cùng mấy cô phục vụ sau khi Diêm Trọng Uy phát ra tiếng rống giận thì nhất thời bình tĩnh lại , nhìn thấy nước đá rơi vào quần anh, mỗi người không khỏi há miệng, nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào

"Họ Nhan, anh nghe kĩ cho tôi." Đinh Vũ Thiên cầm hờn nói:" Tôi ghét nhất loại củ cải đào hoa, nếu như anh không cùng tôi giải trừ hôn ước, tôi liền chính anh đến chết mới thôi, có nghe thấy không?"

Vừa nói xong, cô lập tức bỏ đi, xoay người bỏ đi một cách nhanh nhất.

Lần này có thể chinh anh ta rồi!

Kiểm chế đã lâu như vậy, cô cuối cùng thở ra một hơi, hiện tại liền chờ Nhan Dật Khải nóng giận đến giải trừ hôn ước với cô.

Đi đôi giày cao gót không quá cao , cô đắc ý bỏ đi

Thoạt nhìn hình như là ân oán cá nhân của giám đốc Diêm, nên anh mới không ngăn cản cô gái này bỏ đi. Quản lý ngại ngần một bên không biết phải làm sao

Về phần những người ngồi ở trong phòng đã vô cùng nhẩn nhện

Bọn họ nhẩn nhện vô cùng vất vả

Nhìn thấy" Mặt lạnh Diêm la" bị một cô gái dữ dằn chinh vô cùng thê thảm, mọi người đều muốn cười haha

Nhưng ông chủ đang ở trước mặt, ai dám cười ra tiếng? Ngay cả khách hàng cũng phải nhịn cười, chứ đừng nói gì đến mấy cô phục vụ.

Cho nên mọi người chỉ có thể nhịn

Kết quả là mỗi người toàn thân run rẩy, khóe miệng co giật, gương mặt biến thành màu gan heo(nghĩ là màu đỏ đỏ nha) thậm chí có người còn nghiêm trọng hơn cả khuôn mặt đều biến thành màu tương ớt.

Nhưng mà không ai dám cười ra tiếng.

Cô gái đáng chết ! Diêm Trọng Uy anh từ khi nào biến thành củ cải đào hoa? Khi nào thì có hôn ước với phụ nữ rồi ? Thật là không thể nào hiểu nổi.

Đáng giận hơn chính là cô gái kia cầm keo xịt tóc cùng nước đá tới chinh anh, để cho anh mất mặt trước mặt bao nhiêu người, đáng giận hơn là ngay cả hình dáng cô gái kia thể nào anh cũng không biết.

Đợi sau khi anh lau mặt xong thì Đinh Vũ Thiên đã sớm đá cánh cửa chạy mất.

Rốt cuộc là người phụ nữ điên này từ đâu đến? Một ngày nào đó anh sẽ cùng cô thanh toán món nợ này.

"Mọi người tiếp tục, tôi đến phòng rửa tay". Diêm Trọng Uy không sợ hãi, nhưng mà khuôn mặt anh tái nhợt, cắn răng chịu đựng nước đá tàn khốc kia, anh cố giữ vững bình tĩnh bước ra khỏi phòng.

Hiện tại cái gì anh cũng không thể suy nghĩ được nhiều , trong đầu anh chỉ hiện lên ý nghĩ đó chính là xử lí xong nước đá ở trong quần anh.

Khi anh đi khỏi phòng, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, tiếng cười bị đè nén nay bùng phát ra ngoài.

Ha ha ha.... ..

Hi hi hi.... ..

Mỗi người dường như đều cười đến chảy cả nước mắt, thậm chí còn cười đến lăn khỏi ghế, nhưng mà chỉ có quản lí quán bar là cười khổ thôi

Xong đời !

Anh ta không xem xét kĩ, mang cô gái này vào phòng không nghĩ tới đây chính là tai họa, đắc tội nghiêm trọng với khách hàng lớn, về sau anh ta còn buôn bán cùng tập đoàn Dương Thăng nữa hay sao?

Haizz lần này thật sự thì chén cơm của anh ta cũng không giữ được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Mấy ngày sau, cuộc sống của Đinh Vũ Thiến vẫn như trước, nhưng mà Nhan Dật Khải lại chậm chạp đến chỗ cô từ hôn.

Thật là lạ, chẳng lẽ như vậy chưa đủ để anh ta lùi bước sao?

Đinh Vũ Thiến có rất nhiều thắc mắc, nhưng lực chú ý đều nhanh chóng trở lại với kế hoạch khuếch đại công ty.

Được ba ngày cho phép, cô thuyết phục mấy vị trưởng bối trong công ty, chủ động hướng ngân hàng vay mấy tỷ để mua những máy móc thiết bị tiên tiến, từng bước từng bước để công ty sản xuất và kinh doanh "ngạch"

Mở rộng công ty là điều vô cùng cần thiết, cô không hi vọng công ty Đinh thị đậm chân tại chỗ.

Tất nhiên là sản xuất tăng đồng thời tiêu thụ cũng phải tăng nếu không sẽ có hàng tồn trong kho và như vậy thì việc lưu chuyển vốn sẽ vô cùng khó khăn.

Về điểm này, cô tràn đầy lòng tin, bởi vì trước khi mua trang thiết bị, cô cùng khách hàng có cùng nhận thức chỉ cần công ty có thể cung cấp hàng hóa, bọn họ liền tuyệt đối tăng đơn đặt hàng. Hơn nữa ngoại trừ những khách hàng trung thành, phòng kinh doanh cũng tìm kiếm thêm nhiều khách hàng mới, nhiều càng thêm nhiều, rất nhanh sẽ có lợi nhuận.

Nhìn số lượng đơn đặt hàng, Đinh Vũ Thiến không khỏi chìm đắm trong giấc mơ đẹp, đây là lần đầu cô làm ra được một ít thành tích, có thể nói cùng ba cô.

Reng

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt suy nghĩ của cô

" Alo". Có lẽ tâm tình cô hôm nay vô cùng vui vẻ, nên giọng nói của cô vô cùng nhẹ nhàng.

Một giọng nói tùy tiện truyền vào tai cô.

" Là anh" thật vất vả mới đợi đến khi tên sắc lang này gọi đến, trong lòng Đinh Vũ Thiến hưng phấn lạ to.

Thật sự là quá tốt, cuối cùng thì tên này cũng hướng cô giải trừ hôn ước, là ai nói phúc vô song chí, họa vô đơn chí ? (ý là sự may mắn không bao giờ đi đôi)? Nhưng cô thật sự là song hỉ lâm môn.(chuyện tốt nhân đôi)

"Tôi hôm nay em có rảnh không?"

" Có chuyện gì?" nếu như muốn chia tay thì trong điện thoại có thể nói là được, cô không bao giờ muốn lãng phí thời gian với tên sắc lang này.

" Anh muốn cùng em ăn cơm, sau đó cùng nhau xem phim" giọng nói của anh ta vô cùng bình thản, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

" Như vậy sao"? Cô cũng sờ.

" Anh không còn gì muốn nói với tôi sao?"

"Có anh đương nhiên là có lời muốn nói với em" anh cười nham hiểm.

" Có lời gì thì nói qua điện thoại đi" Cô nghĩ chắc là anh ta muốn ăn bữa cơm, coi phim xong rồi mới nói chia tay. Nhưng mà chia tay thì đâu cần phiền phức như vậy, nói qua điện thoại là tốt nhất.

Từ trước đến giờ Vũ Thiến luôn làm việc vô cùng quyết đoán, mọi chuyện đều giải quyết vô cùng dứt khoát.

" Anh muốn nói.... .." anh do dự một hồi lâu, muốn kéo theo sự hứng thú với cô.

" Anh yêu em, anh thật sự rất yêu em"

" Anh yêu tôi" cô ngây ngốc một lúc lâu.

" tất nhiên ,anh là chồng chưa cưới của em, nếu không yêu em thì yêu ai bây giờ?" anh ta này càng nói những lời buồn nôn hơn.

" Anh có làm hay không?" theo như lí luận của cô thì cô chinh anh ta trước mặt bao nhiêu người, anh ta không những không tức giận, ngược lại còn nói anh ta yêu cô, hơn nữa còn nói chuyện ngọt ngào, tình cảm nồng nàn nữa chứ.

"Anh làm sao làm được, trừ khi em không phải là Tiểu Thiến đáng yêu" ôi trời anh ta càng ngày càng nói những lời buồn nôn hơn.

" Anh, anh không tức giận sao?" cô thật sự rất nghi ngờ, hoàn toàn quên mất phải kêu anh ta dừng ngay những lời nói buồn nôn ấy đi.

"Tức giận?" Anh dịu dàng nói. Bất luận xảy ra chuyện gì anh sẽ không tức giận với em"

Trời, cô đối xử với anh ta như vậy, mà anh ta không tức giận?

Đinh Vũ Thiện không khỏi bội phục người đàn ông này, nhưng mà tâm trạng cô nhanh chóng tuột dốc.

Cô đã dùng hết cách, lại không thể khiến người đàn ông này tức giận, không thể cùng anh ta giải trừ hôn ước.

Xem ra cô phải nghĩ cách khác thôi!

"Tôi dạo này không rảnh, có chuyện gì thì để bữa khác nói" cô vội vàng từ chối, nhanh chóng cúp điện thoại, cô chẳng có tâm tình cùng với tên sắc lang này nói chuyện tiếp.

Nhưng mà kế hoạch hủy hôn của hoàn toàn thất bại.

Buồn bực trong lòng, cô quyết định dốc hết sức vào công việc, chờ kế hoạch lần này thành công, cô sẽ giải quyết vấn đề tình cảm này sau.

Đinh Vũ Thiện cho rằng bây giờ cô phải đẩy mạnh việc buôn bán của công ty, dù sao thì cô cũng vay ngân hàng một số tiền lớn như vậy, đó là một áp lực vô cùng lớn, chỉ khi nào kiếm ra tiền thì cô mới thở phào nhẹ nhõm được.

Tâm tư cô nhanh chóng đặt lại mấy báo cáo trên bàn, nhưng chuông điện thoại một lần nữa lại vang lên quấy rầy.

Chẳng lẽ là vị hôn phu kia của cô gọi đến nữa, anh ta chưa chịu từ bỏ việc mời cô ra ngoài ăn cơm?

"Alo"

"Thiên nhi, con mau tới đây, có việc không hay rồi"

Trong loa truyền đến tiếng lo lắng của ba cô.

Đã xảy ra chuyện gì?

Lần đầu tiên cô nghe thấy giọng nói ba mình lo lắng như vậy, vô cùng sợ hãi, cô lập tức chạy như bay đến phòng làm việc của ba cô.

"Thiên nhi, không xong rồi, không xong rồi."

Vừa thấy, Đinh Vũ Thiện đi vào phòng làm việc, ông Đinh liên tục nói.

"Có chuyện gì xảy ra vậy ba?" Đinh Vũ Thiện nhíu mày hỏi.

"Không biết tại sao một khách hàng lớn của công ty chúng ta hủy bỏ đơn hàng". Ông Đinh lấy tay lau đi mấy giọt mồ hôi trên trán.

"Khách hàng lớn". Cô giật mình, nhanh chóng hỏi:

"Là ai vậy ba?"

"Chính là tập đoàn Dương Thắng" ông Đinh dùng ngón tay gõ nhẹ lên bàn làm việc

"Tập đoàn Dương Thắng cùng chúng ta đặt 4 đơn hàng, nhưng đột nhiên lại hủy bỏ. Trong lúc này chúng ta biết tìm đâu ra khách hàng thay thế đây? Những ngân hàng cho chúng ta vay không biết tại sao nghe được tin tức này, họ muốn chúng ta ngay lập tức trả nợ. Nhưng mà số tiền kia đã dùng để đi mua trang thiết bị, trong công ty làm gì còn số tiền mặt lớn như vậy nữa."

"Tập đoàn Dương Thắng?" cô thốt lên kinh ngạc

"Chúng ta đã hợp tác với bọn họ đã lâu, sao bọn họ lại hủy đơn hàng?"

"Ba cũng không biết" Ông Đinh rầu rĩ trả lời.

"Mới vừa rồi ba cùng phó giám đốc bên công ty họ nói chuyện tại sao lại hủy bỏ đơn hàng, anh ta nói rằng không phải đề xuất của anh ta mà là do cấp trên chỉ đạo. Anh ta đã cùng ba kinh doanh mấy chục năm vì vậy không có lí do gì anh ta gạt ba cả."

"Cấp trên chỉ đạo?" tập đoàn Dương Thắng có rất nhiều công ty, từ trước đến nay đã có cấp dưới lo liệu, về phần giám đốc tập đoàn Dương Thắng làm gì có thời gian mà quan tâm đến loại buôn bán nhỏ này.

"Chính là Diêm Trọng Uy chỉ đạo." ông Đinh mặt mày ủ rũ nói ra

Vừa rồi ba gọi điện thoại đến đó, muốn hỏi anh ta vì sao lại hủy bỏ đơn hàng, nhưng thư kí lại từ chối nói anh ta đang họp, nếu không thì lại nói là đã đi công tác. Bọn họ rõ ràng không muốn nói chuyện cùng ba."

"Tại sao lại có chuyện như vậy?" Cô ngây ngẩn cả người.

Lần trước khi kí hợp đồng, phó giám đốc bên họ còn vỗ ngực nói rằng nhất định sẽ ủng hộ công ty hết mình, vì vậy họ còn tăng thêm đơn hàng nhưng mà tại sao ông chủ của họ lại đột nhiên đổi ý?

Không được, cô nhất định phải đến hỏi cho rõ ràng.

Nếu như là trước đây, nếu Dương Thăng hủy bỏ đơn hàng thì cũng không có vấn đề gì nhưng hiện nay công ty đang mở rộng, các ngân hàng lại đang đòi tiền, như vậy thì chắc Đinh thị sẽ phải đóng cửa. Mà kế hoạch lần này là do cô phụ trách, dĩ nhiên phải đứng ra chịu trách nhiệm, nhất định cô phải nghĩ ra biện pháp để giải quyết nguy cơ này.

"Vậy con sẽ đến nói chuyện với anh ta, mong anh ta sẽ suy nghĩ lại."

"Anh ta không tiếp điện thoại của ba, liệu anh ta có gặp con hay không?" ông Đinh nghi ngờ hỏi cô.

"phải thử xem mới biết được."

Tình thế trước mắt này, phải tìm cách thuyết phục vị giám đốc kia không hủy đơn hàng, đó là cách duy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Đinh Vũ Thiên ôm hy vọng đi đến tập đoàn Dương Thăng

Cô không thể nào tin được mọi chuyện lại vô cùng thuận lợi, sau khi nói tên họ của mình cho nhân viên tiếp tân, nhân viên lập tức dẫn cô đến phòng làm việc của Diêm Trọng Uy.

Xem ra Diêm Trọng Uy không nhận điện thoại của ba cô thật sự là vì đang bận, cũng không phải là cố ý tránh né, nếu không thì làm sao anh ta dễ dàng gặp mặt cùng cô như vậy.

"Cô Đinh, mời vào". Thư kí thay cô đẩy cửa." Tổng Giám đốc Diêm đang chờ cô ở bên trong"

Đinh Vũ Thiên gật đầu cảm ơn thư kí, sau đó cô đẩy đẩy gọng kính mắt, đây là thói quen từ lâu của cô rồi hít thở thật sâu bước vào trong phòng.

Dù sao đi nữa, hôm nay có thể gặp được Diêm Trọng Uy là điều vô cùng may mắn, cô nhất định phải nắm chặt cơ hội này thật tốt, nghĩ cách giữ lại đơn hàng mới có thể cứu vãn được công ty lúc này.

Xin hỏi tổng giám đốc Diêm tại sao lại hủy đơn hàng?

Có phải do Đinh thị có việc gì khiến anh không hài lòng?

Nếu như các công ty khác có điều kiện tốt hơn, chúng tôi cũng cho công ty những điều kiện tốt hơn nữa.

Lần này chúng tôi mới mua một số máy móc tiên tiến, chắc chắn sẽ cung cấp những sản phẩm có chất lượng cao hơn.

Cô phải nghĩ rất nhiều cách để nói chuyện với tổng giám đốc, không chú ý có một đôi mắt như chim ưng đang nhìn chằm chằm cô đánh giá.

Diêm Trọng Uy ngồi ở ghế da quan sát cô gái đã đắc tội với anh.

Đinh Vũ Thiên con gái của Đinh Vũ Thực, tốt nghiệp đại học lớn nhất Đài Loan, lấy bằng thạc sĩ ở nước Mỹ là người kế nghiệp tập đoàn Đinh thị trong tương lai.

Một năm trước cùng Nhan Dật Khải thành lập hôn ước.

Mượn bằng ghi hình của chủ quán bar, anh rất nhanh điều tra ra được cô gái kia là Đinh Vũ Thiên, lợi dụng lúc công ty cô đang gặp khó khăn, anh sẽ cho cô một bài học.

Mặc dù anh và Nhan Dật Khải là bạn bè, nhưng mà anh không thể nào bỏ qua cho cô gái này_ người khiến hắn mất mặt trước bao người.

"Xin chào, tổng giám đốc Diêm". Đến gần bàn làm việc của Diêm Trọng Uy, Đinh Vũ Thiên hướng tới anh chào hỏi.

Ngẩng đầu lên trong nháy mắt, một nỗi sợ hãi hiện lên trong tâm trí cô.

Trước mặt cô là một người đàn ông vừa nghiêm túc vừa lạnh lùng, cả người đều toát lên khí thế uy nghiêm, người đứng đầu tập đoàn Dương Thăng thật sự là không dễ nói chuyện, chỉ sợ rằng không dễ dàng như vậy.

Một lúc lâu mà Diêm Trọng Uy cũng không trả lời, chỉ là gương đôi mắt lạnh lùng nhìn cô.

Trong không khí nặng nề này khiến cô cảm thấy vô cùng lúng túng, mặc dù đã có những kế hoạch vạch ra nhưng mà đối phương trầm mặc như vậy khiến cô ta chân luống cuống nhất thời không biết nói gì để phá vỡ cục diện bế tắc này để không khí trở nên hòa hoãn hơn.

Cô có thể đem đơn hàng trở về từ tay người đàn ông lạnh lùng này không?

Đây là lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy thiếu tự tin như vậy.

Thậm chí cô còn có cảm giác mãnh liệt rằng mình đã đụng phải khối băng Titanic ngàn năm, thất bại cùng cái chết đang chờ đón cô ở phía trước.

"Cô chính là Đinh Vũ Thiên?"

Ôi trời cuối cùng thì người đàn ông lạnh lùng này cũng chịu nói chuyện.

Chỉ là thái độ của anh ta vô cùng ngạo mạn, chẳng những gọi thẳng tên cô mà còn không chịu mời cô ngồi ghế, hoàn toàn không có dáng vẻ của tổng giám đốc lớn gì hết.

Là do anh ta được nuôi dạy không tốt? Hay anh ta coi thường công ty nhỏ của cô?

Bất kể như thế nào, đây là một triệu chứng vô cùng không tốt.

Cô thông minh đoán ra mình không được chào đón, đối với mục đích lần này lại càng không có lòng tin.

"Là tôi, cảm ơn tổng giám đốc đã thu xếp thời gian cùng tôi gặp mặt". Cô mỉm cười dùng bộ dạng khách khí nói chuyện.

Hôm nay cô đến đây để nhờ vả, không thể đem tức giận viết lên mặt được.

"tại sao biểu hiện lạnh nhạt như vậy"? Anh cười lạnh "không phải chúng ta đã gặp qua rồi sao?"

"Gặp qua"? Cô kinh ngạc

Dùng ngón trỏ đẩy cao gọng kiếng, cô suy nghĩ một hồi lâu, người đàn ông có bề ngoài xuất sắc như vậy một khi gặp qua sẽ để lại ấn tượng cho cô, nhưng mà cô thật sự không nhớ đã gặp anh ta ở đâu?

"Cô thật là nhanh quên ha". Anh chậm chạp nói

"Như vậy tôi sẽ nhắc cô nhớ, mấy ngày hôm trước chúng ta ở quán bar Kim gặp mặt."

Quán bar Kim

Đinh Vũ Như cảm thấy xong rồi

Chẳng lẽ anh ta hôm ấy cũng ở trong phòng với Nhan Dật Khải? Hay là gặp lướt qua bên ngoài? Cô một chút ấn tượng cũng không có,? Chẳng lẽ do cô không đeo mắt kính nên mới không thấy rõ.

"Thật xin lỗi! Do ngày đó tôi koóng đeo mắt kính nên không thấy anh." Cô sợ đối phương trách cứ nên đẩy trách nhiệm sang cho cặp mắt kính.

"Chỉ là không sao?"

Cô rất nhanh đi vào vấn đề chính: "Hiện tại biết còn kịp, hôm nay tôi đến để hỏi tổng giám đốc Diêm tại sao muốn.... .."

"Ai nói không sao?"

"Cô phun keo xịt tóc vào mặt tôi, còn rót nước đá vào quần tôi, chẳng lẽ điều này là không sao?"

Cái gì?

Giống như Ngũ Lôi Oanh Đinh, những lời nói này khiến cô kinh động.

"Ngày đó cô gái la hét đòi giải trừ hôn ước là cô đúng không?" Anh lạnh nhạt nói.

"Cô Đinh, tôi Diêm Trọng Uy có hôn ước với cô lúc nào? Tại sao tôi lại không biết?"

"Này, việc này.... .." Cô ấp úng nói không nên lời.

Trời ạ, cô như thế nào mà hồ đồ, lại có thể nhầm đối tượng.

Này "Diêm" không phải "Nhan" hôm ấy cô đi nhầm phòng rồi.

Khó trách Nhan Dật Khai vẫn còn dùng tâm trạng như vậy đối với cô, nguyên lai là do cô đem toàn bộ tàn nhẫn đều trút hết lên người vị tổng giám đốc Diêm này.

Xong đời ! Cô lại có thể đắc tội với một khách hàng lớn của công ty, hơn nữa còn đắc tội vô cùng nghiêm trọng.

Đột nhiên, cô hoàn toàn hiểu được nguyên nhân mình không được hoan nghênh và tập đoàn Dương Thăng rút đơn hàng.

"Đúng, Đúng, thật xin lỗi, thật xin lỗi." cô hết sức sợ hãi cúi đầu 90 độ cúi người xin lỗi hẳn.

"Tôi lúc ấy không thấy rõ tất cả mới có thể gây ra hiểu lầm như vậy, xin tổng giám đốc thông cảm, tha lỗi cho tôi lần này."

"Bây giờ nói xin lỗi đã quá trễ." anh âm hiểm nói

"Cô cho rằng một câu xin lỗi là có thể hết những sai lầm mà cô phạm phải sao?"

Cái sự kiện này mang đến cho anh bao nhiêu là khó khăn và phiền nhiễu.

Ngoài mặt nhân viên đối với anh vô cùng cung kính, nhưng trên mặt lại nở nụ cười, hơn nữa còn vô ý hay cố ý liếc về phía dưới của anh.

Đáng hận hơn chính là, cái chuyện cười này lan truyền nhanh chóng, khiến sự uy nghiêm của anh giảm sút, càng làm cho anh ở trong giới thượng lưu thành trò cười.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Thù này không báo không là quân tử, món nợ này anh sẽ đòi lại từ trên người cô gái này.

"vì vậy cho nên anh rút lại đơn hàng của công ty chúng tôi sao?" cô mặt mày như đưa đám hỏi.

"Cô cho rằng sau khi phạm sai lầm, giữa chúng ta có khả năng hợp tác nữa sao?" Anh đối với cô xì mũi coi thường.

Cô khổ sở nuốt nước miếng một cái, khổ sở tiếp nhận quan hệ hợp tác lâu dài của hai bên phải cắt đứt.

"Nhưng mà, nhưng mà...." cô muốn thay đổi hoàn cảnh xấu này.

"Làm sai chuyện này là tôi, cùng công ty không có quan hệ, tổng giám đốc Diêm làm như vậy không phải là....Công tư bất phân."

Hiện tại cô phải đem món nợ này đặt lên người mình, trước hết phải đem chuyện công ty giải quyết đã.

"Tôi không cho là vậy." Anh nhún nhún vai

"Tôi chán ghét cô, nên không muốn làm ăn với công ty cô, cái các người có thì các công ty khác cũng có, cái này cùng công tư bất phân không có quan hệ gì."

"Nếu như thuận tụy là vì tôi vậy tôi có thể từ chức." chỉ cần cô rời khỏi Đinh thị, Diêm Trọng Uy sẽ không có lý do ghét công ty nữa nhura vậy 2 công ty có thể hợp tác.

"Cô không phải rất có gan làm chuyện xấu sa, chưa gì đã phải mông bỏ chạy là sao?" Con người anh thoáng hiện ra ánh sáng châm chọc.

"Cô cho rằng đắc tội với tôi, như vậy có thể thoát thân sao?"

"như vậy thì nói cho tôi biết, làm cách nào anh đem đơn hàng này không hủy bỏ?" Cúi đầu nói xin lỗi không được, từ chức lại càng không xong, chẳng lẽ muốn cô mở tiệc, sau đó ba quỳ chín lạy hướng anh ta dập đầu thì anh mới chịu hay sao?

Nếu như đây là yêu cầu của anh ta, cô không còn cách nào khác là làm theo thôi.

"Rất đơn giản" Anh bỗng nhiên đứng dậy đi về phía cô.

Xoạt!

Anh ta thân hình to lớn cộng với biểu tình uy nghiêm khiến cô có một cảm giác áp bức mãnh liệt, khiến cô phải lui về sau một bước.

Cô khần trương đến nỗi liên tục đổ mồ hôi lạnh, mãnh liệt đẩy mắt kiếng.

Đi tới trước mặt cô, anh dừng bước.

"Dùng thân thể của cô tới lấy lòng tôi, tôi liền bỏ qua cho Đình thị, cô thấy sao?" trên mặt anh không có nụ cười, chỉ có vẻ mặt nghiêm túc.

Thân thể cô, lấy lòng anh ta?

Này.... Nhất định là anh ta nói đùa, anh ta nhất định là quá tức giận nên mới nói những lời như vậy để sỉ nhục cô.

Chỉ cần cô cùng tôi lên giường, dùng thân thể của cô chuộc lỗi, tôi liền đem đơn đặt hàng trả lại cho cô". Nhìn vẻ mặt của cô có vẻ không tin, lần này anh trực tiếp nói rõ.

Ong ong ong

Ừ ừ ừ.... ..

Lỗi tai cô như có vô số con ong mật đang bay múa

Cô không có nghe lầm, anh ta thật sự muốn cùng cô lên giường

Đình Vũ Thiên, lắc lắc đầu, ngoáy ngoáy lỗ tai.

"Anh nói cái gì? Lên giường ư?" Vì muốn xác định mình không nghe nhầm, cô hỏi lại một lần nữa.

"Đứng lên giường." Có lẽ là bị động tác cô lắc đầu, ngoáy lỗ tai hấp dẫn, anh không khỏi nheo mắt lại, cẩn thận đánh giá cái miệng nhỏ nhắn của cô gái này.

Trừ cái miệng nhỏ hồng hồng bên ngoài, cô còn có một đôi mắt to ngập nước, cùng một cái mũi nhỏ đáng yêu. Làm người ta ngưỡng mộ nhất, chính là da thịt trắng nõn nà.

Cô thật đúng là cô gái xinh xắn đáng yêu.

Diêm Trọng Uy nhìn cô một hồi giống như phát hiện ra châu lục mới, bắt đầu đối với cô sinh ra hứng thú.

Mới vừa rồi anh không chú ý đến cô do cái gọng kính kia, vì vậy không phát hiện cô gái này là cô gái xinh đẹp là một báu vật nha.

"Nói giỡn cũng phải có giới hạn."

Cô thật sự là rất tức giận: "Anh đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Dương Thắng, tại sao lại vô lễ như vậy, có thể cùng cô gái tùy tiện lên giường sao?"

Cô không thể nào tiếp nhận được đề nghị của anh ta được, đối với cô mà nói, lấy thân thể để giao dịch, thật là một chuyện vô cùng hoang đường.

Cô thật sự là có lỗi, nhưng đó chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, sẽ không nghiêm trọng đến mức muốn cô "lấy thân báo đáp chứ."

"Tôi không nói đùa, cũng không nhục nhã cô." Mặt anh nghiêm túc, rõ ràng anh rất nghiêm túc.

"nhưng mà tôi sẽ không bao giờ để anh nhục nhã mà không chút nào kháng cự."

Ngay trước nhân viên, ngay trước mặt khách hàng, cô gái xa lạ này cho vào quần anh đá lạnh thật sự là một nhục nhã lớn từ lúc anh chào đời đến giờ.

Nghe vậy sự tức giận của cô giảm đi một nửa.

Anh ta giống như là một nhân vật cao cao tại thượng, lòng tự ái dĩ nhiên cao hơn so với người bình thường, lại càng sĩ diện hơn so với người bình thường vì vậy cô xài công phu để vỗ về tâm tình của đối phương.

"Tôi thật sự xin lỗi đã làm anh phải khó xử như vậy". Cô cúi đầu nhậm sai bày tỏ thành ý của mình.

"không thì tôi đăng báo nhận sai với anh, như vậy có thể hay không tiếp nhận."

"Đăng báo nhận lỗi ư, như thế sẽ càng nhiều người biết chuyện cười của cô và tôi hay sao?" Anh cười nhạo một tiếng.

"Vậy thì còn phương pháp gì mới khiến anh hết tức giận?" Cô phiền não nhíu mày.

"Mới vừa rồi tôi đã nói" Anh lạnh nhạt nói:" Cùng tôi lên giường, những thứ khác miễn bàn."

"Anh"

Người đàn ông này rõ ràng muốn ăn miếng trả miếng, chính là lấy phương thức nhục nhã để trả thù cô.

"Anh thân là tổng giám đốc của một công ty lớn thì nên lấy khoan dung, độ lượng chứ? Huống chi tôi là do sai sót, anh là một người đàn ông cần có phong độ chứ." Cô dùng lời nói để kích anh, muốn anh từ bỏ ý tưởng buồn cười đó, sau đó cùng Đinh thị trở lại như xưa.

"Phong độ ? " Anh cười lạnh một tiếng

"nếu tôi không có phong độ thì bây giờ cô đã nằm dưới người tôi rồi, tôi không cưỡng bách cô mà tôi để cho cô lựa chọn, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ tôn trọng cô?"

Cô nắm chặt tay kích động nói:" Anh lợi dụng đơn đặt hàng uy hiếp tôi, cái này cùng cưỡng bách có gì là khác nhau? Đây được coi là tôn trọng ư?"

Anh héch mảy lên : " đối phó với một cô gái làm nhục tôi như vậy, đó là điều cực hạn tôi có thể làm" .

"Nhưng mà..... .."

Cô đang muốn tiếp tục kháng nghị , không thể ngờ anh đột nhiên vươn tay lấy xuống mắt kính trên mặt cô.

"Này anh đang làm gì vậy?" trước mắt bỗng nhiên là một mảng mờ hồ, cô kinh hoàng sờ soạn bốn phía. "Mắt kính của tôi đâu? Đem mắt kính trả lại cho tôi!"

Không có mắt kính, cô giống như là người mù vậy.

"Cô là một người xinh đẹp, không nên dùng mắt kính xấu xí che khuất đi nửa khuôn mặt của cô."

Vốn anh chỉ muốn lấy mắt kính xuống ngăn cô không kháng nghị nhưng mà nhìn thấy đôi mắt như sương mù của cô, đôi lông mi dài dày khiến cho cô trở nên vô cùng hấp dẫn.

Cái trò chơi này dường như càng lúc càng thú vị đây.

Bất kể là cô gái này xấu hay đẹp, anh quyết định sẽ dạy dỗ cô thật tốt.

Chỉ là cô gái xinh đẹp sẽ làm trò chơi tăng thêm thú vị, tăng thêm hăng hái của đàn ông, anh thật là cao hứng khi đắc tội với một cô gái thanh tân thoát tục xinh đẹp, ít nhất để cho anh ở trong trò chơi này không cảm thấy quá nhàm chán, sẽ không buồn nôn.

Anh cố đi đem kiếng của cô để vào tay phải sau đó dẩu ra sau lưng mình, mặc cho cô ở trước mặt anh cào loạn lên.

"Trả lại cho tôi, anh đem mắt kính trả lại cho tôi." cô vừa nóng vừa giận nhưng không dám nhào tới giành, dù sao nam nữ vật lộn, thì người chịu thiệt .

Bộ dáng cô hốt hoảng càng khiến anh hăng hái.

"Mặc dù tôi ở công ty không cùng phụ nữ làm vậy, nhưng mà hôm nay lại có thể ở chỗ này muốn cô." Anh cúi người bên tai cô nói nhỏ, hơi thở nóng hổi thổi đến lỗ tai nhạy cảm của cô, khiến cho toàn thân cô trở nên tê dại.

Má ơi!

Cô bị dọa cho sợ.

Cho tới bây giờ chưa có người đàn ông nào nói với cô những loại lời nói này, cho dù vị hôn phu của cô hoa tâm cũng hay nói với cô những lời ngon tiếng ngọt, nhưng người đàn ông này lại giống như dã thú, chẳng những sờ miêng nói muốn cô, hơn nữa còn muốn đem cô ăn sống nuốt tươi , bộ dạng giống như một người ăn thịt người.

Thảm hại chính là, đây chính là đĩa bàn của anh ta, anh ta có thể phát dục ở đây a, căn bản sẽ không chịu dừng lại.

Đinh Vũ Thiên hoàn toàn mất đi bộ dáng bình thường, xoay người hướng cửa xông , cô có li do tin tưởng, nếu không nhanh rời khỏi nơi đây cô sẽ nhanh chóng biến thành điểm tâm của người đàn ông này.

Đáng chết!

Cửa tại sao lại không thấy rồi, tay cầm cửa đang ở nơi nào ?

Trong phòng làm việc của tập đoàn Dương Thăng toàn bộ đều được làm bằng gỗ , Đinh Vũ Như hoàn toàn không phân biệt được đâu là cửa ra.

Cô sợ hãi dò tìm, chỉ kém hết to hô cứu mạng.

" Cửa không ở nơi này."

Lục lọi nửa ngày, thanh âm Diêm Trọng Uy từ phía sau vang đến.

" Anh đứng tới đây." nhìn thấy anh càng ngày càng đến gần cô, cô phải tích cực rím đường ra.

Mất thấy cô kinh hoàng cùng luống cuống, anh không nhận được mỉm cười, tức giận trong lòng bỗng bay đi gần hết, gương mặt lạnh lùng giờ bắt đầu xuất hiện nụ cười.(Hura anh cười rồi

Hà, anh có ý gì?

Không nghĩ tới cô gái này thật "tinh khiết" anh không có dùng quyền cước, chỉ bằng vài ba lời nói khiến cô sợ đến "ngồi ỉu xiu" xem ra trò chơi trả thù này không mấy khó khăn, anh dễ dàng khiến cô chịu kinh sợ cùng nhục nhã.

" Đây, mất kính của cô." Anh thuận tay đeo cho cô mất kính, tốt bụng chỉ cửa chính cho cô. " Cửa ở bên kia, cô định nhầm nơi."

Cuộc chiến đầu tiên, anh không muốn chơi quá nhiều, trò chơi phải có lần thứ nhất, lần thứ 2 thì mới thú vị được.

Cửa chính

Không cần người khác chỉ thị, khi mất trở nên rõ ràng, cô lập tức xông tới cầm nắm cửa, chuẩn bị mở cửa co căng chạy.

" Chờ một chút".

" Mời tránh ra". Cô sợ hãi hô to.

Người đàn ông này chỉ cho cô cửa chính tại sao lại không cho cô rời đi?

Ánh mắt anh ta đã không còn trở nên nghiêm túc mà thay vào đó là một thứ ánh sáng châm chọc.

" Muốn đơn hàng trở về, hãy tìm tôi." anh tiện tay móc ra danh thiếp, nhét vào trong bao da của cô.

" Tôi mới không.... .." cô liều mạng lắc đầu đánh chết cũng không nhận cái giao dịch nhục nhã này.

" Vậy sao?"

Trần đầy tự tin bật cười, anh tự kéo tay cô ra cửa chính, đi theo cô như chém đinh chặt sắt, từng chữ từng chữ nói rõ bắt buộc, cùng quyết tâm của anh.

" Tôi chờ cô."

Ngồi trong phòng làm việc, Đinh Vũ Như liên tục gọi điện thoại, hi vọng kì tích xuất hiện, đột nhiên có ngân hàng ra tay tương trợ, giúp công ty vượt qua cửa ải khó khăn này.

Chỉ tiếc là sự trợ giúp mà cô kiếm được chỉ như muối bỏ biển, đáng sợ hơn chính là những khách hàng khác nghe được thông tin công ty khó khăn, sợ công ty không cách nào giao hàng, đơn đặt hàng cũng nhanh chóng muốn rút về.

Dùng từ ngàn cân treo sợi tóc để hình dung tình trạng công ty bây giờ là đúng nhất.

Cô bắt đầu lại vuốt vuốt mất kính che dấu sự chua xót trong lòng, trong đầu lại hiện lên gương mặt tuấn tú của Diêm Trọng Uy.

Khuôn mặt hần tự tin, tựa hồ cô nhất định sẽ tìm đến anh ta , đáp ứng điều kiện của anh ta.

Cô nên đáp ứng anh ta sao?

Không giống như thái độ ban đầu, cô bắt đầu trở nên dao động.

Chẳng lẽ cô trở mặt nhìn công ty đóng cửa, chẳng lẽ để tâm huyết cả đời của ba cô hủy trong chốc lát?

Vào lúc này thư kí của ba cô gọi điện thoại nội bộ đến.

" Trợ lý Đinh cô mau xuống đây, huyết áp của tổng giám đốc lại tăng cao" trong loa truyền đến âm thanh vội vàng của thư kí.

" anh để ba tôi nằm nghỉ ngơi, tôi lập tức đến ngay." cô vội vàng để điện thoại xuống, nhanh chóng chạy xuống chỗ ba cô.

Cao huyết áp là bệnh cũ của ba cô, gần đây do áp lực quá lớn khiến bệnh tái phát thường xuyên, ba ngày hai bữa đều phải dùng đến thuốc.

Mặc dù cả người chịu đau khổ, ông không một câu oán giận, chỉ là hi vọng con gái mình đến nhờ vả con rể tương lai trợ giúp, có tập đoàn Hường Vinh, Đình thị có thể tranh thủ thời gian giải quyết đơn hàng.

Nưng là Đình Vũ Thiên không mở miệng hướng Nhan gia mở miệng, cô biết như vậy sẽ khiến mình nợ họ một ân tình, cô không thể nào cùng Nhan Dật Khải ở chung một chỗ, cô tình nguyện cùng người xa lạ lên giường, một lần nhục nhã còn hơn cả một đời thống khổ.

"à, ta xem công ty lần nay xong rồi, mọi người có tính toán gì chưa?"

Cô vừa đến phòng giải khát thì nghe được tiếng nói chuyện của một số người qua khe hở, không nhận được vênh tai lắng nghe.

"Tệ lắm rồi, gần đây bộ phận của chúng ta vô cùng mệt mỏi"

"Trong lúc này tìm được khách hàng nhưng không thể nào thế chỗ cho tập đoàn Dương Thắng được."

"Bộ phận của tôi cũng vậy, tìm khắp nơi mà không ai cho chúng ta mượn tiền, haizzzzz.... .."

"tất cả đều do con gái của tổng giám đốc, mới vào được công ty 2 năm liền muốn cải tạo công ty, giờ thì hay rồi, nếu công ty đóng cửa chúng ta sẽ mất việc, thời buổi kinh tế khó khăn này, chúng ta đi đâu tìm việc làm đây?"

"Tôi mới nghe nói bệnh tình ông lại tái phát, tám phần là do công việc vất vả, con gái ông ấy quả nhiên là ngôi sao rắc rối, làm hại mọi người mất việc thì không nói, nói không chừng còn hại chết cha mình."

"Tổng giám đốc đối với chúng ta không tệ lắm, chúng ta không nên làm việc thất đức vậy được không?"

Nghe những lời nói của nhân viên, cô không khỏi tái nhợt mặt mày.

Ngoài mặt mọi người đối với cô vô cùng khách khí, không ngờ sau lưng họ lại nói cô như vậy.

Nhưng có thể trách ai? Tất cả đều do cô gây nên, nói lỗi do cô cũng koóng quá đáng.

Để cứu vãn tình thế chỉ có một cách.

Cô trở về phòng làm việc, tìm danh thiếp của Lý Trọng Uy trong bao da

Những lời nói của nhân viên không khiến cô tức giận, ngược lại còn cho cô thêm quyết tâm

Dù bất kể phương pháp gì, cô đều muốn đền bù sai lầm của mình, cho dù là bán thân thể cũng không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Bóng đêm tối tăm, trên trời không có bất kì ngôi sao nào.

Diêm Trọng Uy ngồi ở nhà, ngôi nhà này trừ ba ngày có nhân viên đến dọn dẹp, bình thường chỉ có mình anh ra vào nơi đây, hệ thống an ninh vô cùng cẩn mật cùng hiện đại, nơi này tuyệt đối vô cùng an toàn, cũng có thể là nơi lý tưởng để hẹn hò bí mật.

Đình Vũ Thiên ngồi an vị ở ghế sofa, càng không ngừng lo lắng.

Diêm Trọng Uy đưa mắt nhìn, cô vô cùng mất tự nhiên, đôi mắt nhìn chăm chăm xuống sàn nhà, từ lúc vào cửa đến giờ cô chỉ cúi đầu không nói, hoàn toàn không có dũng khí đối mặt với đôi mắt tàn đầy nụ cười của anh.

Người đàn ông này ngay cả biện pháp để cho cô tỉnh táo cũng không cho.

"Cô đã suy xét kĩ sao?" anh hỏi.

"ừ" Cô gật đầu một cái.

"Hiện tại đối ý vẫn còn kịp" anh lên tiếng nhắc nhở cô.

" Tôi.... .." nếu như cô không tính toán kĩ thì sẽ không đến đây.

" Tôi chỉ có một yêu cầu"

" Cô nói thử xem "

" Tôi hi vọng anh không đem chuyện này nói ra." nếu như để cho mọi người biết được cô dùng thân thể để đổi lấy đơn hàng, đời này của cô không làm người được rồi, chẳng cần biết lí do của cô là gì, cùng khách hàng lớn của công ty lên giường, sẽ là tiêu điểm cho mọi người, cô sẽ khiến Đình gia hổ thẹn, cha cô cũng sẽ lên huyết áp mà không thể nào hạ xuống được nữa.

" là ân oán cá nhân, người ngoài cũng không cần biết".

Chuyện này truyền ra ngoài thì hình tượng của anh và công ty cũng bị ảnh hưởng, huống chi anh chỉ muốn dạy dỗ cô, không phải phá hủy cô, cho nên vô luận là thế nào, trên danh nghĩa cô cũng là vợ chưa cưới của Nhan Dật Khải, cho dù anh không quan tâm thanh danh của cô cũng phải bận tâm đến tình anh em

Nhìn ra cô khẩn trương cùng bất an, anh bày ra bộ mặt quan tâm khó thấy" Có muốn uống một chút rượu để tha lỏng hay không?"

Nhìn anh mỉm cười hoàn toàn không trấn an được tâm tình của cô.

Vừa nghĩ đến việc sắp xảy ra, cô hận không thể đánh mình bất tỉnh, tỉnh lại toàn bộ nhục nhã sẽ kết thúc, cô không cần tỉnh táo để đối mặt với nhục nhã.

" Không cần." Cô lắc đầu, cô không cần uống rượu chỉ cần mọi chuyện mau chóng kết thúc để cô nhanh chóng rời khỏi đây.

" Nếu như vậy.... .." anh bước đến sofa cầm một túi xách đưa cho cô." Vậy cô phải thay nó."

" Đây là....."

Cô nhận lấy túi đồ, tò mò liếc mắt nhìn.

Trong túi là một váy ngủ voan mỏng đồ tươi, sờ vào hết sức là mềm mại.

Khi cô nhận ra rằng đó chính là đồ lót, thì gương mặt tái nhợt nhất thời đỏ lên.

Y phục như thế ngay cả sờ qua cô cũng không muốn, nói gì đến mặc vào.

" Vì sao? Tại sao muốn tôi mặc cái này." cô buồn bực hỏi.

Chuyện ngày hôm nay chỉ coi là một cuộc giao dịch, có cần thiết cô phải ăn mặc như yêu tinh tới dụ dỗ anh ta sao?"

" Bộ dạng này không thích hợp, không có một người đàn ông nào đối với xử nữ già có hứng thú".anh nhăn mày khinh thường cô, giống như đi guốc trong bụng cô vậy.

Bất bẽ cô là việc đầu tiên, thật ra anh khá thích những cô gái ăn mặc đoan trang, những cô gái ăn mặc diêm dúa không phải là khẩu vị của anh.

" cái gì, xử nữ già."

Cô tự động dâng tới cửa, còn bị anh ta ghét bỏ.

Lòng tự ái yếu ớt bị tổn thương, cô nói

" Nếu như đối với tôi không hài lòng anh cũng không nên miễn cưỡng mình."

" Hôm nay là cô đến cầu cạnh tôi, cô không nghĩ cách lấy lòng tôi, khiến tôi hài lòng, vậy giao dịch của chúng ta lập tức hủy bỏ, mọi thứ đều không có hiệu quả."

Ồ.... ..

Cô quả thật là khóc không ra nước mắt mà.

Cô chẳng những là phải cùng người đàn ông này lên giường, còn phải khiến anh ta muốn cùng cô lên giường mới được.

Chuyện đã đến mức này rồi, cô không thể nào rời bỏ đi được, như vậy không có nghĩa khí.

Thôi muốn nghĩ khí thì mất đơn đặt hàng, hiện tại việc duy nhất cô có thể làm là thỏa hiệp, tận lực thỏa mãn người đàn ông này, sau đó đổi về đơn hàng bị mất.

Cắn răng,cô ngoan ngoãn cầm túi lên

"Đi đâu để thay đồ?"

"ở chỗ này" anh vòng tay trước ngực, một bộ dáng chờ xem kịch vui.

Này không phải là muốn cô biểu diễn một màn thoát ỷ ?

"Nhanh lên một chút" anh cố ý thúc giục cô.

"Anh" đây rõ ràng là muốn cô mất mặt,

Xác định rằng tối nay là lúc anh nhục nhã cô, còn về phần lên giường thì cũng không cần phải có.

Diêm Trọng Uy anh đây là người không phải thấy người con gái nào thì đều lên giường, và anh cũng không phải là sắc lang, chỉ là thỉnh thoảng anh cần dùng họ để dập lửa thôi.

"Cô thay hay không thay?" Anh nhếch mày lên, những lời nói ra tràn đầy sự uy hiếp.

"Tôi không muốn thay ở đây." Cô kiên trì nói

"Như vậy cũng được."

Nghe anh nói lời này cô thở phào nhẹ nhõm tin rằng kiên trì của mình đã thành công.

"Nếu cô không muốn thay ở đây cũng được thôi, tôi sẽ tự mình thay cho cô."

Thấy thái độ của anh vô cùng kiên định khiến người khác không thể không tin rằng anh sẽ làm thật.

"Anh" Cô ngây dại

"Còn chưa thay sao?" một lúc sau, anh đưa tay ra.

"Như vậy là cô đang mời tôi đến giúp cô sao?"

Dĩ nhiên là không phải rồi.

Cô vừa tức, vừa thẹn, một chút biện pháp cũng không có, người đàn ông này quả thật là khắc tinh của cô.

Được rồi, thay thì thay.

Coi cái áo lót như là bikini là được rồi, mặc dù cô chưa bao giờ làm việc này đây là lần đầu tiên của cô chẳng qua là việc gì cũng phải có lần đầu tiên.

Cô cắn chặt răng, bắt đầu tháo quần áo, ở trong lòng tự an ủi chính mình.

Nhưng mà việc này quả thật không có kết quả nha, từ trước đến nay cô chưa bao giờ ở trước mặt người lạ mà thay quần áo, cô vô cùng khấn trương, toàn thân phát run.

Nheo mắt lại, anh nhìn chăm chăm cô.

Cô gái này bề ngoài xinh đẹp, chỉ là cô rất gầy, đáng người chắc sẽ không quá tốt đi, anh chuẩn bị khi cô thay quần áo sẽ tìm khuyết điểm trên người cô, đem ra chê bai, sau đó nói cô điều kiện không đủ tốt, không có tư cách cùng anh lên giường, sau đó kết thúc trò chơi này.

Có câu gậy ông đập lưng ông, anh sẽ đem tất cả nhục nhã trút lên người cô.

Đinh Vũ Thiên không hiểu được suy nghĩ của anh, chỉ là cố gắng "giải phóng" mình.

Đầu tiên là áo khoác, sau đó là quần bó.

Khi cô trút bỏ tầng lớp áo ngoài cùng, ánh mắt anh nhìn đến đôi chân ngọc của cô.

"Chân của cô...."

Đang chuẩn bị lên tiếng bắt bẻ nhưng như có một khúc cây chặn họng anh lại, ngăn không cho lời chê ra ngoài. Thật sự là, đôi chân của cô thon lại dài, trắng nõn không tí vết thật sự không thể bắt bẻ, anh thật sự không hiểu nổi một người lúc nào cũng ngồi trong phòng làm việc lại có một đôi chân đẹp như vậy.

Có thể nói là do trời sinh đi!

" Thế nào?" sau khi nghe anh nhắc đến chân mình, cô cuống quýt cúi đầu xuống nhìn.

" Không có gì, tiếp tục đi".

Anh phát tay ra hiệu cô tiếp tục, chuẩn bị tìm những thứ trên người cô để bắt bẻ. Nhưng thanh âm của anh lộ ra vẻ nóng nảy.

Cô cúi đầu, tránh ánh mắt của anh, cời chiếc áo cuối cùng.

"Cô.... "

Ánh mắt anh sau khi quan sát tỉ mỉ, anh không thể thốt lên lời.

Dáng người cô quả thật là hoàn mỹ không có gì để bắt bẻ cả.

Đầy đặn tròn, eo thon thả, bụng bằng phẳng, hai chân dài trắng nõn....thật sự là không có chỗ nào là không hoàn mỹ.

Lúc trước anh nhìn thật sai.

Dáng người gầy gò cùng trang phục bảo thủ, anh cho rằng anh sẽ nhìn thấy một người khô quắt như con mực, không nghĩ tới vóc dáng cô lại cân xứng, khéo léo như vậy, hơn nữa lại trắng nõn không một tí vết, nơi đây đã căng tròn trên ghẹo dục vọng của anh.

Diêm Trọng Uy nhìn chăm chú khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, cô vội vã nắm chiếc áo lót hấp dẫn trong túi lên chuẩn bị mặc vào, cho dù nó là một lớp mỏng không che được bất cứ thứ gì.

" Chờ một chút." Anh lên tiếng ngăn cản cô.

Cô ngây ngốc ngẩng đầu lên, đối phó với cái nhìn chăm chú của anh.

Một loại bản năng tự nhiên, cô đưa hai tay ôm lấy ngực mình.

Anh thoát nhìn giống như, giống như con dã thú ngủ đông lâu ngày nay thức giấc.

" Cô không có cời hết." giọng nói của anh có chút trầm thấp, khàn khàn.

Ý tứ của anh là muốn côcời hết ư?

Cô cời như vậy còn chưa đủ sao?

Cúi đầu nhìn nội y còn lại, cô xác định có hay không làm theo lời anh.

' Cô chẳng lẽ không biết nội y hấp dẫn là không mặc bất cứ gì?"

" nếu như cô vì thế mà mê hoặc anh, anh rất tà ác nhắc nhở cô".

"Ách....cái gì?"

Cô phải trần như nhộng sau đó mặc vào cái không giống như quần áo này vào sao?

Lúc này mặt cô không ngừng đỏ lên, ngay cả cổ cũng đỏ.

Mặc bikini là một cực hạn, cô không có cách nào ở trước mặt một người đàn ông xa lạ trần truồng, cô không động đậy, cứng ngắc giống như một tử thi.

" Cô cời hay không cời?" Anh không vui nhần mỉ.

" Anh muốn làm cái gì thì làm đi. Đừng giỡn như vậy có được không?" cô vừa ngượng ngùng lại vừa xấu hổ.

Hết thấy đều cùng với trong suy nghĩ của cô không giống nhau, cô chỉ muốn chuyện này làm nhanh chóng rồi xong, chứ không phải như con ngốc đứng đây cho người ta làm nhục."

Mà anh đang nghĩ ngợi bước hành động tiếp theo sẽ làm gì.

Giờ phút này kết hoạch sắp kết thúc, anh lên lấy giọng chê bai nói rõ là cô làm cho anh không có hứng thú, sau đó thoải mái nhục nhã cô, sau đó kết thúc ân oán với cô.

Nhưng là mà anh lại do dự

Vẻ đẹp của cô làm anh không muốn dừng lại nữa, anh khát vọng thấy được mọi thứ của cô.

Dù sao cũng chỉ là xem một chút thôi mà.

Anh lấy cho mình một cái cốc, sau đó chậm rãi đi về phía cô.

Anh tiến tới làm cô hoảng sợ, nhưng cô biết đây là việc sẽ diễn ra, cô không thể trốn nếu không đơn hàng sẽ biến mất.

"Thì ra cô thích đàn ông chủ động". Anh mạnh mẽ kéo cô "Vậy để cho tôi nhìn xem cô có đáng giá không?"

Anh cố ý chê bai giá trị của cô, cố ý đem giá trị của cô so sánh với hàng hóa, bàn tay cũng bỏ đi trở ngại trước ngực cô, một đôi nhũ hoa tròn trịa lập tức chiếm lấy tầm mắt anh.

Cô không cách nào che dấu được đôi tròn trịa phát sáng, trắng nõn nà khiến người người say đắm.

Anh không thể nào dời tầm mắt của mình, bàn tay giống như mất đi ý thức, lại chủ động phủ lên tròn trịa của cô.

Anh đang làm gì vậy? Đây là vợ chưa cưới của Nhan Dật Khải.

Chỉ tiếc rằng lí trí không thể nào kháng cự được dục vọng mãnh liệt.

Nơi đó thật mềm mại, cảm giác thật tuyệt vời khiến anh không thể nào buông tay.

Anh chạm vào làm cô một hồi rung động.

Cô sắp không nhịn được mà kêu lên, nhưng như vậy sẽ khiến anh châm chọc, cô cố gắng làm thần kinh mình tê dại, làm sao lãng cảm xúc của chính mình.

Chỉ có như vậy mới có thể bắt buộc cô hoàn thành giao dịch trong ngày hôm nay.

Anh đang làm cái gì? Anh nên đuổi cô đi mới đúng.

Hành động của anh cùng ý nghĩa của anh hoàn toàn trái ngược, hai mắt anh nhìn chăm chăm cô, hai tay hết sức dán chặt cô, một chút cũng không muốn rời đi.

Chết tiệt! Anh rốt cuộc đang làm gì?

Trán thấp thoáng xuất hiện mồ hôi hột, anh vì phản ứng của mình mà không thể nào hiểu nổi.

Anh lại có thể.....muốn cô! Lúc nào thì anh bắt đầu đối với phụ nữ có hứng thú? Hơn nữa còn là người phụ nữ của bạn tốt?

Trong lòng rơi vào đấu tranh, anh không ngừng, mà hành động, làm đầy đặn của cô bị tàn phá.

"Thật là đau!" sức mạnh to lớn ở trước ngực nhạy cảm, cô cô cùng sợ hãi co rúm lại hai bàn tay bản năng tránh khỏi sự xâm nhập của anh.

A! Cánh tay mảnh khảnh đụng vào lồng ngực rắn chắc, cô không thể nào chuyển dời người đàn ông trước mặt, ngược lại khiến cho mình mất đi trọng tâm ngã vào ghế sofa, mắt kiếng trên mặt rơi ra bay đi chỗ khác, xong rồi mất kiếng của cô!

Trước mặt là một mảng mờ hồ khiến cô cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Không để ý đến người đàn ông trước mặt, cô quỳ ở trên ghế sofa sờ soạn xung quanh, mục đích là tìm lại mắt kiếng của cô, nhưng lại không chút nào chú ý tới cái mông đầy đặn hướng về phía người đàn ông phía sau.

"Này, cô gái đáng chết này, rốt cuộc đang làm cái gì?"

Mất thấy cô đang ở tư thế vô cùng kích thích, cả người anh toát ra mồ hôi lạnh, hơn nữa thoáng thấy chiếc quần lót màu trắng như ẩn như hiện cùng với cặp mông trắng nõn, khiến cho dục vọng của anh gia tăng,

(eo oi chết mất mỗi lần đến mấy đoạn miêu tả này là tay tớ run run + mặt tớ đỏ bừng= chẳng làm được gì hết)

Dù sao cô cùng với Nhan Dật Khải tình cảm không tốt, hai người chia tay là chuyện không sớm thì muộn, cần gì anh phải để ý quá nhiều, miếng thịt đang trước miệng mà không ăn thì thật tội lỗi. Dục vọng từ từ chiến thắng lí trí, anh không ngừng tìm những lí do, hoàn toàn không có ý định đè nén mình nữa.

Mất kiếng! Mất kiếng của cô!

Đối với phản ứng của anh cô hoàn toàn không biết, vẫn tiếp tục tìm mắt kiếng của mình.

Trong lúc bất chợt thân thể của cô bị nhấc bổng lên, hơi thở, cùng nhiệt độ nóng rực khiến cô ý thức được mình đã rơi vào lòng Diêm Trọng Uy.

"Anh làm gì vậy?" liếc mắt nhìn gương mặt anh, cô cảm thấy vô cùng sợ hãi.

"Nhanh như vậy mà đã quên mục đích tới đây sao?" anh nhỏ giọng giễu cợt cô, tiếng cười trầm thấp đầy áp dục vọng đậm đặc.

Anh cũng không tính ở trong phòng khách ăn cô, anh muốn đem cô về phòng ngủ từ từ thưởng thức, dù sao cô cũng vô cùng đặc biệt, đặc biệt đến mức khiến cho anh động lòng.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Đơn đặt hàng của tập đoàn Dương Thắng đã trở về, công ty Đinh thị lập tức trở lại bình thường.

Giữa lúc mọi người tuyệt vọng, Đinh Vũ Thiên một mình đem đơn hàng quay trở lại, khiến cô trở thành người hùng trước mặt mọi người, cả công ty từ trên xuống dưới đối với năng lực của cô càng thêm bội phục, ngay cả ông Đinh cũng tự hào khen ngợi con gái của mình.

Đối với sự khen ngợi của người khác, cô cự kì khó chịu, kết quả này không phải là dựa vào năng lực của cô mà có được, mà là dựa vào bản thân để đổi lấy, cho nên đối với những lời khen ngợi của người khác, khiến cô cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Dĩ nhiên là cô không thể nào tiết lộ cái bí mật đáng sợ này ra ngoài, tất cả sự thật cô đều chôn sâu vào trong lòng.

Đem tất cả bí mật chôn sâu vào trong lòng, đồng thời bóng dáng của anh lại hiện lên trong tâm trí cô, cắt đứt mọi suy nghĩ của cô.

Cô không quên được sự đòi hỏi ngang ngược của anh, cũng không quên được sự dịu dàng của anh, càng không quên được thời khắc cô và anh cùng lên thiên đường.

Bởi vì quá kích thích nên cô không quên được anh, có lẽ là như vậy chăng?

Dù sao cô cũng chưa cùng với người đàn ông nào ngoài anh, không khỏi tránh khỏi với người đàn ông đầu tiên khắc sâu vào trong tâm trí.

Mặc dù cô cố gắng quên chuyện kích tình hôm ấy, hy vọng với anh, chuyện này sẽ nhạt đi, nhưng sự thật lại khác hoàn toàn với suy nghĩ của cô, cô thậm chí trong giấc mơ cũng nhớ đến anh, cùng anh ôm hôn,

Cô không phải là bị điên rồi chứ? Chẳng những không quên được chuyện hoang đường đó, chẳng lẽ cô thật sự không thoát ra được cái xử nữ tình này ư?

Cô thật sự tức giận vì mất đi tự chủ, trong đầu cô là một mảnh rối loạn, cô lại nhận được điện thoại khiến mình phát điên.

"Alo là tôi."

Một giọng nói trầm thấp dễ nghe từ trong loa truyền tới.

Giọng nói này như muốn chọc thủng màng nhĩ cô, hại cô suýt nữa đem tai nghe té ngã xuống đất.

Là anh

Mặc dù chỉ có mấy chữ ngắn ngủn nhưng cô lại nghe ra đây là giọng nói của Diêm Trọng Uy

Cái hơi thở ấm áp cùng giọng nói trầm thấp luôn quanh quẩn trong tai cô, khiến cô muốn quên cũng không thể nào quên được.

"Thật xin lỗi, tôi không biết anh là ai?"

Giọng nói cô run rẩy, cô giả bộ không nhận ra anh.

Vì tôn nghiêm, cô không thể nào tiết lộ ra rằng mình vẫn luôn nhớ đến anh.

"Vậy sao? Vậy thì tôi nhắc nhở cho cô" Anh phát ra tiếng cười tà ác "Tôi là người đàn ông đầu tiên của cô."

Người đàn ông đầu tiên.

Chuyện này thật sự khiến cô khở sở, anh ta có tình nếu như anh không mở bình thì ai biết trong bình có gì chứ, một câu nói như vậy lại đánh trúng vào nỗi đau của cô.

" Anh" Cô tức giận phát run

" Anh gọi điện tôi có việc gì?"

" Tôi tìm cô còn có chuyện gì khác sao?" anh thấp giọng, cười một tiếng" Tôi nay chỗ cũ không gặp không về"

" Anh nói cái gì? Tôi.... .."

Cô còn chưa nói hết câu, trong điện thoại vang lên tiếng tút tút.... ..

Anh ta đã cúp điện thoại.

Có làm hay không? Một cuộc điện thoại liền bắt cô tới phục vụ anh ta.

Đã đến giờ, Đinh Vũ Thiến ngay lập tức chạy đến chỗ Diễm Trọng Uy,

" Anh đem tôi trở thành cái gì? Gái gọi ư?" cô dĩ nhiên biết mục đích anh ta gọi đến, cô không thể nào không đến vì anh ta đang nắm trong tay sự sống của công ty, cô sợ nếu cô không đến thì công ty sẽ đóng cửa mất thôi.

Diễm Trọng Uy dựa vào ghế sofa, hai chân duỗi thẳng, thưởng thức bộ dạng tức giận của cô.

" Có bao nhiêu nữ muốn bỏ lên giường của tôi, tôi cũng không cần họ đâu." Mới nếm thử ngọt ngào của cô, anh có chút quyến luyến , vì vậy đối với ý nghĩa thử một lần thôi đá bay, lần nữa gọi cô tới.

" Nếu ai có hứng thú, anh gọi họ tới, không cần làm phiền đến tôi". Lấy tay chỉ anh, có tức giận la to.

Con người này là một người tự cao tự đại là một con heo đất, anh ta tưởng ai cũng muốn tới phục vụ anh ta sao?

Có phải không vậy? Nếu không phải vì công ty , anh ta cho rằng cô sẽ chủ động hiến thân sao?

" Thế nào, cô không muốn cùng tôi sao?" trong giọng nói anh mang theo vài phần tiếu nhố, nhưng mà biểu tình trên mặt thì coi đó là chuyện bình thường

Anh biết cô đối với anh không thể nào quên được, không thể nào quên được mùi vị của đêm đầu tiên, không quên được tất cả của anh, thậm chí cả đời này cũng không quên được.

" Tôi nghĩ cũng chẳng nghĩ, chứ nói gì muốn". Cô cắn răng nghiêng lợi, nói

" Nhưng mà tôi nhớ cô đến chết rồi."

"Chỉ cần cô dùng thân thể ngọt ngào của mình giết chết tôi , tôi sẵn sàng chết trên người cô. " anh cười vô cùng gian, không nghĩ tới một con người từ trước đến giờ lạnh lùng như anh lại có giọng điệu này.

Cô gái này luôn luôn có thể khiến anh bày ra những vẻ mặt từ trước đến nay anh chưa từng thấy.

" Làm sao anh có thể.... .." cô muốn chỉ trích lời anh nói, không muốn tiếp tục cùng anh ta cãi vã, muốn cùng anh ta vạch rõ danh giới.

" Tôi đã dùng thân thể của mình chuộc tội rồi, từ nay về sau chúng ta không còn bất cứ quan hệ nào nữa, mời anh không cần đến quấy rầy tôi."

" Tôi đã nói là tôi tha thứ cho cô rồi sao?" anh quyết định ăn vạ cô thêm lần nữa.

" Đây, như vậy là sao?" cô ngạc nhiên không hiểu.

" Cô phải hầu hạ tôi cho đến khi tôi hết giận mới thôi". Anh cũng chưa xác định là nếu như không thấy cô nữa sẽ thế nào, nên cứ kéo dài thời hạn ra trước đã.

" Anh là cái tên bỉ ổi vô liêm sỉ, cái người nói mà không biết giữ lời." cô hết sức tức giận, không nghĩ tới tổng giám đốc của một công ty lớn lại có một bộ mặt vô cùng bỉ ổi như vậy, còn muốn ép một cô gái như cô.

" Tôi từng nói chỉ muốn cô một lần thôi sao?"

" Anh" cô cứng họng

Đúng là anh ta nói cùng cô lên giường, cũng chưa từng nói qua muốn lên mấy lần.

Anh mở tay ra, trên mặt đều là vẻ mặt thẳng lợi.

Cô không thể tưởng tượng sao lại có người mặt dày đến thế.

Dù có chuyện gì đi chăng nữa, cô đều sống an nhàn sung sướng là một đại tiểu thư chính hiệu, muốn cô mặt dày chủ động hướng người đàn ông này hiến thân, tự hạ thấp giá trị con người của mình, trở thành bạn trên giường cho anh ta sao?

"Nếu không phải sợ công ty Đình thị đóng cửa, cô mơ tưởng rằng tôi sẽ cùng cô gặp mặt lần thứ nhất à?" Anh đưa ra con át chủ bài, không sợ cô sẽ không nghe theo ý mình.

"Anh, anh thật là quá đáng, tại sao có thể dùng thủ đoạn này uy hiếp phụ nữ, không sợ bị thiên lôi đánh sao?"

Cô đã giận đến mức có suy nghĩ muốn giết anh rồi.

"Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu". Đòi này anh chưa bao giờ cười đến như vậy.

"đến đây đi, đêm xuân ngắn ngủi, chúng ta đừng lãng phí thời gian tán hươu tán vượn, cùng nói nhảm nữa.

Anh đi tới cầm cánh tay cô, cứng rắn đem cô giam cầm trong ngực anh.

"Không muốn, anh buông tôi ra." gần ngay thân hình cao lớn cùng với dục vọng khổng lồ của anh, cô xấu hổ muốn đẩy anh ra, nhưng cô bị ngón tay anh mạnh mẽ áp chế ở phía sau, cô chỉ có thể liếc mình giãy giụa.

"Đừng không biết trái phải". Anh từ từ cởi nút áo trước ngực cô, "Cô biết tôi sẽ không thả cô ra, cũng như cô không thể cự tuyệt tôi."

Anh nheo mắt nhìn cô lộ ra nơi đầy đà, "Cô sao không im lặng giao bản thân mình cho tôi, cô biết tôi có thể cho cô những gì mà, không phải sao?"

Lời nói này giống như lời cảnh cáo, cô bỗng nhiên dừng giãy giụa.

Đúng vậy cô có cách nào cự tuyệt anh đây? Cự tuyệt có thể khiến anh thay đổi tâm ý sao?

Quay đầu, cô khổ sở nhắm mắt lại.

"Đúng vậy, đây mới là cô gái ngoan của tôi." Nhìn thấy cô không giãy giụa nữa, anh mỉm cười gỡ mắt kính của cô xuống, sau đó bắt đầu trêu đùa trên người cô.

Lặng lẽ chịu đựng tất cả, thân thể cô bắt đầu có phản ứng.

Dục vọng to lớn, khiến cho cô thở gấp không ngừng, cả người run rẩy không ngừng, cô đã không phân biệt rõ là mình bị thuần phục hay bị uy hiếp dưới sức quyền rũ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Công ty vận chuyển buôn bán ngày càng đi vào quỹ đạo, nhưng cô lại buồn phiền vì bị tên Diêm Trọng Uy uy hiếp cả ngày.

Lần đầu tiên, cô bỏ rơi công việc, đặc biệt xin nghỉ 3 ngày trốn lên núi Dương Minh, lên tiệm cơm Ôn Tuyền ăn uống, nói là đi nghỉ phép thật ra là cô tránh né bị Diêm Trọng Uy quấy rầy. Rồi phòng làm việc, không một ai có thể tìm thấy cô, cho dù anh ta có muốn gọi điện đến kêu cô phục vụ thì cũng phải chờ cô trở về.

Đi đường đá lên núi, dọc đường đi quang cảnh rực rỡ, nhưng cô lại không có tâm tình thưởng thức, hình ảnh Diêm Trọng Uy đã sớm chiếm lấy trong tâm trí cô. Cô thậm chí còn cảm nhận được cảm giác khi anh hôn, anh ôm, không hiểu sao nhịp tim liên tăng nhanh, khuôn mặt đỏ ửng, giống như là một cô gái mê trai vậy.

Không

Cô rút cuộc lên núi làm gì chứ? Không phải muốn trốn tránh anh sao? Tại sao lại còn nhớ đến anh đây?

Nghĩ đến đây, con mắt anh bao hàm dục vọng lại một lần nữa hiện ra trong tâm trí cô.

Cút ! Cút ! Cút!

"Anh cút ngay cho tôi, đừng bám theo tôi nữa, cút đi!" Cô ôm đầu, hét ầm lên.

"Nơi này không có người khác, cô là muốn tên nào cút đi?"

Một giọng nói trầm thấp ở giữa núi rừng truyền đến , quý dị, nhưng có một chút cảm giác quen thuộc.

Trời ạ!

Cô không phải là phát điên rồi chứ? Hiện tại không chỉ có đầu óc nghĩ về anh, mà ngay cả lỗ tai cũng là thanh âm của anh ta ư?

"Cút ngay, anh cút ngay!" Cô không ngừng quơ tay, cố gắng đuổi đi ảo giác quanh quẩn ở trong tâm trí cô.

"Cô tại sao lại nói tôi cút ngay?"

Giọng nói kia trầm thấp, thanh âm quen thuộc lại vang lên.

Bây giờ giọng nói này không giống như ảo giác, mà ở rất gần, dường như ở phía sau cô.

Trời, làm sao có thể như vậy.

Diêm Trọng Uy là một người cuồng công việc, không biết cùng những nhân vật cao cấp nào đi họp, làm sao có thể xuất hiện ở trên núi được chứ?

Ảo giác, ảo giác, nhất định là ảo giác

Nhưng ảo giác làm sao có thể chân thật được như vậy?

Kiểm chế lại suy nghĩ của mình, cô bắt chột xoay đầu lại.

"Anh" giống như thấy được hình ảnh của anh, cô mở to chiếc miệng nhỏ nhắn.

Thật sự là anh!

Diêm Trọng Uy đứng cách đó không xa, dường như cười như không cười nhìn cô.

Ồ, dường như ông trời đang đùa giỡn cô hay sao, cô đã trốn lên núi, mà người đàn ông này cũng có thể như âm hồn không tiêu tan quần lầy cô.

"Anh, anh tới đây làm gì?" một hồi lâu sau cô mới có thể miễn cưỡng nói chuyện.

"Cô đến làm gì, thì ta cũng như vậy" Anh đi đến gần cô

Chẳng lẽ anh ta cũng là khách du lịch.

Cô kinh nghi(kinh ngạc cùng với nghi ngờ) nhìn chằm chằm anh.

Thế giới lớn như vậy, tại sao anh ta có thể tới núi Dương Minh, mà núi Dương Minh lớn như vậy, làm sao anh ta cũng tới công viên này?

Tất cả những việc này đều không phải là sự trùng hợp.

Ngày hôm qua, anh ta gọi điện thoại không tìm được cô, lại dò ra được điểm đến của cô, nhất thời chơi đùa nổi lên, muốn cho cô một bất ngờ thú vị, vì vậy ngay khi cô đặt chân đến tiệm cơm, anh một đường theo đuổi cô, chuẩn bị đúng lúc nhảy ra xem bộ dáng kinh ngạc của cô.

Anh từ trước đến nay luôn kinh thường những trò chơi nhảm chán này, nhưng lần này lại cảm thấy hứng thú dồi dào.

Phản ứng của cô rất thẳng thắn, không chút nào cất dấu, hoặc có lẽ cô làm bộ kinh hoàng để hấp dẫn anh, để cho anh ngoài ý muốn thích trên chọc cô.

"Mời anh rời đi được không? Tôi không muốn nhìn thấy anh." Cô toàn tâm toàn ý hi vọng người đàn ông này từ trong đầu lẫn bên ngoài đều ngay lập tức có thể biến mất hoàn toàn trước mặt cô, hết lần này tới lần khác anh ta xuất hiện trước mặt cô.

"Cô nói năng thật là kì quái". Anh nhàn nhạt nói : "Nơi này là phong cảnh quốc gia, cũng không phải là sản nghiệp của Đình gia, tại sao cô lại muốn tôi rời đi."

"Tôi.... .." bị anh nói như thế, cô nhất thời nói không ra lời." Anh không đi có phải không? Được vậy thì tôi đi!"

Nghiêng đầu sang hướng khác, cô tức giận hướng về phía khác rời đi.

"Không cho đi" Anh thu xếp bớt công việc là vì muốn có thời gian đi chơi cùng với cô, sao có thể dễ dàng để cô đi chứ.

Anh cho rằng anh ta là ai chứ? Có thể ra lệnh cho cô?

Cô không nói nhiều lời với anh, tự mình đi về phía trước.

" Cô thật sự quên hiệp ước của chúng ta." trong mắt thoáng hiện ra một tia hài hước, anh lên tiếng nhắc nhở cô.

Hiệp ước.

Nghe 2 chữ này cô kinh hãi dừng bước.

" Cô nên nhớ nếu không tuân theo hiệp ước sẽ có hậu quả gì." giọng nói của anh mặc dù bình thản, nhưng ý uy hiếp lại rõ ràng rành.

" Anh rốt cuộc muốn như thế nào?" cô xoay người, cắn răng nghiêng lợi , trừng mắt nhìn anh." Đây là thời gian tôi nghỉ phép, chẳng lẽ ngay cả quyền lợi nghỉ phép tôi cũng không có?"

" Vậy tôi sẽ nhắc nhở cô một lần." anh bá đạo nói " trước khi tôi hết giận, cả người của cô đều thuộc về tôi, cô xin công ty nghỉ phép đó là chuyện của cô, về phần tôi, tôi muốn cô làm gì thì cô phải làm cái đó, chỉ cần cô để cho tôi cảm thấy không hài lòng thì hiệp ước này coi như hủy bỏ."

Có làm hay không vậy?

Người đàn ông này dường như yêu cầu ngày càng nhiều

Vừa mới bắt đầu chỉ cần cùng anh lên giường, hiện tại lại muốn cô phải nghe theo lời anh, Cô không phải là người trời sinh mệnh nô tì, từ nhỏ để cho người ta sai bảo.

" Anh tại sao có thể thêm nhiều điều trong hiệp ước?" cô tức giận, đối với anh vùng tay loạn xạ, " ban đầu không phải chúng ta nói rõ là chỉ có lên giường thôi, mà bây giờ anh lại muốn tôi làm cái này, làm cái kia?"

Diêm Trọng Uy buông tay," bởi vì tôi vui vẻ, bởi vì tôi thích, bởi vì tôi muốn chiếm hết ưu thế của cô, bởi vì...." bởi vì chỉ có như vậy anh mới có thể muốn thấy cô lúc nào thì sẽ nhìn được ngay lúc ấy.

Cũng không biết tại sao, anh không chỉ muốn cùng cô lên giường thôi, lúc không có chuyện gì thì muốn nhìn cô lâu một chút, muốn được trêu chọc cô.

" Bởi vì anh thích bắt nạt kẻ yếu, bởi vì anh muốn thấy tôi khổ sở." Cô tức giận đến mức vành mắt hồng hồng , " Bắt nạt một người con gái không có năng lực phản kích khiến cho anh cảm giác rất thành tựu? Nhìn một người con gái phải nhẫn nhục chịu đựng chịu khổ có phải mới có thể khiến anh không tức giận?"

Trông thấy mắt cô phủ một tầng hơi mỏng, ngực anh không khỏi một trận co rút.

" Như thế nào? Theo tôi đi khắp nơi một chút, đi dạo đây đó một chút khiến cô uất ức sao?" Anh thở dài, " Chẳng lẽ như vậy là bắt nạt cô, để cho cô chịu tội?"

Nước mắt của cô khiến anh mềm lòng, giống như đêm đầu tiên hai người triền miên, nước mắt của cô khiến anh mềm lòng không yêu cầu cô thêm lần nữa.

" Nhưng mà, tôi không muốn nhìn thấy anh" Cô nói lời thật lòng.

Cô tránh anh còn không kịp làm gì có tâm tư cùng anh tan bộ.

" Cô chán ghét tôi sao?" về mặt anh bắt đầu trở nên cứng ngắc.

" Tôi...."

Cô chán ghét anh sao?

Nói thật cô cũng không muốn nói qua cái vấn đề này.

Cô xác thực rất ghét anh dùng thủ đoạn uy hiếp cô, còn có hay không ghét con người anh....

Cô dường như không cách nào xác định

Hơi thở của anh, hình bóng của anh không ngừng quấy nhiễu suy nghĩ của cô, trong tâm trí cô, khiến cho cô _chỉ muốn tránh anh, bởi vì tự ái không cho phép cô suy nghĩ đến anh, suy nghĩ đến người đàn ông chiếm đi thân thể cô.

Chỉ là tại sao cô không thể ngừng nhớ về anh? Tại sao tất cả của anh đều quanh quẩn trong tim cô không rời đi?

Cái này hình như là....áchhình như là...

Chẳng lẽ là....

Nghĩ đến đây, sắc mặt của cô thay đổi.

Ông trời kia, tại sao có thể an bài như vậy chứ ? Lại có thể, lại có thể làm cô thích người đàn ông bá đạo này.

Không...gggggggggg

"Bắt kể cô có thích tôi hay không, bây giờ hãy cùng tôi đi một chút!" thấy cô ngây ngốc một hồi lâu mà không có phản ứng, anh không nói hai lời liền kéo tay cô đi lên đỉnh núi.

"Đừng đụng vào tôi.... ..". Nhận ra rằng mình thật sự thích anh, cô vội vàng hất tay anh ra.

Huhuhuhu....

Cô không muốn thích anh, cô thật sự không thể thích anh, anh không thể nào thích anh

"Cô" về mặt anh cứng ngắc, anh lạnh lùng nói" Tôi muốn cô đi thì cô phải đi, sẽ không phân biệt ngày đêm,"

Cô cự tuyệt làm tâm hồn anh tổn thương nghiêm trọng" bây giờ hãy cùng tôi đi một chút, có nghe rõ không?"

Thái độ của anh, tổn thương lòng tự ái yếu ớt của cô.

Cô phát hiện mình thích anh đã đủ chán nản, hết lần này tới lần khác anh vẫn còn đương đầu với cô, phát ra mệnh lệnh bắt cô phải thực hiện, khiến cho cảm xúc của cô nhanh chóng bộc phát.

"Tôi cũng là người, không phải là đầy tớ của anh, tôi đã hết sức biểu hiện áy náy của tôi rồi, anh tại sao vẫn đối với tôi như vậy?" Cô bị chọc tức giận.

Trừ bỏ giận anh, cô càng giận chính bản thân mình.

Anh hoàn toàn không biết tôn trọng cô mà cô lại thích cái tên khốn này.

"Bởi vì tôi còn đang tức giận, bởi vì cơn giận của tôi còn chưa tiêu, ai bảo cô đắc tội với người không nên đắc tội". Không để ý tới kháng cự của cô, anh một lần nữa kéo tay cô.

"Anh cứ tức giận đi, tốt nhất tức giận đến chết luôn đi" Cô cố gắng thoát khỏi anh, cũng dùng sức quá lớn khiến mất đi thăng bằng, không cẩn thận trượt chân.

"Á.... .." trời đất quay cuồng, cô kêu thảm một tiếng, ngã xuống cầu thang.

"cô.... .." anh giật mình, vội vàng chạy lại xem xét" Cô có sao không? Có nặng lắm không?"

Ôi mẹ ơi, thật là đau nha.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ngoại trừ cái móng như muốn bẻ, mắt cá chân của cô cũng bị trật.

Haizzzzz hôm nay nhất định là ngày xui xẻo, làm mọi chuyện đều không tốt, mới sáng sớm liền đụng anh_ tên Đại Sát Tinh, bây giờ còn bị té suýt thành tàn tật.

"Tôi đỡ cô". Trên mặt anh ngác ngược đột nhiên biến mất thay vào đó là vẻ mặt lo lắng.

"Ai cần anh giúp chứ, đi ra".

Đáng ghét, đúng là giả mù sa mưa (ý là giả bộ ak)

Nếu không phải tại anh, làm sao cô có thể té.

Cô tức giận gạt tay anh, muốn đứng lên nhưng mà bất lực, mắt cá chân của cô vô cùng đau nha.

Nhìn cô giống như một con côn trùng trên mặt đất gầy gù, anh không khỏi cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười.

"Đi lên" anh xoay người, chỉ vào lưng mình

" Cái gì?" cô nhìn tấm lưng rộng rãi của anh.

" Tôi cũng cô."

" Không cần". Cô hiện tại đang rất tức giận, căn bản không muốn dựa vào anh.

" Không được tùy hứng". Anh trầm giọng nói" Chân của cô bị trật rồi, nếu như không kịp thời xử lí vết thương sẽ sưng lên, cô bây giờ lập tức bò lên(nguyên văn nha)

Hừ người đàn ông này ngay cả giúp đỡ cũng bá đạo như vậy.

Hết lần này tới lần khác, giọng nói của anh giống như thôi miên, khiến người khác không thể nào không nghe theo, giống như không nghe theo lời anh chính là đưa trẻ làm sai, chính là cá tính bất đồng như đứa trẻ.

Cũng biết là anh nói có lý, bị khí phách của anh khiến cô ngoan ngoãn leo lên, cho anh cõng cô xuống núi.

Trở lại tiệm cơm, Diêm Trọng Uy lập tức hướng phục vụ mua đá, anh dùng khăn lông bọc đá chườm cho cô.

" Như thế nào? Có thoải mái chút nào hay không?" nắm mắt cá chân mảnh khảnh của cô, anh dùng khăn lông nhẹ nhàng thoa vết thương của cô.

" Được, tốt hơn rất nhiều". Mặc dù hai người đã có quan hệ thân mật, nhưng khi anh chạm tay vào mắt cá chân cô khiến cô không nhịn được mà đỏ mặt.

Kể từ khi cô bắt đầu tự tắm rửa, cũng chưa từng có người sờ vuốt mắt cá chân cô, nhưng bây giờ, mắt cá chân cô lại được một người đàn ông cầm trong tay xoa bóp.

Vì thế cô không được tự nhiên mà vịn vẹo thân thể, bàn tay anh vuốt ve qua lòng bàn chân thì không nhịn được một trận run rẩy.

Nhất thời, khuôn mặt cô trở nên đỏ hơn.

" Chân cô sưng rất to, tạm thời không thể mang giày cao gót". Anh hoàn toàn không chú ý đến phản ứng của cô, chuyên tâm vào xem xét vết thương của cô.

" Đứng không?" Cô xấu hổ không biết phải nói như thế nào.

Haizzzzzz, người đàn ông này

Anh bá đạo có bá đạo, nhưng lại hết sức trưởng thành, về việc này lại cùng vị hôn phu của cô hoàn toàn bất đồng.

Diêm Trọng Uy cũng không có vẻ mặt cọc nả, trên khuôn mặt đều là biểu hiện nghiêm túc, chính vì như vậy khiến người khác tin tưởng anh.

Nếu như vị hôn phu của cô có một phần chừng chặc như vậy, có lẽ sẽ khiến cô chấp nhận cuộc hôn nhân kia.

Trời ! Cái quái gì vậy?

Cô lại đem hai người ra so sánh.

Anh cho rằng cô đang tức giận, khi nào anh hết giận, anh sẽ.....buông cô đi.

Nếu như cô thích anh thì sao? Cùng lắm thì, anh chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời cô, tương lai hai người căn bản là sẽ không có bất kì quan hệ nào.

" Ừ, có thể". Anh thay cô dán lên thuốc trị sưng, giúp cô lau lau, cẩn thận không để cô bị đau.

" Đi bộ phải cẩn thận, nếu không sẽ bị trật nữa."

Anh vỗ tay đứng lên, bộ dạng đại công cáo thành (Việc lớn đã xong), sau đó đối với cô dạy bảo.

Cô ngây ngốc nhìn nhất cử nhất động của anh, phát hiện ra anh cũng có vẻ mặt ôn nhu như vậy.

Người đàn ông này không phải coi cô là nơi trút giận sao? Nếu là như vậy, sao anh ta lại chăm sóc cô như vậy?

Nghỉ ngơi trong lòng cô càng ngày càng nhiều.

Nếu như anh ta chán ghét cô, chắc chắn sẽ vất cô ở trên núi, đó mới là sự trừng phạt, tại sao lại mất công cõng cô xuống núi, thậm chí thay cô băng bó.

Cô không thể nào quên hình dáng anh ướt đầm mồ hôi khi cõng cô xuống núi, mặc dù cô rất nhẹ chỉ có hơn 40 kí nhưng mà cõng đi trên một đoạn đường núi dài đó cả là một vấn đề.

Anhcó một chút nào thích cô hay không?

Nghĩ đến việc này khiến cho khuôn mặt cô đỏ ửng

Trời, rốt cuộc là cô suy nghĩ cái gì vậy.

Chẳng qua là nhìn thấy anh chăm sóc cô như vậy, cô sinh ra cảm giác mong đợi với anh

Cho dù hai người có tình cảm thì sao chứ, cả hai đều đã có vị hôn phu, những thứ ảo tưởng lãng mạn kia sẽ biến mất thôi, cô đừng tự tìm phiền não nữa.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" thấy cô ngơ ngác nhìn anh, anh không nhịn được hỏi.

"Không, không có gì". Giờ phút này mặt của cô đã đỏ như trái cà chua chín.

Cảm tạ ông trời đã không cho anh thuật đọc tâm, nếu để cho anh biết cô đang suy nghĩ gì, cô tình nguyện đâm đầu chết.

"Bây giờ đem thu thập một chút đồ, tôi đi thanh toán tiền sau đó chúng ta quay về nhà." Anh đã tính toán xong.

"Trở về, về nhà"? Cô hôm qua mới tới mà bây giờ đã phải về.

"Chân cô bị thương nên về nhà nghỉ ngơi, chẳng lẽ còn muốn ở lại chơi sao?"

"Nhưng mà.... .."

Mặc dù lời nói của anh đúng nhưng cô không muốn nghe theo sự sắp xếp của anh? Ba cô cũng chưa bao giờ ra lệnh cho cô như vậy

"Nhưng mà cái gì, tôi nói về nhà thì về nhà". Ánh mắt anh bắn ra tia đáng sợ "người bị thương thì không có quyền lợi, bất kể cô có đồng ý hay không tôi cũng đưa cô về nhà."

Anh lại bắt đầu bày ra bản tính bá đạo, không cho phép cô mở miệng phản bác.

Anh đem hai chữ tùy hứng dọa cô.

Nhưng mà bây giờ cô không tức giận.

Phát hiện ra anh quan tâm tới cô, một cảm giác ngọt ngào từ trước tới nay dâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Ngồi trong phòng làm việc, Đinh Vũ Thiên vội vàng xử lý công chuyện, nhưng đôi mắt lâu lâu lại liếc về điện thoại

Trong lòng cô đang mong đợi, mong Diêm Trọng Uy gọi điện thoại hỏi thăm cô, quan tâm xem vết thương của cô ra sao.

Mơ hồ chờ mong, trộn lẫn khó nói thành nỗi sợ hãi.

Cô sợ anh gọi đến với mục đích muốn cùng cô lên giường, nếu như vậy thì làm sao cô chịu nổi đây? Chỉ là sự mong đợi của cô không thành sự thật, sợ hãi cũng không kéo dài. Chuyện này đã hơn một tháng, vết thương của cô cũng hồi phục một nửa, trong thời gian này lại không xảy ra chuyện gì.

Diêm Trọng Uy không có gọi điện thoại tới đây cũng không hỏi thăm cô, càng không có bất kì đòi hỏi gì.

Dường như ân oán giữa hai người đã kết thúc.

Anh ta đã hết giận, cho nên không hề tìm cô gây phiền toái.

Cô nên tỉnh mộng thôi, vì thích anh là chuyện cô tự nguyện.

Là do cô suy nghĩ nhiều quá!

Cho dù là người xa lạ, khi thấy người khác gặp nạn thì cũng sẽ ra tay tương trợ thôi, huống chi cô và anh so với người xa lạ thì hơn một chút.

Một trận mất mát ở trong lòng, cô đồng thời thả lỏng, thật may mắn khi anh ta không đến làm phiền cô nữa, cuộc sống của cô lại quay trở về quỹ đạo vốn có của nó.

Cốc cốc.....

Hai tiếng gõ rất nhỏ cắt đứt suy nghĩ của cô.

Cô nhẹ nhàng nâng mắt lên" mời vào" hai chữ chưa ra khỏi miệng, đã nhìn thấy họ Nhan đẩy cửa hướng cô vẫy vẫy.

" hey, tiểu Thiên thân ái" bước chân nhẹ nhàng, Nhan Dật Khải xách bao lớn, bao nhỏ quà tặng đặt lên bàn làm việc của cô.

" Anh cuối cùng cũng trở lại" cô tức giận trừng anh một cái.

Nhan Dật Khải tuy là Hường Vinh tập đoàn tiểu Khải , chỉ là gánh nặng kinh doanh công ty đều đặt lên anh hai của anh, vì vậy anh ta không cần làm việc mà cũng có tiền lớn, tiền nhỏ để ăn chơi, cô gái xinh đẹp cùng hắn mỗi ngày phong lưu, tiêu dao tự tại .

Hơn một tháng trước, anh ta lợi dụng ra nước ngoài khảo sát , mang theo đàn bà ra nước ngoài phong lưu khoái hoạt.

Mặc dù trong lòng cô biết rõ ràng, bắt quả vì chuyện công ty bận rộn đến sút đầu mẻ trán(nguyên văn nha), căn bản là không thể nào quan tâm tới anh ta, anh ta trở lại hôm nay thật đúng lúc, cô có thể cùng anh nói chuyện giải tỏa hôn ước.

" Những cái này đều là quà anh mua cho em " ở nước ngoài vui sướng chơi đùa gần một tháng, anh không quên mua quà tặng mang về trấn an vị hôn thê của mình.

" Để đó". Cô chỉ chỉ ghế salon bên cạnh.

Haiz, đợi Diêm Trọng Uy gọi điện thoại không được, lại đợi được tên củ cải hoa tâm họ Nhan này.

Suy nghĩ , suy nghĩ khiến cô không khỏi thất vọng thờ dài.

" lâu như vậy không thấy, em có hay không nhớ anh." để tỏ lòng mình nhớ nhưng đối với vị hôn thê, anh chuẩn bị dâng cho cô một nụ hôn nồng nhiệt.

Mặc dù thái độ của cô đối với anh vô cùng lạnh nhạt, nhưng mà anh đối với vị hôn thê này vô cùng hài lòng nha.

Bởi vì cả ngày bận rộn làm việc, Đinh Vũ Thiên không có quá nhiều thời gian nói chuyện cùng anh , cho dù sau khi kết hôn, anh tin tưởng mình có mấy người bạn gái cô cũng không để ý đến.

" Nhớ anh ư, không có." cô cầm văn kiện ngăn cản nụ hôn của anh ta," Bất quá tôi có lời muốn nói với anh."

Cô tính toán lợi dụng cơ hội hôm nay để kết thúc mối quan hệ này, cô không muốn cùng với tên củ cải hoa tâm này có quan hệ.

" Anh cũng có lời muốn nói với em". Anh nhẹ nhàng cầm tập văn kiện của cô xuống, dùng ánh mắt tràn đầy yêu thương nhìn về cô

"Tiểu Thiên, chúng ta kết hôn có được không?"

Kết, kết hôn?

Lông mày Đinh Vũ Thiên nhíu lại.

Cô muốn cùng anh ta chia tay, nhưng bây giờ anh ta lại muốn cùng cô kết hôn.

" Anh biết biểu hiện của anh không tốt, luôn chọc giận em." Trên gương mặt tuần tú nở một nụ cười lấy lòng cô, đôi mắt thâm thúy lộ ra ánh sáng mê người.

Anh ta thoạt nhìn giống như một con chó Nhật đáng yêu (eo chị coi anh như chó) anh ta chính là dùng cái vẻ mặt này mà bắt được biết bao nhiêu trái tim nữ tử" nhưng mà sau khi chúng ta kết hôn, anh nhất định là một người chồng tốt, mọi việc đều nghe theo ý em, không bao giờ....đi trêu hoa ghẹo nguyệt nữa.

Anh giơ hai tay lên, thề thốt son sắt về phía cô.

" Phải không?" Nhìn chăm chăm vào gương mặt tuần tú chết người kia, cô không dao động một chút nào.

Trừ cha mẹ, cùng gia thế hiển hách, gương mặt này đã từng khiến cô mê luyến, nhưng mà cho đến nay thì hoàn toàn không còn sức hút gì đối với cô nữa.

" Thật vậy , anh phong lưu đã là quá khứ, sau này kết hôn sẽ ngoan ngoãn ở nhà làm một người chồng tốt,mỗi ngày đưa đón em đi làm, buổi trưa còn

nấu cơm cho em ăn...." Anh nói nhỏ nhẹ.

Thật ra anh cũng không muốn kết hôn sớm như vậy, nhưng mà ba mẹ lại đưa ra kế ước rằng chỉ khi nào anh kết hôn sẽ đưa cho anh một khoản tiền kết hôn, nhìn số tiền trong tài khoản anh quyết định kết hôn sớm, vì vậy mới đứng ở đây chịu thiệt thòi, cố gắng thuyết phục vị hôn thê của mình.

Thói quen thì làm sao có thể sửa đổi, cô căn bản không tin lời anh ta nói." Anh hãy nghe tôi nói...."

Reng.... Reng.... Reng....

Đang lúc cô tỉnh mở miệng nói chuyện chia tay, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Ai, là ai cắt ngang chuyện tốt của cô?

Cô đánh bất đắc dĩ nhận điện thoại, trong loa truyền đến giọng nói của thư kí chủ tịch.

"Trợ Lí Đình, có người khách hàng đến gặp chủ tịch, nhưng mà chủ tịch không có ở đây."

"Tôi biết rồi." Cô gật đầu, nói : "Đưa vị khách ấy đến phòng khách của tôi, một chút nữa tôi sẽ đến".

Cô để điện thoại xuống, trong lòng âm thầm than thở, biết rằng hôm nay sẽ không có cơ hội cùng Nhan Dật Khải nói chuyện chia tay rồi.

"Anh về đi, có gì chúng ta nói chuyện sau."

"Vậy anh đi trước" Nhan Dật Khải gật đầu một cái, bộ dạng vô cùng sẵn sàng, "Lúc nào cũng vậy, em phải chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng bận rộn như vậy."

Anh lấy một tốc độ sét đánh hôn lên trán cô, khiến cô không kịp trốn tránh : "Ngày mai trong nhà anh có cuộc họp mặt, anh ấy mời chúng ta , em có đến không? Anh hi vọng em sẽ đến để biết thêm về bạn bè anh."

Gần đây anh tích cực tìm cơ hội cùng cô ở chung, khiến hai người càng thêm thân mật hơn.

"Ngày mai tôi không...." cô lườm anh một cái, tính từ chối anh, nhưng nghĩ lại lại thay đổi chủ ý:"Vậy cũng được, ngày mai anh tới đón tôi."

Nhân cơ hội ngày mai đông đủ, cô nhất định phải nói rõ ràng, cùng anh ta phân rõ giới tuyến.

Bây giờ tối, Đình Vũ Thiên được Nhan Dật Khải đón đến nhà họ Nhan

Trong đại sảnh rộng rãi có hơn mười vị khách, đang nói cười vui vẻ, người đứng người ngồi nói chuyện với nhau.

"Dật Khải, tôi có chuyện muốn nói với anh." cô kéo tay anh ta tới một góc của đại sảnh.

Mục đích của cô là tối nay phải nói chuyện rõ ràng với anh ta , tránh cho anh ta có quá nhiều tưởng tượng đối với cô.

"Cái này cho em". Anh ta bung một li nước đến đưa cho cô. "Em muốn nói với anh cái gì?"

"Tôi muốn nói với anh...."

Cô nhận lấy li nước, đang muốn mở miệng nói chuyện chia tay, Nhan Dật Khải đột nhiên lên tiếng ngắt lời cô.

"Chờ một chút, bọn họ đến rồi." ánh mắt anh ta dừng ở trước cửa đại sảnh, vẻ mặt không nén được sự vui mừng.

"Ai tới rồi hả?" cô không muốn biết đối phương là ai , nhưng nhìn vẻ mặt hưng phấn của anh ta khiến cô tò mò.

"Chính là Diêm Trọng Uy". Anh nói thật nhanh, anh ta chính là tổng giám đốc tập đoàn Dương Thắng, cũng chính là người anh em cùng anh kết bái.

Anh đối với Diêm Trọng Uy từ trước đến giờ đều vô cùng kính nể, cũng không phải bởi vì thành tựu của anh ta, mà là sự tự chủ trước những bông hoa xinh đẹp.

Nghe 3 chữ Diêm Trọng Uy sắc mặt của cô trở nên tái nhợt.

Trời ơi!

Cô chưa bao giờ nghe nói Nhan Dật Khải cùng Diêm Trọng Uy có giao tình, như thế nào lại đúng lúc như vậy chứ? Để cho cô ở đây gặp lại anh?

"Này, anh làm gì vậy?" lòng cô vô cùng rối loạn, Nhan Dật Khải đã lôi kéo tay cô đến chỗ bọn họ.

Cô không muốn nhìn thấy Diêm Trọng Uy trong lúc này, cô tình nguyện gặp trở ngại cũng không muốn cùng anh gặp mặt trong lúc này.

"Đi nhanh, đi nhanh". Nhan Dật Khải lôi kéo cô : " Có gì thì chúng ta nói sau, bây giờ anh giới thiệu cho em biết bọn họ".

Đình Vũ Thiên giấu giếm Nhan Dật Khải cho nên anh ta không biết được rằng tập đoàn Dương Thắng rút đơn hàng , chứ đừng nói đến chuyện cô cùng Diêm Trọng Uy có quan hệ phức tạp .

Hai người lôi lôi kéo kéo, rất nhanh gây chú ý khiến bao ánh mắt hướng vào phía họ, ngay khi bước vào cửa Diêm Trọng Uy không nhin mà nhìn về phía họ 2 lần.

Là cô.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Liếc thấy bóng dáng Đình Vũ Thiên khiến anh kinh ngạc, mặc dù anh và Nhan Dật Khải cũng có một chút quan hệ nhưng mà cũng ít khi giao thiệp với anh ta.

Bởi vì Nhan Dật Khải chỉ thích cùng con gái lán lộn, đối với công việc không có hứng thú cho nên anh không ngờ tên hoa tâm này cũng tham gia, càng không ngờ tới anh ta sẽ mang theo vị hôn thê xuất hiện.

" Trọng Uy, đã lâu không gặp " Nhan Dật Khải nhiệt tình bắt tay chào hỏi.

" Đúng vậy, cậu gần đây khỏe không?" Diêm Trọng Uy trả lời qua loa, đôi mắt liếc nhìn về phía gương mặt trắng bệch của cô gái bên cạnh Nhan Dật Khải.

" Cũng không tệ lắm, tớ mới từ nước ngoài về ". Anh cười nói." Cậu cùng Nguyên Du dường như rất tốt a, có phải hay không gần đây có chuyện vui ?"

" Anh Dật Khải, anh đường chọc tui em." Sau đó rúc vào trong ngực Diêm Trọng Uy , Lí Nguyên Du nở ra nụ cười tuyệt mỹ." Trọng Uy bận rộn như vậy , làm sao có thời gian nói chuyện khác, ngược lại anh đính hôn lâu như vậy, bao giờ mới cưới ?"

Ánh mắt chậm rãi dường về phía Đình Vũ Thiên, " nói vậy cô gái này là vị hôn thê của anh, phải không? Có thể hay không giới thiệu chúng ta làm quen một chút?"

Cho tới lúc này, Đình Vũ Thiên mới ngẩng đầu lên , cô mới thấy sự tồn tại của Lí Nguyên Du

Đây chính là bạn gái trong truyền thuyết của Diêm Trọng Uy?

Cô không nhận được quạ sất, đánh giá Lí Nguyên Du một phen.

Xinh đẹp, ngọt ngào, dịu dàng.... ..

Cô gái này có đủ cả, không trách Diêm Trọng Uy lại chọn cô ấy.

Nghĩ như vậy, ngực cô tránh không được có chút đau đớn.

" chuyện nhỏ" Nhan Dật Khải ôm vị hôn thê của mình, " Vũ Thiên người này chính là người anh vừa đề cập đến, Diêm Trọng Uy, còn người này là bạn gái cậu ấy Lí Nguyên Du."

Nhan dật Khải vỗ vỗ bả vai cô, cười hi hi nói với hai người:" Còn đây chính là vị hôn thê của mình , Đình Vũ Thiên".

" Xin chào cô Đình , rất vui được quen biết cô". Lí Nguyên Du rộng rãi đưa tay ra chào hỏi.

" Cô, cô, chào cô." Đình Vũ Thiên hít sâu một hơi, rồi sau đó dùng cảm ngẩng đầu lên , kể sách lúc này chỉ có thể giả bộ như không có chuyện gì rồi tính sau.

" Cô Đình ?" Diêm Trọng Uy lạnh nhạt nói:" cần gì phải xưng hô lạnh nhạt như vậy, bằng quan hệ của tôi với Nhan gia, gọi cô là Vũ Thiên thì không có gì quá đáng chứ?"

Anh vươn tay đem cánh tay xinh đẹp mảnh khảnh của cô ôm trọn vào lòng bàn tay:" thật vui được gặp mặt cô."

Cảm nhận được nhiệt độ của anh, cô như điện giật nhanh chóng rút tay về:" Tôi, tôi cũng vậy." liếc mắt về phía Diêm Trọng Uy một cái, cô vội vàng quay mặt đi chỗ khác, sau đó quay về phía Lí Nguyên Du mỉm cười, nếu không như vậy cô không biết mình phải nhìn đi đâu nữa.

Mà anh, gương mặt vô cùng tự nhiên, giống như là một người xa lạ đang chào hỏi nhau, vẫn như cũ nhìn về phía cô, mà về mặt của anh thì vô cùng tự nhiên nha.

Anh tại sao có thể.....Không có phản ứng?

Đối vớ phản ứng tự nhiên của Diêm Trọng Uy cô cảm thấy cực kì kinh ngạc cùng bất mẫn.

Có lẽ anh ta căn bản không quan tâm cô, cho nên mới có thể bình tĩnh đối mặt như vậy đi.

Đối với anh ta mà nói, cô chỉ là một người qua đường, có cũng được mà không có cũng không sao, là một người có thể gọi tới lúc nào cũng được, sự xuất hiện của cô sẽ không làm cho tim anh có chút dao động.

Đó là lí do duy nhất cô có thể nghĩ ra để giải thích việc này một cách hợp lí nhất.

"Tớ cùng Vũ Thiên đang tình chuyện kết hôn". Đang lúc cô ở trong trạng thái miên man suy nghĩ, thì Nhan Dật Khải đột nhiên quăng một quả bom hạng nặng.

Nghe vậy Đinh Vũ Thiên muốn tức điên lên rồi, cô căn bản không có uy nghĩ sẽ cùng anh ta kết hôn, Nhan Dật Khải còn chưa có sự đồng ý của cô mà đã tung ra tin tức thất thiệt, nếu không phải sợ có quá nhiều người đang nhìn, cô nhất định đá anh ta một phát.

"Vậy sao?". Đột nhiên ánh mắt trở lên sáng lên, ánh mắt của Diêm Trọng Uy trở nên sắc bén vô cùng.

"Có thật không vậy? Vậy thì tốt quá". Đối với tin vui này, Lí Nguyên Du dường như cảm động, về mặt hạnh phúc cùng ánh mắt sáng ngời cơ hồ ngày càng dựa sát vào người bạn trai hơn: "đến lúc đó phải cho chúng em biết, đừng quên nhé".

"Dĩ nhiên anh sẽ không quên, đến lúc đó nhất định thông báo cho em biết đầu tiên". Nhan Dật Khải vui vẻ nói.

Cô muốn lên tiếng phủ nhận nhưng nhìn thấy bộ dáng anh cùng bạn gái thân mật, tất cả lời nói đều nuốt xuống.

Cô biết cô không thể nào ghen tị được với Lí Nguyên Du, tuy nhiên lại không nhịn được.

Có lẽ là cô đang giận lấy đi!

Cô miễn cưỡng hướng Nhan Dật Khải nói: "Theo em đi lấy ít đồ ăn! Em đói bụng". Đinh Vũ Thiên nói anh ta mà trong giọng nói của cô dường như vô cùng ngọt ngào.

Thấy thế, Diêm Trọng Uy thái độ bắt đầu cứng ngắc.

Cô vẫn nhìn Nhan Dật Khải, giống như trong mắt cô chỉ có mình anh ta.

Nhìn Đinh Vũ Thiên cùng Nhan Dật Khải cùng nhau rời đi, Lí Nguyên Du không nhịn được nói: "cô Đinh không những xinh đẹp, hơn nữa lại vô cùng chừng chạc, thật thích hợp cùng anh Khải."

Cô từ trước đến giờ biết lấy lòng người khác, vì vậy nên khen họ một câu.

Đáng tiếc những lời này với Diêm Trọng Uy mà nói một chút cũng không lọt tai, ngược lại còn chọc giận anh.

"Cần gì hâm mộ người khác, hai người cũng rất xứng đôi nha!"

Tiếng cười khẽ cất lên, Nhan Lập Khải ôm một cô gái đến chỗ bọn họ.

Nhan Lập Khải chẳng những có vẻ ngoài đẹp trai như Nhan Dật Khải, anh ta cũng như Nhan Dật Khải vô cùng phong lưu, bên cạnh anh ta có vô số mỹ nhân, không ca sĩ thì cũng là những cô chân dài, chỉ cần 2, 3 lần gặp mặt là trở thành bạn gái của anh ta.

"Anh Lập Khải, bạn gái anh vô cùng xinh đẹp đó". Lí Nguyên Du mở đôi mắt to trong suốt, trên mặt nụ cười thành thật, cùng với vẻ mặt tuyệt đối khiến người ta tin tưởng cô khen ngợi chân thật.

"Muốn nói cái gì? Rất thích hợp với tôi sao?" Nhan Lập Khải nâng khóe miệng, cười gian, dường như nhìn rõ bộ mặt thật của cô.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Lí Nguyên Du trở về vẻ mặt dịu dàng cười.

Diêm Trọng Uy phản ứng ngược lại với cô ta

"Lại đổi bạn gái?" không để ý tới Trác Tương Tương bên cạnh anh ta, anh nói lời vô lễ như vậy.

Lời anh vừa nói ra, không chỉ khiến mặt Trác Tương Tương thoáng chốc thay đổi, ngay cả nụ cười của Lí Nguyên Du cũng có chút cứng ngắc.

"Cậu uống nhầm thuốc à? Sao tức lớn như vậy?" Nhan Lập Khải không để ý một chút nào, dù sao anh thay bạn gái như thay quần áo, đây là sự thật mà cả thế giới đều biết.

Chỉ là Diêm Trọng Uy là một người vô cùng nghiêm túc, trước đây anh ta chưa bao giờ đối với cuộc sống của người khác có ý kiến, hôm nay lại ngoài ý muốn lên tiếng nói anh.

"Hôm nay cậu mời tôi không phải giới thiệu bạn gái mới của cậu đi?" Diêm Trọng Uy nói ra một câu nghe cực kì không dễ nghe.

Trong con mắt cầu Trác Tương Tương bắt đầu phun lửa, nếu không phải Nhan Lập Khải đang ôm chặt cô, chỉ sợ cô đã sớm phát tay rồi đi.

Diêm Trọng Uy bình thường lời nói cùng thái độ vô cùng nghiêm túc, nói chuyện không bao giờ như lúc này.

Không biết tại sao, tối nay anh nhìn thấy họ Nhan thì muốn sinh khí, ngay cả hình dáng của Nhan Lập Khải do giống Nhan Dật Khải khiến anh cảm thấy vô cùng chướng mắt.

"Tôi đề cập với anh hợp tác lần này, anh tình như thế nào?" Nhún nhún vai, Nhan Lập Khải không muốn cùng Diêm Trọng Uy tính toán, bởi vì anh ta còn có chuyện quan trọng phải nhờ Diêm Trọng Uy giúp một tay.

Bởi vì tập đoàn Hường Vinh chuyên kinh doanh đường thủy nay muốn mở rộng về Hàng không, Nhan Lập Khải hi vọng có được khách hàng lớn Dương Thăng cùng hợp tác, chỉ là nhiều ngày đã qua mà Diêm Trọng Uy vẫn chưa có bất kì thái độ nào với chuyện hợp tác này.

Mặc dù Nhan Lập Khải không nóng vội, nhưng mà anh ta lại hi vọng hợp đồng lần này nhanh chóng được kí kết, đem diêm Trọng Uy trở thành khách hàng tốt nhất.

"Để sau hãy nói". Anh hiểu mục đích hôm nay Nhan Lập Khải mời anh, chỉ là hợp đồng này liên quan đến việc giao hàng sau này của tập đoàn tốt hay xấu, vì vậy anh không muốn công tư lẫn lộn, không thể quyết định qua loa được, huống chi tối nay anh không có tâm tình bàn luận còn gì nữa.

Khi anh thấy hình bóng của Đinh Vũ Thiến, tim anh đã sớm không còn ở trên người mình nữa rồi.

cô đã tìm được cách thoát khỏi Nhan Dật Khải, một mình chạy ra ban công hóng mát, muốn cảm xúc của mình trở lại bình thường, hôm nay thấy anh cùng bạn gái, khiến tâm tư của cô vô cùng khó chịu, trong đầu cô đều là hình ảnh hai người bọn họ anh anh, em em, thậm chí cô quên luôn mục đích tối nay của mình khi đến đây.

Tình tào! Cô ôm cái đầu phát đau, liều mạng muốn tỉnh táo lại, cô không muốn bị Diêm Trọng Uy ảnh hưởng.

Cô tại sao lại bị anh ảnh hưởng chứ ?

Sau này cuộc sống tương lai của hai người sẽ như hai đường thẳng song song, Diêm Trọng Uy sẽ cùng bạn gái anh sống hạnh phúc vui vẻ, về phần cô sẽ vì sự phát triển của Đinh thị mà cố gắng.

Hiện tại cô không nên trốn ở đây trốn tránh mọi thứ, hẳn là nên cùng Nhan Dật Khải nói rõ ràng, giảng cho anh ta hiểu rõ, cô không muốn gả cho anh ta vì cô không thích anh ta, không cách nào có thể chấp nhận anh ta.

Một bóng người lặng lẽ đi tới phía sau cô, đợi cô giật mình thì tất cả đã quá trễ.

Một đôi tay mạnh mẽ ôm chặt cô, một đôi môi bá đạo che đi giọng nói của cô.

"Ừm...ừ....."

Một lúc giây giụa cùng hoảng sợ, hơi thở quen thuộc khiến cô nhận ra thân phận của đối phương.

Là Diêm Trọng Uy ! Anh ta làm sao.... ..

Ngây ngốc một lúc, cô bắt đầu giây giụa, chỉ tiếc là tất cả kháng cự đều là vô ích, hai ba cái đều bị Diêm Trọng Uy chế ngự.

Này ! Đây là anh sao?

Không phải là săn sóc dịu dàng, động tác của anh trở nên vô cùng thô bạo mà điên cuồng.

"Á" khi bàn tay anh vén cao váy cô, từng bước, từng bước xâm phạm vào nơi kín đáo của cô, khiến cô không nhịn được mà hét lên, nhưng hét lần này đến lần khác đều không ngăn cản được anh, không còn cách nào khác cô bèn cắn môi anh.

"Cô !" Anh không hề buông lỏng tay.

"Anh đang làm cái gì?" tránh thoát khỏi ngực anh, cô nhận thấy một mùi tanh của máu.

Diêm Trọng Uy lạnh lùng nhìn cô, trong mắt có mấy phần châm chọc, còn xen cả tức giận:"Làm gì ngạc nhiên như vậy?" Anh lấy tay lau máu trên môi:"Mới một tháng không gặp, cô nhanh như vậy liền quên tôi?"

" Anh làm sao có thể...." cô thở dốc mà trừng mắt nhìn anh.

Tất cả mọi người vẫn ở trong phòng, bao gồm cả vị hôn phu của cô cùng bạn gái của anh, anh lại xem chuyện " xâm phạm cô" là chuyện đương nhiên.

" Tại sao lại không được ?" anh cười lạnh : " Cô đã sớm trở thành người của tôi, không phải sao? Chẳng lẽ cô đã quên đi hiệp ước của chúng ta?"

Tối nay nhìn thấy cô tâm tình của anh trở nên biến hóa cực lớn.

Đáng lẽ anh đã tính kết thúc mấy ngày hoang đường này, hoàn toàn cùng cô kết thúc trò chơi, không ngờ nghe tin cô sắp kết hôn, nhìn dáng vẻ của cô cùng Nhan dật Khải , anh hận không đem cô giam bên cạnh mình, cầm tất cả những người đàn ông khác mơ ước đến cô, đem cô chỉ thuộc về anh.

Anh nhin không được mà thay đổi quyết định đến bên cạnh cô.

" Bạn gái anh đang ở bên trong, anh phải ở cùng cô ấy, tại sao lại tới đây làm phiền tôi?" cô tưởng rằng hiệp ước đã kết thúc, không ngờ rằng người đàn ông này vẫn không chịu buông tha cho cô, trong trường hợp ngày hôm nay như vậy anh ta vẫn không quên cơ hội nhục nhã cô.

" Bởi vì cô là của tôi, tôi muốn thế nào cô phải như vậy". Cô gái này cùng Nhan Dật Khải thân mật như vậy khiến anh vô cùng ghen tức, trong lòng vô cùng ghen tị.

" Anh là ai?" cô cười lạnh, " Anh đừng quên, tôi đã có vị hôn phu, dựa theo thứ tự trước sau, anh phải xếp sau anh ấy."

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Vị hôn phu!

Ba chữ này nghe vô cùng chói tai, anh nhin không được mà nổi giận : " trước khi hiệp ước của chúng ta hủy bỏ, không có sự đồng ý của tôi , cô không được phép kết hôn".

" Anh cho rằng anh là ai? Ngọc Hoàng Đại Đế hay là Diêm Vương?" Đinh Vũ Thiên giận đến muốn khóc:" Ngay cả ba mẹ tôi cũng chưa từng ra lệnh cho tôi, anh lấy quyền gì mà muốn tôi cưới hay không cưới?"

" Chỉ bằng hiệp ước giữa chúng ta, chỉ cần tôi ra lệnh một tiếng thì công ty cô phải đóng cửa". Sợ hãi mất đi cô khiến lời nói anh trở nên không lựa lời nói.

Hiệp ước, hiệp ước, hiệp ước.

Không có một chút tình cảm nào, anh ta chỉ nghĩ đến thân thể của cô, muốn trút cơn giận, xem cô như một con rối trên cột cờ.

Lúc này đây lòng cô như bị tan nát ra thành từng mảnh.

" Rốt cuộc anh muốn hành hạ tôi bao lâu? Có phải muốn tôi dùng cả đời bồi thường cho anh? Có phải hay không chờ đến khi tôi chết anh mới bằng lòng bỏ qua? Rốt cuộc giữa chúng ta có thâm thù đại hận gì khiến anh phải đối xử với tôi như vậy? Anh có thể nào khoan dung mà bỏ qua cho tôi hay không?"

Cô ngược đời mắt đầm lệ đẩy anh ra, trước khi nước mắt rơi cô lao nhanh ra khỏi ban công chạy về phía phòng khách, thậm chí cô còn quên luôn việc nói chào tạm biệt với Nhan Dật Khải một mình rời khỏi nơi đó.

Ngay lập tức, Diêm Trọng Uy chạy theo ra ngoài, nhìn chăm chăm bóng lưng cô rời đi.

" Lúc nào thì cậu học làm việc xấu? Lại cùng bạn gái người khác vụng trộm?"

Nhan Lập Khải không biết đã đứng ở đó từ lúc nào, cười nụ cười vô cùng quỷ dị trên choker anh.

" Cậu ở đây nói bậy bạ gì vậy?" Diêm Trọng Uy dần dần bình tĩnh lại , vẻ mặt không vui trừng mắt nhìn anh ta.

" Minh nói bậy bạ sao?" Nhan Lập Khải cười rút khăn tay thật nhanh lau khóe miệng anh, : " Cậu nhìn xem, đây là gì?"

Nhan Lập Khải giơ khăn tay lên.

Ngoài một ít máu, trên khăn tay còn dính màu son môi hồng nhạt.

" Cậu thấy chưa? Cô ấy là một người thật đặc biệt" Nhan Lập Khải nhấn mạnh từ cô ấy, nụ cười mang theo vẻ bí ẩn.

Người đặc biệt?

Đinh Vũ Thiên đúng là vô cùng đặc biệt.

Cho tới bây giờ chưa có một người con gái nào có thể làm cho anh có ham muốn mãnh liệt muốn giữ bên người.

Cô là người đầu tiên và cũng là người duy nhất.

Là vì sao?

Khi chữ " thích" hiện ra trong đầu anh, làm anh ngẩn người.

" Cậu bớt nhiều chuyện đi?" Đột nhiên anh giật mình, lòng anh vô cùng không vui, mà tên Nhan Lập Khải này lại nhiều chuyện, khiến cho anh vô cùng phiền não.

" Nhiều chuyện?" Nhan Lập Khải lạn lừng nói:" Cô ấy là em dâu tương lai của tớ a, đối với tớ mà nói làm sao lại nhiều chuyện được?"

Nhan Lập Khải không tỏ rõ vui buồn, không nhìn ra được anh ta đang suy nghĩ gì.

Rốt cuộc thì tên này biết được bao nhiêu?

Diêm Trọng Uy nheo mắt nghĩ ngợi.

Hừm, không sao cả!

Diêm Trọng Uy khẽ rên một tiếng, xoay người đi về phía phòng rửa tay để lau đi dấu vết trên khuôn mặt.

Mặc dù anh hết sức coi trọng tình bạn của mình với Nhan Lập Khải nhưng mà,... ..

Anh tuyệt đối không thể buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Đinh Vũ Thiên nằm trên giường lớn, cô lật qua lật lại lật tới lật lui dù làm mọi cách cũng không thể nào ngủ được.

Chuyện xảy ra tối hôm nay, cứ như một bài báo, liên tục hiện ra trong đầu cô không cách nào xóa nhòa.

Kim đồng hồ đã chỉ đến số 3 , cô đã dùng 2 viên thuốc ngủ mà không một chút nào buồn ngủ cả, hình bóng của Diêm Trọng Uy vẫn hiện ra trước mắt cô, lại khiến cô vô cùng tức giận.

Gặp quỷ sao?

Cô vô cùng tức giận tiếp tục cầm thêm một viên thuốc ngủ uống vào, hi vọng mình có thể mau mau ngủ, để nhanh chóng thoát khỏi anh, cũng như những nhục nhã cùng đau khổ mà anh ta mang lại.

Nhắm mắt lại, cô lại bắt đầu đếm cừ.

Từng chú, từng chú cừ nhỏ bé hiện lên trong đầu cô, nhưng chúng không phải là một giấc mơ ngọt ngào, sau ít phút tất cả những chú cừ nhỏ bé đều biến thành khuôn mặt giận dữ của Diêm Trọng Uy.

" Á."

Cô lắc lắc đầu, cố gắng đem bày dề bày cừ ra khỏi đầu óc của mình, cả một đêm cô bị dày vò như vậy, trời cũng dần dần sáng mà cô thì chưa hề buồn ngủ.

Đáng chết!

Tại sao thuốc ngủ lại đối đầu cùng cô như vậy?

Trong lúc nóng giận cô đã nuốt thêm 2 viên thuốc ngủ nữa vào.(Haizz tội chị thiệt, xúi vô bệnh viện nằm cho koi =.=!!)

Tinh..... Tinh....tinh....tinh.

Đồng hồ báo thức vang lên báo hiệu đã 6 giờ sáng cũng là lúc thuốc ngủ bắt đầu có tác dụng.

Cô cuối cùng thì cũng được như ý , dần dần tiến vào giấc mơ đẹp.

Tinh.....tinh....tinh....tinh

Tinh.....tinh....tinh....tinh.

Tiếng kêu của đồng hồ báo thức vang lên nhưng với cô thì không có tác dụng gì, ngược lại tiếng chuông bây giờ như một bài hát ru con ngủ.

Đồng hồ báo thức đổ chuông đến tận 10 phút , ở căn phòng bên cạnh Đinh Vũ Khiết bị đánh thức dậy.

" giờ trò gì vậy hả?"

Đinh Vũ Khiết mở đôi mắt nhap nhem còn đang ngái ngủ, bước đến gõ cửa phòng chị gái .

Cốc..... Cốc..... Cốc.

Đinh Vũ Khiết vừa gõ cửa vừa ngập:" Chị, chị có thể đem đồng hồ báo thức tắt được không?"

Còn nửa tiếng nữa mới là thời gian mà cô dậy , bây giờ cô còn muốn về giường ngủ tiếp, dù có thể ngủ thêm 10 phút cũng tốt rồi.

Trong phòng không có hồi âm

Cốc cốc

Đinh Vũ Khiết lại gõ cửa 2 cái." Chị đồng hồ báo thức của chị thật ồn ào nha."

Trong phòng vẫn không có phản ứng.

Kì lạ, từ trước đến giờ chị vẫn luôn dậy đúng giờ, nhưng hôm nay lại để tiếng đồng hồ báo thức kêu không ngừng là sao?

Chẳng lẽ chị đã dậy và đang ở dưới lầu?

Thật là, vậy mà không tắt đồng hồ báo thức, hại cô phải thức dậy trước nửa tiếng.

Đinh Vũ Khiết không vui đẩy cửa phòng Đinh Vũ Thiến mà bước vào, chuẩn bị tắt thủ phạm khiến cô dậy sớm, nhưng không ngờ cô lại nhìn thấy Đinh Vũ Thiến vẫn ở trên giường ngủ say.

Có lầm hay không vậy? Đồng hồ báo thức của chị kêu to như vậy mà chị còn đang ngủ

Đinh Vũ Khiết tức giận lay lay chị mình." Chị dậy nhanh, không dậy nổi cũng không cần đặt đồng hồ báo thức sớm như vậy, làm phiền lắm chị có biết không?" này, hình như là không đúng lắm.

Nhìn chằm chằm Đinh Vũ Thiến ở trên giường cô ngây ngốc.

Bình thường chị dậy còn sớm hơn so với thời gian đồng hồ báo thức kêu lên, cho tới bây giờ chưa từng có ngủ quên, nhưng tại sao chị cả hôm nay lại ngủ quên, thậm chí ngay cả lúc cô lay lay mà chị không tỉnh.

Đột nhiên, cả người Đinh Vũ Khiết tỉnh táo lại.

" Chị, chị làm sao vậy?"

Dù lay cách nào mà chị vẫn không thức dậy, Đinh Vũ Khiết bắt đầu luống cuống.

Khi cô nhìn thấy mấy viên thuốc ngủ trên đầu giường thì trái tim cô đột nhiên muốn ngừng đập.

" Mọi người ơi, mọi người mau chạy qua đây." đề nén không được sự sợ hãi trong lòng, cô nhanh chóng chạy về phía cửa mà kêu to.

Cô dùng hết hơi mà la to : " Chị cả xảy ra chuyện rồi."

(Đấy thấy chưa tui nói có sai đâu

.....

Đinh Vũ Thiên cầm điều khiển tivi bật tới bật lui, không ngừng bật qua các kênh.

A, chán muốn chết rồi.

Cô cầm điều khiển tắt tivi, sau đó ném điều khiển qua một bên.

Buổi sáng hôm trước, mọi người trong Đình gia đều vô cùng khẩn trương, đem cô đang mê man đến bệnh viện, sau đó đều chứng tỏ không có việc gì, mặc dù cô đã cố giải thích là do cô không ngủ được nên uống mấy viên thuốc ngủ, ba cô lại nghĩ rằng do áp lực công việc quá lớn, ra lệnh cho cô ở bệnh viện nghỉ ngơi ba ngày, không cho phép cô nghĩ đến công việc nữa.

Ban đầu cô muốn tập trung vào công việc để quên hết mọi việc nhưng mà bây giờ.... ..

Haizzzzzzzz

Bây giờ ngoài than thở cô cũng chỉ có thể than thở mà thôi.

Cốc..... Cốc....cốc....

Đang chuẩn bị cầm điều khiển tivi bật lại tivi thì bất ngờ vang kèn tiếng gõ cửa.

Bây giờ là buổi trưa, bạn cô đến thăm vừa cùng mẹ cô đi ăn cơm, các bác sĩ bây giờ cũng đang nghỉ trưa, lúc này ai đến thăm cô?

Chẳng lẽ là Vũ Khiết cùng Vũ Du nhân lúc nghỉ ngơi đến xem cô.

Nghĩ vẩn trong lòng cô rất nhanh có được đáp án, khi cửa phòng mở ra cô giật mình mở to mắt.

Diêm Trọng Uy.

Lại là tên đàn ông âm hồn bất tán này.

Trong tay anh ta cầm một bó hoa tươi, chậm rãi đi về phía cô.

" Cô không sao chứ?"

Anh ta đem bó hoa đặt trên đầu giường, quan sát cô cẩn thận.

Khi đã hiểu rõ lòng mình, hôm nay anh muốn gọi điện để nói cho cô biết, muốn hẹn cô ra ngoài để nói rõ về tấm lòng của anh, nhưng mà lại nghe trợ lý của cô thông báo về chuyện cô nằm viện, không để ý đến việc buổi trưa còn có hẹn cùng một khách hàng lớn, anh nhanh chóng chạy tới bệnh viện để thăm cô.

May mà cô không sao.

Ngoại trừ sắc mặt cô còn tái nhợt, mọi thứ đều không có vấn đề gì nghiêm trọng.

Cho tới bây giờ, tâm tư anh mới bình ổn.

" Anh đến đây làm gì?"

Anh ta như một du hồn, cô lên núi nghỉ phép anh ta liền đuổi theo lên núi, bây giờ cô ở bệnh viện dưỡng bệnh mà anh ta lại có thể tìm đến bệnh viện được.

Ngoại trừ trực giác, cô hoàn toàn coi thường sự lo lắng của anh đối với cô.

" Tôi là đặc biệt tới thăm cô."

Anh nhắc chân, trực tiếp đến mép giường ngồi xuống.

Đến thăm cô?

Anh ta tốt bụng đến vậy sao?

Cũng không phải là có ý đồ bất chính với cô ở đây ư?

Nơi này là phòng bệnh riêng, chỉ cần khóa trái cửa, không ai biết bên trong xảy ra chuyện gì nha.

Nghĩ đến đây cô không khỏi co rụt thân thể, nhanh chóng tìm đường chạy trốn.

Người đàn ông này luôn luôn lấy nhục nhã cô làm thú vui, cô không thể nào không đề phòng.

"Nếu không có chuyện gì thì mời anh đi, tôi chuẩn bị nghỉ ngơi."

Vì an toàn của bản thân mình, cô lập tức đuổi khách.

"Tôi chỉ ngồi một lát, sẽ không mất nhiều thời gian". Anh cúi người về phía cô, nhẹ nhàng thay cô kéo ra phần áo cổ áo ngủ bị lật, cũng không hề đụng vào người cô.

Anh dựa vào quá gần khiến thần kinh cô vô cùng căng thẳng, cô theo bản năng giữ lấy áo." Tôi đang dưỡng bệnh, không thể cung cấp phục vụ đặc biệt được, chẳng lẽ ngay cả một bệnh nhân mà anh cũng không bỏ qua?"

"Cô khẩn trương cái gì?" anh cười nhạo một tiếng." Tôi tới đây thăm bệnh."

"Tôi rất khỏe, không cần anh tới thăm."

"Rất khỏe ư? Tại sao lại làm chuyện ngốc nghếch như vậy?"

Anh ta cho rằng cô uống thuốc ngủ tự sát.

"Người nào làm chuyện ngốc nghếch hả? Tôi chỉ là không ngủ được nên uống thêm mấy viên thuốc". Cô đơn giản chỉ là không ngủ được nên uống mấy viên thuốc ngủ, tại sao mọi người lại cho rằng cô nghĩ không thông?"

"Tại sao lại không ngủ được?" Anh tiếp tục truy hỏi vấn đề.

"Không liên quan đến anh!" Mặc dù đúng là có liên quan đến anh nhưng mà cô không muốn thừa nhận.

"Chuyện không liên quan đến tôi sao?" anh hoài nghi

Trừ anh ra còn có ai có thể mang đến phiền toái như vậy cho cô?

"Anh đừng dắt vàng lên mặt mình nữa." Để tránh tiết lộ tâm sự, cô cố gắng nói sang chuyện khác:" Anh tới thăm tôi làm gì? Có phải đến để xác định muốn đồ chơi của anh chết hay chưa, sau đó tiếp tục tính kế khác phải không?"

"Hôm nay tôi đến đây đặc biệt hướng cô xin lỗi." Anh tính toán việc đầu tiên là lấy được sự tha thứ của cô, sau đó sẽ bày tỏ rõ tâm tư của mình.

Nói xin lỗi?

Lời nói của anh ta khiến cô cảm thấy giật mình.

Người đàn ông này uống nhầm thuốc hay sao? Lại mở miệng nói nhận lỗi với cô.

Chỉ một câu xin lỗi tất nhiên là không có tác dụng gì.

"Nói xin lỗi ư? Sao tôi dám nhận". Cơ gian giữ của cô vẫn còn chưa hết:" Ngán lỗi, vạ lỗi đều là do tôi, là tôi có mắt như mù mới có thể đắc tội với tên tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi! Tôi không cần lời xin lỗi của anh, chỉ mong rằng giờ cao đánh khẽ, từ nay đừng tìm tôi gây phiền toái là tôi đã vô cùng cảm kích rồi."

"Không thể nào." Anh muốn cô, làm sao có thể không tới tìm cô.

"Vậy mong anh đem hiệp ước giữa chúng ta nói rõ về thời gian kết thúc, để tôi biết được bao giờ mới không bị anh quấy rầy?"

"Không thể nào?" Anh vĩnh viễn không bao giờ buông tay, tính toán quấy rầy cô cả đời.

"Được, vậy rốt cuộc anh muốn thế nào?" như thế này cũng không được, thế kia cũng không xong, nếu cứ tiếp tục như vậy cô nghĩ rằng mình thật sự sẽ uống thuốc ngủ tự sát.

"Rất đơn giản". Anh nói chém đinh chặt sắt (ý chỉ dứt khoát a) bày tỏ:" Anh thật sự thích em, hi vọng có thể ở cùng với em suốt đời".

Lời tỏ tình như vậy từ trước đến nay anh đều cảm thấy vô cùng buồn nôn, và không một ai dạy anh cách nói lời tỏ tình một cách tự nhiên như vậy.

Anh cho rằng sau khi cô nghe xong sẽ cảm động đến khóc nức nở.

Nhưng phản ứng của cô lại khiến anh thất vọng.

Không có cảm động, càng không có tiếng khóc nức nở, vẻ mặt duy nhất của cô lúc này là ngẩn người.

Một lúc sau, về mặt của cô mới có chuyển biến:" Anh Diễm, tôi không biết anh lại muốn chơi trò gì, nhưng xin đừng coi tôi là một người ngốc nghếch để anh đùa giỡn."

Anh ta tỏ tình nhưng lại khiến cô nghĩ đến ngày cá tháng tư, căn bản là cô cũng không tin lời anh ta nói.

" Em tại sao lại không tin anh?"

Tình huống hình như không có lạc quan, cô dường như không tin lời nói thật lòng của anh.

Chẳng lẽ lần đầu tiên anh tỏ tình lại có kết quả toi tã (nguyên văn nha) ra về?

" Anh nghĩ anh đối xử với tôi như vậy, tôi còn có thể tin tưởng anh sao?" cô đâu phải người ngu ngốc. Như thế nào mà anh ta còn mong cô tin tưởng?

"Tôi đối xử với em quá đáng hả?"

Anh thừa nhận mình có nói một số lời quá đáng, nhưng mà không có bạc đãi cô nha.

Chẳng những anh ở trên giường dốc hết tâm tư lấy lòng cô, mà còn theo cô lên tận trên núi sau đó vô cùng khổ sở mà công cô xuống núi, trên thế giới này chưa từng có người con gái nào khiến anh hao tổn tinh thần và sức lực như vậy á.

Anh tự nhận đối với cô cũng không tệ nha!

" Anh lợi dụng đơn hàng uy hiếp tôi, ép buộc thân thể tôi, coi tôi như tình nhân khi nào gọi thì phải đến , đùa giỡn cùng chà đạp tôi ". Cô tức giận phần nộ tố cáo tội trạng của anh.

Thích một người không phải như vậy, ngay cả điều cơ bản nhất là tôn trọng mà cũng không có.

" Đó là bởi vì... Tất cả những chuyện đó đều ngoài tầm khống chế của anh". Anh nghĩ ngại không biết phải giải thích với cô như thế nào, trải qua mấy ngày nay tâm tư anh có 1 số chuyển biến lớn." Vừa mới bắt đầu, thật sự là anh vô cùng tức giận, càng về sau lại không thể khống chế được nghĩ đến được gần em, càng đến gần em lại không muốn buông em ra."

Giương mặt tuấn tú của anh lần đầu tiên xuất hiện tình trạng đỏ mặt : " Uy hiếp em là anh không đúng, chỉ là..ách... Phương pháp..... Để anh có thể thường xuyên được gặp em "

Anh đem hai từ " Thủ đoạn" sửa chữa , dùng lời văn tao nhã hơn để diễn tả cho cô hiểu.

Anh muốn đến gần cô, muốn được thấy cô, anh sẽ không bao giờ buông cô ra nữa.

Cô đang nằm mơ sao?

Trong lúc hoảng hốt, thì trái tim cô lại có cảm giác sung sướng.

Giác quan thứ 6 mách bảo , cô không phải là đơn phương yêu anh, anh cũng thích cô nha.

Anh thật sự thích cô!

" Làm bạn gái của anh được không ? coi như giao cho anh cơ hội bồi thường cho em trong những ngày em chịu ủy khuất?". Mặc dù anh không đem Nhan Dật Khải để trong mắt, nhưng mà cũng không chắc chắn việc cô sẽ đồng ý với anh, nhưng mà anh có 100% sự tự tin, anh tin thêm một thời gian nữa cô nhất định sẽ yêu anh.

Giọng nói của anh dịu dàng khác thường, thái độ cũng không còn bá đạo nữa, cô say mê nhìn hình dáng anh, ngay lập tức muốn gật đầu đồng ý,

Nhưng mà..... ..

" Nếu tôi nhớ không lầm, anh đã có bạn gái?" Tuy rất vui mừng, nhưng mà cô vẫn không mất đi lí trí , vẫn nhớ tình huống thực tế.

Nghe thấy cô nói vậy , anh nhếch miệng lên cười, cười vô cùng vui vẻ.

Mặc dù cô không nói là đồng ý làm bạn gái anh, nhưng mà cô lại bày tỏ cho anh biết ý tứ của cô.

" Bây giờ không có, trừ phi em gật đầu đồng ý". Anh đã gọi điện thoại nói rõ với Lý Nguyên Du và đề nghị chia tay.

" Anh không nói đùa chứ". Cô kinh ngạc vì quyết tâm của anh.

" Anh không đùa kiểu này". Sức lực của anh từ trước đến giờ không lãng phí lên trò chơi tình cảm, muốn có tình nhân thì anh chỉ cần nói một tiếng là được.

" Vậy vị hôn phu của tôi.... .." . Cô muốn nói lại thôi.

Hôn ước dù sao cũng là một loại cam kết, không giống quan hệ bạn trai bạn gái muốn chia tay lúc nào thì chia tay, huống chi Nhan Dật Khải vẫn không muốn cùng cô chia tay, mà anh ta hiện giờ còn muốn kết hôn với cô.

" Đừng có lời anh ta làm lí do, anh biết em muốn chia tay với anh ta không phải sao?" Anh lại nhớ lúc cô cầm keo xịt tóc tới xịt đầy mặt anh, nội tâm không nhịn được mà mỉm cười." Có muốn anh nói với anh ta giúp em không?"

Vì cô, anh không tiếc cùng anh em họ Nhan xung đột, thậm chí tuyệt giao cũng không sao, thứ anh muốn không ai có thể tranh giành.

" Không cần". Cô lắc đầu:" tôi và anh ta chia tay, nguyên nhân không phải vì anh, anh nhúng tay vào mọi chuyện sẽ càng phức tạp thôi, tôi sẽ nghĩ biện pháp thuyết phục anh ta".

" Như vậy là em đồng ý?" Diêm Trọng Uy cười híp mắt nhìn cô.

" Cái gì?" Trong đầu cô bây giờ đều nghĩ đến việc làm sao để chia tay cùng Nhan Dật Khải, trong lúc nhất thời không nghe rõ anh nói.

" Làm bạn gái của anh nha!"

" Bạn gái?"

" Nói nhiều như vậy, chẳng lẽ này giờ gờn hay sao?" Anh nghiêng người về phía cô, đôi môi gần như dính sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Cô vô cùng xấu hổ, giống như đang bị mắc kẹt không thể động đậy, nhưng mà trên khuôn mặt tràn ngập vui sướng đã nói lên tất cả.

Anh nhanh chóng hôn lên môi cô, nhanh chóng chiếm lấy hương vị ngọt ngào, cùng hơi thở của cô.

Cô nhắm mắt lại , không thành thực đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh.

Lần này cô không giãy giụa, khước từ anh, cả người hoàn toàn tan chảy vì cái hôn sâu của anh, cùng với sự nhiệt tình đòi hỏi của anh.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Sáng thứ 2, Đinh Vũ Thiên tinh thần sáng láng trở lại phòng làm việc, có tình yêu ngọt ngào, không còn vẻ mặt lo lắng như mấy hôm trước nữa , cả người cô toát lên vẻ kiêu diễm động lòng người, giống như một đóa hoa hồng đang nở rộ.

Tối hôm qua cô lại không ngủ được, nhưng lần này là do cao hứng nên không ngủ được.

Nhưng vui mừng như vậy, cô cũng vô cùng lo lắng chuyện giải trừ hôn ước với Nhan Dật Khải.

Đây là vấn đề vô cùng to lớn, lúc trước cô tìm mọi cách để giải trừ hôn ước nhưng đều không thành công, mặc dù đính hôn chưa liên quan đến pháp luật, nhưng mà hai nhà đính hôn đã có nhiều người biết, nếu có chia tay không thể nào không tránh khỏi gièm pha, sau này gặp nhau mọi người sẽ vô cùng lúng túng.

Chỉ là lúc này cô quyết định, cho dù Nhan Dật Khải có đồng ý hay không lần này cô nhất định chia tay cùng anh ta.

Đồng thời cô cũng nghĩ lí do để giải thích, hi vọng sẽ đạt được mục đích

Reng.... .. Reng.... .. Reng....

Khi cô đang chuẩn bị cầm điện thoại gọi đi thì đồng thời chuông điện thoại lại reo.

" Alo". Cô không suy nghĩ mà nói

" Xin hỏi là cô Đinh Vũ Thiên sao?" một giọng nói mềm mại từ tai nghe truyền đến.

" Là tôi". Cô gái này là ai? Giọng nói này vô cùng xa lạ đối với cô một chút ấn tượng cũng không có.

" Tôi là, tôi là Lí Nguyên Du" Lí Nguyên Du có vẻ khẩn trương " Cô Đinh còn nhớ rõ tôi không?"

Lí Nguyên Du!

Người khác cô tuyệt đối sẽ không nhớ, nhưng cô tuyệt đối nhớ rõ cô ấy.

Chỉ là cô ta tại sao lại gọi điện đến cho cô?

Chẳng lẽ hướng cô cáo trạng bạn trai thay lòng?

Cô hít sâu một hơi chuẩn bị nghe những lời trách mắng, cùng những tiếng la (haizz bà chị này không la nhưng mà quăng một quả bom nguyên tử hạng nặng +.+))

Ai biểu cô là người thứ ba, tuy nói nam chưa vợ nữ chưa chồng, nhưng người khác vì cô mà đau lòng khổ sở, là sự thật.

Không ngờ, cô không nghe bất kì lời chối tai nào, Lí Nguyên Du đơn giản muốn mời cô ra ngoài uống cà phê nói chuyện.

Là lời mời của tình địch, cô không thể không đáp ứng, cho dù cô cự tuyệt sẽ làm đối phương cảm thấy cô nhút nhát, hướng chi cô ấy lại dùng thái độ hòa nhã, cô tuyệt đối không thể cự tuyệt.

Lí Nguyên Du ngồi đối diện cô, nhìn không chớp mắt về phía cô.

" Cô Lí mời tôi ra ngoài, không biết là có chuyện gì?" nhận thấy đối phương nhìn mình chăm chú, cô cảm thấy không được tự nhiên, không thể làm gì là mở miệng nói chuyện trước trong khi đối phương đang im lặng.

" Không có gì, không có gì." Lí Nguyên Du về mặt cô đơn, cặp mắt sưng húp chứng tỏ cô ta đã khóc " Tôi chỉ là muốn thấy cô."

" Nhìn tôi?"

" Ừ" cô ta gật đầu, " Tôi muốn hiểu rõ cô, muốn biết tại sao Diêm Trọng Uy chọn lựa cô mà vất bỏ tôi".

Cô từng kết giao nhiều bạn trai! Nhưng chỉ có anh là gọi một cuộc điện thoại nói lời chia tay với cô, lí do là đã yêu người khác.

Ngoại trừ không cam tâm, cô còn tò mò tại sao người có hôn ước như Đinh Vũ Thiên lại có thể làm Diêm Trọng Uy động lòng? Có thể làm cho anh ta nói ra chữ " yêu" một cách rất nhẹ nhàng?

" Tôi....rất xin lỗi". Nhìn thấy đối phương bị thương tổn cô không tự chủ được mà nói ra lời xin lỗi.

Cô cũng không muốn có kết quả như vậy, nhưng mà tình yêu là ích kỉ, cho dù cô có hàng vạn hàng ngàn đồng tình với cô gái này, nhưng mà cô không thể nào buông tay người đàn ông mình yêu được.

" Xin cô đừng nói như vậy". Lí Nguyên Du lắc đầu một cái" Tôi hiểu chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng, Trọng Uy có quyền lựa chọn người mà anh ấy thích, chỉ là...."

Cô ta muốn nói lại thôi

" Chỉ là cái gì?" Đinh Vũ Thiên chờ đợi cô ta nói tiếp

" Tôi, tôi...." Không thể nói rõ ràng được, hốc mắt của Lí Nguyên Du cũng đã đỏ." Tôi.... Cô Đinh nhất định cô phải giúp tôi một chút".

Đối mặt với phản ứng không bình thường của cô ta, Đinh Vũ Thiên có chút lúng túng.

Giúp một tay?

Cô thì có thể giúp gì cho cô ta?

Giúp cô ta vượt qua cơn sóng gió trong tình cảm này?

Hay giúp cô ta tìm bạn trai mới?

" Thật ra.... Tôi đã". Lí Nguyên Du quanh co một hồi lâu, sau đó nói ra một câu khiến cô vô cùng kinh ngạc:" Tôi đã mang thai"

Cái gì?

Nhất thời Đinh Vũ Thiên bị lời nói này khiến cho lỗ tai ong ong

" Mang thai". Trong sự kích động, cô không tự chủ được mà nói giọng điệu khá to.

Lí Nguyên Du không nói thêm gì nữa, chỉ là cúi đầu, rút khăn từ trong ví da nhẹ nhàng lau chùi nước mắt.

Cho dù đang khóc thút thít, nhưng đáng về của cô lại vô cùng tao nhã và cao quý. (lyly: giả bộ mà >"

" Vậy, vậy.....". Thần trí của cô đã trở lại, chưa kịp suy nghĩ mà bật thốt lên lời nói.

Là con của Diêm Trọng Uy sao?

Nhưng câu hỏi này cô không nên hỏi mà cũng không thể hỏi.

Lí Nguyên Du là bạn gái của Diêm Trọng Uy, không thể nghi ngờ mà đứa bé chắc chắn là con của anh, nếu không Lí Nguyên Du cần gì phải đến tìm cô khóc lóc, cầu xin sự trợ giúp.

"Đã hơn một tháng". Cô khẽ vuốt bụng, trên mặt là hỗn hợp ngọt ngào cùng thương cảm" Vốn là 2 ngày nay tôi định nói cho anh ấy biết một niềm vui lớn, không nghĩ tới đêm hôm trước anh ấy gọi điện đến cho tôi, nói muốn cùng tôi chia tay."

Nói xong, cô nhịn không được nước mắt lại tiếp tục rơi xuống.

Cô khóc nức nở nói:" Trọng Uy với cô ở cùng với nhau, tôi muốn ngay lập tức bỏ đứa bé, nhưng mà, nhưng mà, tôi yêu anh ấy, tôi muốn sinh đứa bé này".

" Anh ta muốn cô bỏ đứa bé?" cô vô kinh hãi (kinh ngạc cùng sợ hãi í ả)

Cũng là tại cô, nếu không Lí Nguyên Du sẽ chẳng mất đi người đàn ông cô ấy yêu, bây giờ lại không lo nỗi chuyện đứa bé trong bụng. Coi như xong rồi Cô phá hư chuyện tình cảm của người khác , bây giờ còn trở thành thủ phạm sắp giết một đứa bé.

" Nếu Trọng Uy không nói, tôi cũng không thể sinh đứa bé này, Lí gia có mặt mũi của Lí gia, các trưởng lão trong họ cũng sẽ không đồng ý chuyện tôi chưa chồng mà có con". Lí Nguyên Du khóc.

Đột nhiên Lí Nguyên Du bắt lấy một bàn tay của Đinh Vũ Thiển về mặt buồn bã, đau khổ:" Cô Đinh tôi biết yêu cầu như vậy là quá đáng, nhưng cô có thể hay không nể tình chúng ta cùng là phụ nữ, chủ động rời khỏi Diêm Trọng Uy cho tôi và đứa bé cô một cơ hội sống sót".

Khóc..... Khóc cô không ngừng nhìn trộm về phía Đinh Vũ Thiển.

Nhìn về mặt của cô ta, cô biết Đinh Vũ Thiển đã cắn câu rồi.

Mang thai?

Lí Nguyên Du âm thầm cười lạnh.

Từ khi quen biết Diêm Trọng Uy đến giờ, anh ta căn bản là chưa chạm vào cô, nên cô không thể nào mang thai được.

Khi Diêm Trọng Uy nói lời chia tay với cô, cô vừa kinh ngạc lại vừa đau khổ, chỉ là ngay sau đó cô liền trấn định, giả bộ bình tĩnh tiếp nhận sự thật này.

Cô hết sức hiểu rõ cá tính của Diêm Trọng Uy, một khi chuyện anh ta đã quyết định thì không ai có thể thay đổi, một khóc hai náo loạn đều không thể thay đổi được quyết định của anh ta, sẽ càng làm người đàn ông này thêm ghét cô và đẩy cô ra xa mà thôi.

Cho nên cô quyết định ra tay từ Đinh Vũ Thiển.

Cô không biết rõ Đinh Vũ Thiển sẽ có phản ứng như thế nào, chỉ là việc đã đến nước này, đâm lao thì đành theo lao vậy.

Nếu như cô may mắn, cô ta sẽ đồng tình với cô mà rời khỏi Diêm Trọng Uy, còn nếu không may, cô ta sẽ không để ý đến cô, ngược lại còn đem chuyện này nói cho Diêm Trọng Uy như vậy thì cũng không sao.

Anh ta đã không cần cô, tình huống xấu nhất sẽ chỉ có vậy thôi sẽ không có việc gì to tát cả.

Nếu như cô thắng vị trí Diêm phu nhân không ai khác chính là cô (vâng chị cứ ngồi đó mà ăn dưa bờ nhá)

Đinh Vũ Thiển buồn bã không nói nên lời.

" Cô không cần phải bỏ đứa bé." Đinh Vũ Thiển bi thương nói:" Tôi biết rồi, tôi sẽ rời khỏi Diêm Trọng Uy".

Hai chữ " rời bỏ" cô vừa nói ra lòng cô cũng theo đó mà đi theo.

Hạnh phúc mà anh mang đến cho cô như một đóa hoa quỳnh trải qua một lúc liền héo tàn.

Nhưng cô phải làm như vậy, cô không muốn lương tâm của mình day dứt cả một đời, lại càng không muốn tin cảm của mình có một vết dơ.

Diêm Trọng Uy là mối tình đầu tiên của cô, hi vọng anh sẽ có những hồi ức đẹp về cô.

" Cô Đình, cảm ơn cô". Mắt thấy quý kẻ của mình thành công, Lí Nguyên Du âm thầm vui mừng, nhưng ngoài mặt lại khóc thút thít, không ngừng cảm kích.

Có lẽ cô thật tâm cảm kích, cảm kích Diêm Trọng Uy đã yêu một cô gái ngốc nghếch, cảm kích ông trời cho cô kỹ năng diễn xuất quá tuyệt vời.(aaaaaaa ta ghét con nhỏ này quá. Tội nghiệp chị tui)

" Mặc dù chúng ta chỉ mới gặp mặt có mấy lần, nhưng tôi biết cô là người hiểu lí lẽ lại dịu dàng, vì thế hôm nay tôi lấy hết cam đảm hẹn cô ra đây, nếu như cô đã đồng ý giúp tôi, mong rằng sau khi cô rời khỏi anh ấy đừng nói cho anh ấy là tôi đã tìm cô, tránh cho anh ấy nghĩ rằng tôi dùng đứa bé trôi buộc anh ấy mà hận tôi cả đời".

Cuối cùng cô cũng không quên nghĩ biện pháp chặn miệng Đình Vũ Thiên lại, tránh cho chuyện cô giả mang thai truyền đến tai Diêm Trọng Uy mà bại lộ trong gang tấc.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Ở một đầu khác của quán cà phê

" Này, cô gái kia nhìn rất quen, hình như là....đó không phải là vị hôn thê của em trai anh sao?" Một cô gái ăn mặc rất thời trang, diện mạo xinh đẹp, đang vui sâu vào trong ngực người đàn ông.

" Con mắt của em quả là không tệ nha, mới gặp qua ở nhà anh có một lần mà vẫn nhớ." Bàn tay xấu xa của người đàn ông đang dao động khắp người cô gái, vuốt ve những đường cong hấp dẫn của cô

Không cần nói cũng biết, đôi nam nữ này chính là Nhan Lập Khai cùng bạn gái mình tinh Trác Tương Tương của anh ta.

" Người ta có trí nhớ vô cùng tốt, tất nhiên là nhớ rồi". Trác Tương Tương làm nũng nói.

Cô tất nhiên là nhớ rồi, con người thích trêu cao quyền quý như cô tất nhiên sẽ không quên được hình dáng các vị thiếu gia, tiểu thư có tiền rồi.

" Được, vậy anh dỗ em". Nhan Lập Khai chép miệng nói:" Đối diện cô ấy người con gái đang khóc lóc kia là ai?"

" Cái đó...." cô rất nhanh có đáp án:" Đó không phải là bạn gái của tổng giám đốc Diêm sao? Nhưng sao...."

Trác Tương Tương thấy có chút kì lạ:" Cô ta sao lại khóc lóc thương tâm như vậy?"

" Em không nghe thấy sao?" bàn tay to của anh ta đưa vào phía trong váy : " Cô ta nói cô ta mang thai".

Mặc dù khoảng cách hai bàn là rất xa, chỉ là vừa rồi Đình Vũ Thiên nhất thời kích động la to , anh mơ hồ nghe được hai từ mang thai nên đoán vậy.

" Mang thai, đó không phải là chuyện tốt sao?" Trác Tương Tương bắt đầu thờ dốc." Như vậy thì cô ấy sẽ nhanh chóng trở thành bà Diêm, vậy thì tại sao phải khóc?"

Lí Nguyên Du tại sao lại khóc?

Haha, có gian tình

Bạn gái của Diêm Trọng Uy lại tới tìm vị hôn thê của em trai anh, lại còn khóc lóc kể chuyện cô ta mang thai.

Cái này thể hiện điều gì?

Ngay lập tức con mắt đen của Nhan Lập Khai phát ra ánh sáng.

Anh không quên vẻ mặt của Diêm Trọng Uy hôm trước, vẻ mặt của anh ta quả thật muốn ngay lập tức ăn Đình Vũ Thiên vào bụng, quá quen thuộc với chuyện tình cảm nam nữ nên anh nhanh chóng đã suy đoán ra mọi chuyện.

" Không phải anh biết chuyện gì rồi chứ, nhanh nói cho em biết với." Trác Tương Tương nhanh chóng chỉnh lại hơi thở gấp gáp, rồi nhanh chóng hỏi, cô vô cùng thích nghe chuyện bát quái này. (nhiiu chiện ghê lun, cơ mà giống tở hoho)

" Anh chỉ nhìn ra em nhanh muốn...." anh ta tà ác cười một tiếng, ngón tay gia tăng tốc độ di động

Trong tình yêu gia tộc rồi rắm anh hiện giờ không có ý kiến cũng không có ý đi mang mọi chuyện ra ánh sáng, cho nên anh giấu giếm bà tám Trác Tương Tương. Mà anh vô cùng hiểu lầm cách nào để rời lực chú ý của phụ nữ.

" Anh...." trước mặt Trác Tương Tương là một mảng vô cùng mơ hồ, đã quên mất chuyện cần nói.

Ngồi trong phòng làm việc, Sắc mặt Diêm Trọng Uy vô cùng âm trầm, anh nhìn chăm chăm vào tờ giấy mà cô đưa.

Trải qua thời gian suy nghĩ, tôi cảm thấy chúng ta không thích hợp

Không thích hợp.

Đình Vũ Thiên, cô gái đáng chết này, lúc đầu đáp ứng làm bạn gái anh, bây giờ gửi một tờ giấy này vài ba từ là muốn thoát khỏi anh, muốn phôi sạch quan hệ với anh sao?

Khó trách mấy ngày nay không thấy cô, cũng không liên lạc được, xem ra cô cố ý tránh mặt anh.

Cô gái này đang giỡn kiểu gì vậy?

Ngoài tức giận, anh còn cảm thấy vô cùng mất mát.

Từ lúc chào đời đến nay, lần đầu tiên có người cự tuyệt anh, còn là người con gái anh thích nữa chứ.

Đáng giận ! Đáng giận ! Đáng giận !

Anh cầm tờ giấy vo thành một cục sau đó ném vào sọt rác, nhanh chóng đứng dậy, chuẩn bị đến nhà họ đình bắt Đình Vũ Thiên hỏi cho rõ ràng, nhanh chóng cửa chồng làm việc bị mở ra

Là tên khốn khiếp nào chưa gõ cửa mà liều mạng xông vào?

Đang trong lúc nổi nóng, anh muốn mở miệng mắng chửi.

" Nói cho cậu biết một tin tức động trời, tháng sau Đình Vũ Thiên cùng em trai tớ kết hôn." Nhan Lập Khải dựa vào cánh cửa híp mắt nhìn anh nói,

Nghe vậy sắc mặt Diêm Trọng Uy càng khó coi hơn.

Giờ trò gì đây, cô vợ vãi lấy một người đàn ông mình không yêu.

" Cậu tới làm gì?" khó kìm được tức giận trong lòng Diêm Trọng Uy tức giận nói:" Thay em trai cậu đưa thiệp mừng tới?"

" Dĩ nhiên không phải?" Nhan Lập Khải mỉm cười, cười đến bí hiểm:" tớ tới giúp cậu đoạt lại người trong lòng".

" Đoạt lại người trong lòng?"

Diêm Trọng Uy nhìn anh ta, như muốn nhìn thấu tâm tư của anh ta.

Xem như Nhan lập Khải biết chuyện của anh và Đình Vũ Thiên, nhưng chẳng lẽ lại cùng em trai của mình đối đầu?

" Cậu rốt cuộc đang mưu ma chước quỷ gì?" Anh hỏi

" Có muốn biết tại sao cô ấy lại nhanh chóng muốn kết hôn không?" Nhan Lập Khải nhanh chóng rút ra từ trong túi một hộp đồng:" Chỉ cần cậu kí vào hộp đồng này tớ liền nói cho cậu biết lí do, có được không?"

Diêm Trọng Uy nhìn chăm chăm hộp đồng trong tay anh ta:" Cậu đang uy hiếp tớ?"

" Cậu đâu cần phải nói khó nghe như vậy." Nhan Lập Khải cười toét cả miệng:" Cái này là trao đổi chứ không phải uy hiếp".

Diêm Trọng Uy rên lên một tiếng:" chẳng lẽ tớ không biết hỏi cô ấy sao?"

" Cậu có thể hỏi, xem cô ấy có nói cho cậu biết rõ mọi chuyện không?" Nhan Lập Khải nói vô cùng chắc chắn.

" Cậu" Diêm Trọng Uy nghiêng răng nghiêng lợi

Anh biết cô chắc chắn sẽ không nói thêm điều gì nếu không cô đã không cần trốn anh, ba chữ " không thích hợp" là một lời giải thích qua loa và đó không phải là tác phong của anh.

" Sao rồi? Cậu tính sao ?" Nhan Lập Khải cười vô cùng tà ác.

Diêm Trọng Uy hận không thể đánh mấy cái vào khuôn mặt tươi cười đáng ghét kia:" Vì một hộp đồng mà cậu cũng không để ý đến em trai của mình

sao?"

Nhan Lập Khải nhún nhún vai:" cười một người phụ nữ không thương nó, đối với nó có gì là tốt chứ?"

" Lấy ra" Nhận lấy hộp đồng, Diêm Trọng Uy không tiếp tục tính toán mà ngay lập tức kí một chữ kí rồng bay phượng múa vào đó.

Nhan Lập Khải vô cùng đắc ý đứng một bên, vì mưu kế của mình thành công mà vô cùng cao hứng.

" Nói nhanh lên". Bỏ bút xuống, Diêm Trọng Uy thúc giục

" Mấy ngày trước tớ nhìn thấy Lí Nguyên Du cùng Đinh Vũ Thiến ở trong quán cà phê nói chuyện"

Nguyên Du cùng Vũ Thiến

Nghe thấy tên của 2 người phụ nữ có quan hệ mật thiết với mình Diêm Trọng Uy không nhận được nhủ mày.

" Sau đó thì sao?" Anh lại hỏi

" Như vậy thôi"

" Như vậy thôi?"

Anh dùng một hộp đồng chỉ để đổi lấy câu này?

" Nhan , Lập, Khải" Diêm Trọng Uy vô cùng tức giận hét lên

Nhan Lập Khải chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng mất bình tĩnh của cậu ta như thế tự nhiên phải biết mà nói tiếp:" Nguyên Du cô ấy khóc như mưa, sau đó Vũ Thiến đột nhiên quyết định cùng Dật Khải kết hôn, cậu nói là tại sao?"

Diêm Trọng Uy đột nhiên hiểu

Chắc chắn Lí Nguyên Du ở trước mặt cô nói bấy bọ gì đó mới khiến cô ấy thay đổi như vậy

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt khiến người ta phát điên của Nhan Lập Khải, anh tức giận nói:" Cậu rốt cuộc nghe được cái gì?"

" Ai, ngồi xa như vậy, tớ cái gì cũng không nghe được rõ ràng lắm, chỉ là....." Nhan Lập Khải cố ý dừng lại, ai bảo anh ta kí một hộp đồng mà cũng không cam tâm tìn nguyện

" Có chuyện gì, nói mau!" Anh đã mất hết kiên nhẫn

" Tớ hình như nghe được hai chữ mang thai"

Mang thai?

Diêm Trọng Uy ngây ngẩn cả người

" Tớ chỉ biết có vậy, những chuyện khác thì phải do cậu thôi" không đợi Diêm Trọng Uy nói Nhan Lập Khải cầm hộp đồng hướng phía cửa đi.

Đi tới cửa, Nhan Lập Khải đột nhiên phát hiện cái gì nhanh chóng xoay người lại:" Tớ quên mất, kiếm của cậu khá nhiều tiền mà quên nói tiếng cảm ơn"

Anh ta sợ Diêm Trọng Uy còn chưa đủ giận, anh ta lắc lư hộp đồng trong tay:" đa tạ, người anh em tốt của ta"

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

"Cô dâu dựa sát bên cạnh chú rể một chút, chú rể đặt tay ở ngay hông cô dâu đi ". Thợ chụp hình yêu cầu hai người đổi tư thế, không ngừng yêu cầu cô dâu, chú rể có những động tác thân mật.

Cho dù cả người không được tự nhiên, nhưng Đinh Vũ Thiến cố gắng phối hợp với những gì thợ chụp hình yêu cầu, cố gắng trước ống kính bày ra tư thế xinh đẹp nhất, nở ra nụ cười vô cùng xinh đẹp.

Chỉ tiếc là cho dù cô cố gắng đến mấy cũng không thành công.

Ở trong ngực Nhan Dật Khải, cô hoàn toàn không thể thả lỏng, chẳng những cả người cứng như một khúc gỗ, ngay cả nụ cười cũng không được tự nhiên, hơn nữa khi thợ chụp hình yêu cầu 2 người miệng đối miệng cho thân thiết, thì cô suyt chút nữa dùng tay đánh vào khuôn mặt của anh ta không muốn Nhan Dật Khải tiếp cận.

"Chị cả, lại uống nước đi"

Khi thợ chụp hình tuyên bố nghỉ ngơi ít phút, người hỗ trợ trong việc chụp hình là Đinh Vũ Như vội vàng đưa chai nước suối, tỉ mỉ thay Đinh Vũ Thiên lau đi mồ hôi trên trán. "Tiểu Như, em vất vả rồi". Nhìn em gái bận rộn, trong lòng cô tràn đầy cảm kích.

"Không đâu, chị quên là từ nhỏ em rất thích xem cô dâu, chú rể chụp hình rồi sao?" Đinh Vũ Như thay cô sửa sang lại lần váy áo cưới." Khó có thể đến gần xem cô dâu chú rể như hôm nay, hơn nữa chị cả và anh rể đều vô cùng đẹp, tựa như đôi kim đồng ngọc nữ, nhìn anh chị chụp hình quả thật vô cùng hạnh phúc".

Hạnh phúc?

Cô hạnh phúc sao?

Nhìn trên mặt em gái tràn ngập sự yêu thích cùng ngưỡng mộ, trong lòng cô có một chút khổ sở.

Đáp án đương nhiên là không, khi nghe tin Lí Nguyên Du mang thai, hạnh phúc của cô theo đó mà bay đi rồi.

Ngày hôm ấy, cô hoảng hốt rời khỏi quán cà phê, đi ngoài đường như người mất hồn, cô hoàn toàn không biết mình làm cách nào có thể về công ty được nữa.

Do mất máu, buồn phiền, cùng đau khổ, ngay lúc cô yếu ớt nhất, Nhan Dật Khải đột nhiên xuất hiện ở phòng làm việc của cô, bày tỏ thành ý muốn kết hôn.

Hoa tươi xinh đẹp, lời nói ngọt ngào, cùng với lời thề thốt chân thành, không thể nghi ngờ ngay lúc ấy cô cần một người an ủi.

Giống một người sắp chết đuối vớ lấy được một chiếc bè gỗ, cô không cần do dự mà đáp ứng lời cầu hôn của Nhan Dật Khải.

Nhưng mấy ngày sau khi tỉnh táo lại, cô phát hiện mình đã quyết định quá vội vàng, đến bây giờ cô còn chưa chấp nhận được những hành động thân mật của Nhan Dật Khải thì làm sao có thể trở thành cô dâu của anh ta được?

Vì thế, cô hoảng hốt.

Bây giờ thì không thể làm gì được nữa, thiệp mời đã gửi, ảnh cưới đã chụp được một nửa, cô còn cơ hội đổi ý nữa sao?

"Tiểu Như, còn nước không? Anh cũng khát nước". Lúc này Nhan Dật Khải tiến đến, hướng về phía Đinh Vũ Như cười không ngừng.

"Có, có". Đinh Vũ Như vội vàng móc từ trong túi ra một bình nước suối đưa cho anh ta.

"Cảm ơn em, em thật sự rất chu đáo". Anh ta một mặt uống nước, một mặt khen ngợi." Không biết sau này ai có phúc mới lấy được em, một cô gái dịu dàng đảm đang".

Anh ta am hiểu nhất là nói những lời đường mật khiến phụ nữ phát cuồng.

"Đâu, đâu có". Khi thấy ánh nhìn soi mói của anh ta, Đinh Vũ Như đỏ mặt đến tận mang tai, cúi đầu tiếp tục sửa sang lại lần váy áo cưới cho Đinh Vũ Thiên, tránh ánh mắt phóng điện của anh ta.

"Nói chung là anh đã không có cơ hội". Đinh Vũ Thiên nhún mày, trách anh ta." Không phải là anh muốn đi rửa tay sao, sao vẫn còn ở đây? Đi nhanh lên một chút, đừng để mọi người phải chờ anh?"

"Ừ, anh sẽ đi ngay bây giờ, anh sẽ đi ngay bây giờ".

Nhan Dật Khải có chút oán giận.

Haizz, tại sao vợ anh không một chút nào dịu dàng vậy? Vì sao luôn luôn lạnh lùng như vậy?

Anh ta lén nhìn về phía Đinh Vũ Như một cái, mới xoay người đi về phía phòng rửa tay.

Nhìn chằm chằm bóng lưng rời đi, Đinh Vũ Thiên không khỏi rên lên một tiếng.

Thật ra cô không phải là ghen, cô chính là vô cùng ghét người đàn ông nói những lời ngon tiếng ngọt như vậy, trực giác cho cô biết anh ta là một người đàn ông vô cùng đáng ghét.

cô thích một người đàn ông trầm ổn, như là.... ..

Nghĩ tới đây, cô không khỏi chán nản, không nhận được mà thờ dài.

" Cô đâu mới có chuyện gì mà thờ dài vậy?"

Bên tai cô vang lên một giọng nói vô cùng quen thuộc, khiến cho tim cô không khỏi run lên.

Đây là.... ..

Cô xoay người lại, Diêm Trọng Uy đứng ở phía sau với khuôn mặt ai oán nhìn cô.

" Là anh". Con mắt cô mở thật to.

Ở trong thư không phải cô đã nói hết rồi sao? Anh ta còn tới đây làm gì?

" Xin hỏi anh là?" Đinh Vũ Như tò mò quay đầu lại, bởi vì cô thấy đáng vẻ kinh ngạc của chị gái. Về chuyện Diêm Trọng Uy, cô chưa bao giờ nói cho người nhà nghe, cho nên Đinh Vũ Như không biết người đàn ông có gương mặt lạnh lùng này, chỉ có thể nghĩ chắc anh ta là người quen cũ của chị mình.

" Anh là anh rể tương lai của em". Diêm Trọng Uy nổi giận nói

Chẳng lẽ anh không thể tức giận sao? Đinh Vũ Thiên không nói lời nào liền bỏ chạy , hơn nữa lại còn lấy một người khác , thật là khiến anh tức giận.

" Anh, anh rể?" Đinh Vũ Như ngạc nhiên

Cô không phải có một anh rể rồi sao? Người này là.... ..

" Em đừng nghe anh ta nói bậy!" nghe thấy anh tự động giới thiệu mình, đinh Vũ Thiên vô cùng hoảng sợ liền nói để chặn ngay lời anh ta định nói:" Anh tới đây làm gì? Tôi không phải là đã nói rõ ràng mọi chuyện rồi sao?"

" Có thể hay không cho chúng ta nói chuyện riêng một chút". Diêm Trọng Uy nói Đinh Vũ Như gạt đầu một cái, mong muốn cô rời xuống để hai người nói chuyện riêng.

Đinh Vũ Như vội nuốt nước miếng, vội vàng quay lại nhìn Đinh Vũ Thiên một cái, muốn xác định xem Đinh Vũ Thiên có đồng ý hay không cùng người đàn ông chạy đến tự nhận " anh rể" đơn độc nói chuyện.

" Không sao, em đến chỗ thợ chụp ảnh chờ chị, chị một lát nữa sẽ qua". Đinh vũ Thiên vỗ vỗ bàn tay của em gái, quyết định cùng anh ta nói rõ ràng, để anh ta dẹp tan ý niệm này trong đầu.

Đinh Vũ Như ngoan ngoãn gật đầu, mang theo nhiều lo lắng rời đi.

Đợi em gái đi xa, Đinh Vũ Thiên lập tức hỏi:" Anh tới đây làm gì?"

Đinh Vũ Thiên miễn cưỡng mình phải bình tĩnh đối mặt với anh.

Cô quyết định gửi thư để nói cho anh biết quyết định của mình, vì cô sợ khi đối mặt với anh sẽ mất khống chế, về mặt sẽ tiết lộ ra cho anh biết.

Chẳng qua là mấy ngày sau, cô tỉnh táo lại khôi phục sự tự chủ của mình

" Anh tới để lấy lại một thứ".

Anh bước lại phía cô, chỉ chừa một khoảng cách nhỏ cho 2 người.

" Anh Diêm, mời anh nói rõ".. Cô nhú mày, cho rằng anh tới đây để tính nợ cũ." Tôi đã dùng thân thể của mình chuộc tội rồi, đã sớm không còn nợ nần gì với anh, xin anh đừng dùng lí do này làm phiền tôi".

Anh chậm chậm nói:" Em nợ tôi một lời giải thích".

" Giải thích". Là cô hiểu lắm sao?

" Cái gì gọi là chúng ta không hợp?" anh sừng mặt lên

Thì ra là.... ..

Anh thật sự tới tìm cô tính sổ, lại chỉ vì một lí do chia tay

" Vì vậy.... .." nếu anh ta muốn cô giải thích, cô liền giải thích cho anh ta nghe:" tôi cho là chúng ta không có tình cảm với nhau, "

"Không có tình cảm?" giọng nói của anh đầy châm chọc:" anh không thích Lí Nguyên Du, em cũng không thích Nhan Dật Khải, vì vậy chúng ta không cần chịu trách nhiệm".

" làm sao anh có thể nói như vậy?" nhớ tới Lí Nguyên Du đang mang thai, cô không khỏi tức giận:" Anh cùng Lí Nguyên Du cái đó, cái đó vậy mà nói không chịu trách nhiệm".

Anh cũng không chịu yếu thế mà nói lại:" Tôi và em cũng cái đó, cái đó , vậy tại sao em không muốn tôi chịu trách nhiệm?"

" Tôi nói không phải cái đó"

" Vậy em nói cái nào?"

" Tôi là nói....." cô cẩn thận tìm từ ngữ thích hợp để tránh tiết lộ bí mật Lí Nguyên Du mang thai , cô đã quyết định giúp cô ấy rồi vì vậy cô phải giữ bí mật".

" Tóm lại là cô ấy rất thích anh, cũng cần anh , anh không thể bỏ cô ấy, nếu không lương tâm tôi vô cùng áy náy".

" Em nói là chuyện cô ta mang thai ?" anh mới thẳng vào trọng tâm của chuyện.

" Anh biết rồi?" Cô kinh ngạc nhìn anh.

Diêm Trọng Uy xác nhận suy đoán của mình, Lí Nguyên Du bịa đặt chuyện mang thai để li gián tình cảm của anh và cô.

" Làm gì có chuyện đó". Anh khinh thường mỉa mai:" Cho đến bây giờ ta còn chưa chạm vào cô ta, thì làm sao cô ta có thai? Nếu như cô ta thất sự mang thai, thì đứa trẻ đó cũng không phải của ta".

Cái gì? Anh ta không chạm vào cô ấy?

Cô ngẩn người.

" Thế nào? Không tin?"

Chẳng lẽ cô hi vọng anh và người con gái khác có quan hệ?

" Tôi.... ..". Cô không nói nên lời

Để biết Lí Nguyên Du có mang thai hay không là chuyện vô cùng đơn giản, đi siêu âm là có thể biết liền, huống chi muốn biết đứa bé đó có phải còn anh không lại càng đơn giản đi xét nghiệm ADN là biết ngay lập tức, cô biết chắc anh sẽ không nói dối cô, nhưng mà cô vô cùng kinh ngạc

Ngày hôm ấy ở quán cafe, Lí Nguyên Du khóc vô cùng đau đớn, chẳng lẽ là giả?

Đến bây giờ cô thật sự không dám tin

Chẳng lẽ cô quá ngốc nghếch, ngốc nghếch đến nỗi bị lừa mà còn che giấu giúp người ta?

" Em vô cùng ngốc nghếch!" Anh thật sự có chút tức giận:" Mục đích của cô ta vô cùng đơn giản chính là muốn em chủ động rời khỏi anh, mà em vô cùng ngu ngốc lại đi tin lời cô ta nói.... .. Chuyện quan trọng như vậy tại sao em không hỏi anh?"

" Tôi....." cô ấp úng không nói thành lời.

Từ trước đến giờ cô đều đặt công việc lên hàng đầu, đối với chuyện tình cảm cô thật sự không hiểu biết nhiều, biết được tin Lí Nguyên Du mang thai thì cô chỉ nghĩ phải tránh xa anh, vì cô không muốn trở thành kẻ thứ 3 phá hoại hạnh phúc ,tình cảm của người khác.

" Cô ấy, cô ấy là bạn gái anh, tôi làm sao biết được các người.... .. Không , không có.... ..". Qua một lúc lâu cô mới có thể nói ra, gương mặt cô bây giờ hồng như trái hồng.

Hai người chỉ mới gặp mặt mà anh cũng có thể cùng cô lên giường, huống chi Lí Nguyên Du là bạn gái chính thức của anh, người nào có thể cho rằng họ " trong sạch" khi hai người ở chung một chỗ chứ, cô căn bản là không nghĩ tới khả năng này.

" Em cùng Nhan Dật Khải sắp kết hôn, tại sao cũn không có, không có.... ..". Anh học cách nói chuyện của cô để chế nhạo cô

" Chuyện này, làm sao có thể nói như vậy". Cô căn môi

Cô không thích Nhan Dật Khải nên cố ý giữ một khoảng cách với anh ta, mà Lí Nguyên Du với anh thì khác, cô ta muốn gần anh còn không kịp nữa là làm sao có thể tránh xa anh.

" Tại sao không thể?" Anh cười nhạt:" Em cho rằng anh là một người đàn ông tùy tiện như vậy sao? Ai ai cũng có thể lên giường? Với lại cũng không phải có người phụ nữ nào cũng có thể làm cho anh không kìm nén được"

Những lời nói này rõ ràng nói cô có một địa vị vô cùng quan trọng

Trong lòng cô vô cùng cảm động và vui sướng

" Anh đã nói hết rồi, bây giờ em còn muốn gả cho Nhan Dật Khải sao?" anh đem tay cô nắm lấy, nghiêm túc hỏi cô

Cô giống như bị dội một chậu nước lạnh, đột nhiên tỉnh táo lại

Bây giờ là giai đoạn cuối cùng cô chỉ còn một công đoạn cuối cùng là xong, cô làm sao có thể nói không với Nhan Dật Khải đây?

Lúc này nói không với anh ta, chẳng những làm anh ta khó chịu mà còn đã thương lòng tự trọng của anh ta, vị hôn phu của cô mặc dù đào hoa nhưng không phải là một tên không có đầu óc, cô thật sự không đành lòng làm tổn thương anh.

" Chưa vào lễ đường thì không được coi là trễ, em bây giờ nói vẫn còn kịp". Diêm Trọng Uy giống như nhìn thấu tâm tư của cô, vì vậy mở miệng khuyên cô:" Biết rõ mình sẽ không có hạnh phúc , sao lại ép mình đi vào ngõ cụt? Nếu như em thật lòng có lỗi, vậy nên nói rõ ràng với Nhan Dật Khải, không thể để anh ta cưới một người phụ nữ không yêu mình về nhà, nếu không nói rõ chẳng những em tự hại mình cũng hại anh ta cả đời."

Lời nói này giống như suy nghĩ trong lòng cô, chỉ là cô không dũng cảm để nói ra.

" Không cần lo lắng, anh sẽ ở bên em , cùng em đối mặt vấn đề này". Anh hi vọng người phụ nữ mình yêu có thể dũng cảm giải trừ hôn ước, với một cuộc hôn nhân trời buộc này.

Một lát sau, cô gật đầu đồng ý

Suýt chút nữa hạnh phúc của cô đã biến mất, lần này cô tuyệt đối không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

" Trọng Uy, sao cậu lại ở đây?" Khi Nhan Dật Khải đi rửa tay xong đi về thì thấy Diêm Trọng Uy, không khỏi thấy vô cùng kinh ngạc:" Chẳng lẽ cậu cùng Nguyên Du cũng tới đây chụp ảnh cưới?"

Sau một lúc, Nhan Dật Khải tự cho là mình đã biết, cười nói

" Cái này,... .." Chuẩn bị nói ra sự thật, nhìn thấy nụ cười trên mặt nguời bạn này anh cảm thấy có chút khó khăn:" Khụ, khụ.... Tôi tới là có chuyện quan trọng muốn nói với cậu"

Anh dùng lực điều chỉnh giọng nói.

" Có chuyện gì mà gấp gáp như vậy, có thể nói từ từ mà. Tớ cùng tiểu Thiên đang chụp hình".

Để tránh cho anh ta bị kích quá lớn, Diêm Trọng Uy cùng Đinh Vũ Thiên đứng cách nhau một khoảng cách, cho nên anh ta không cảm thấy có gì bất thường.

" Là như vậy". Diêm trọng Uy định một lời nói hết:" Tôi cùng Vũ Thiên yêu nhau, chúng tôi chỉ hận là mình gặp nhau quá trễ, hi vọng cậu giải trừ hôn ước, thành toàn cho chúng tôi".

Lời nói này giống như sét đánh giữa trời quang, khiến Nhan Dật Khải vô cùng sửng sốt.

Vị hôn phu của anh lúc nào thì học anh lăng nhăng rồi?

" Rất xin lỗi cậu đến lúc gần kết hôn tôi mới nói cho cậu biết chuyện này". Mặc dù biết mình vô lý nhưng mà giọng nói vẫn chứa sự bá đạo:" tôi đã nói cho cậu biết rồi, bất luận cậu có đồng ý hay không cùng Vũ Thiên chia tay, tôi đều muốn cô ấy, sau này có muốn làm bạn với tôi không thì tự cậu quyết định".

Anh còn có thể quyết định sao?

Nhan Dật Khải không nhịn được cười khổ.

Anh hết sức hiểu rõ cá tính của Diêm Trọng Uy, cậu ta đã coi trọng thứ gì thì không dễ dàng buông tay, huống chi vị hôn thê của anh nhìn anh ta đắm

đuổi, trong mắt không hề có anh, có đồng ý hay không cũng chỉ là một câu nói, làm sao có thể thay đổi sự thật trước mắt này.

"Hai người hạnh phúc là được rồi, tôi làm sao không thể không đồng ý?" Nếu cùng Đình Vũ Thiên chia tay là điều hiển nhiên, anh dứt khoát làm như vậy, nếu đối với cô không hịu buông tay, chỉ làm người khác cảm thấy anh đáng khinh." Thua cậu tớ tâm phục khẩu phục, chỉ cần cô ấy vui vẻ là được rồi, tớ không có gì để nói".

"Dật Khai, anh...." nghe Nhan Dật Khai đáp ứng chia tay, trong lòng cô vô đan xem cảm kích cùng áy náy." Tôi thật sự xin lỗi"

"Ngần lần đừng nói như vậy". Nhan Dật Khai thờ dài:" tôi biết rõ tôi luôn kém cỏi nên lúc nào cũng khiến em muốn chia tay với tôi, nguoeif nên nói xin lỗi là tôi mới phải".

Anh dịu dàng cười:" các cậu đi đi, tớ muốn yên tĩnh một chút"

Diêm Trọng Uy tưởng rằng Nhan Dật Khai là một người vô cùng coi trọng danh dự sẽ cùng anh xung đột, không nghĩ tới mọi chuyện vô cùng thuận lợi, không nói đến lời thứ 2 Nhan Dật Khai tự động từ bỏ, khiến anh cảm thấy kinh ngạc cùng không hiểu

Nhưng mà anh không nghĩ lâu, bây giờ anh chỉ muốn tìm một chỗ để được ở cùng cô mà thôi.

Nhìn hai người tình cảm ôm nhau rời đi, Nhan Dật Khai không khỏi nhỏ giọng than nhẹ, vẻ mặt đẹp trai có vẻ u buồn khiến người ngoài nhìn đau lòng

"Thật xin lỗi" đứng một bên Đình Vũ Như lúng túng, chỉ có thể thay chị xin lỗi anh

Mặc dù trong tâm cô luôn hi vọng chị có được hạnh phúc, nhưng mà lại tổn thương đến anh rề cũ.

Từ trước đến giờ cô luôn hi vọng thế giới được hòa bình, nhìn thấy kết quả như vậy thì cô cảm thấy vô cùng buồn

"Em không cần thương hại tôi". Anh cười khổ nói

"Nếu vậy, tôi đi trước, anh bảo trọng". Chị cũng đã đi, cô không có lí do gì ở đây nữa

"Không, em đừng đi". Anh đột nhiên cầm bàn tay nhỏ bé của cô:" Ở đây với anh một chút được không? Anh hiện tại thấy vô cùng trống rỗng, em có đồng ý ngồi lại nghe anh nói?"

Ánh mắt của anh ta bắt đầu phóng điện với Đình vũ Như

"Anh...."

Cô vô cùng kinh ngạc, ngượng ngùng hất tay anh ta ra

Thật ra thì trong lòng Nhan Dật Khai đã có chủ ý rồi, nhận ra Đình Vũ Như là một người hiền lành mềm mại đáng yêu

Con người hiền lành Đình Vũ Như dễ dàng theo đuổi hơn cô chị, nhưng mà bây giờ đã quá trễ, không biết anh có thay đổi được gì không?

Đình Vũ Thiên là một củ khoai lang nóng bỏng tay, bây giờ đã có người giữ lấy anh tuyệt đối phải tận dụng cơ hội này.

Sắc lang

Thợ chụp ảnh ngơ ngác nhìn một cảnh trước mắt, cho đến khi máy chụp hình trong tay rớt xuống mới tỉnh lại.

Cô dâu cùng người đàn ông khác chạy trốn, chú rể ở lại quyến rũ cô em vợ.

Thế giới này quả nhiên nhiều chuyện lạ vô cùng!

Thay bộ đồ cưới nặng trĩu, Đình Vũ Thiên cùng với Diêm Trọng Uy đến núi Dương Minh.

Lần này thăm lại nơi cũ, tâm trạng hoàn toàn trái ngược, buồn phiền đã cách xa cô, thay vào đó là niềm hạnh phúc dạt dào.

"Ngày đó, em té ở chỗ này". Đi đến nơi cô bị trượt chân, anh đột nhiên dừng bước.

"Còn không phải do anh làm hại". Cô chu miệng lên:" Không phải do anh từ đâu chạy tới hù dọa em"

"Chẳng lẽ em cho rằng tình cờ?"

"Chẳng lẽ...." . Nhìn nụ cười xấu xa của anh, cô nhất thời hiểu rõ: "Anh theo dõi em?"

"Sao lại ngạc nhiên như vậy, anh chỉ muốn thấy em thôi". Anh nhún nhún vai:" Ngoài em ra còn ai có thể hấp dẫn anh, khiến anh bỏ hết một đồng công việc chạy lên núi tìm em".

" Em hấp dẫn anh ở điểm nào? Là cặp mắt kính này ư?"

Cô trong lòng vui mừng nhưng cố ý chỉ cặp mắt kiếng của mình.

Trừ cặp mắt kiếng này ra, cô chẳng biết mình hấp dẫn anh ở điểm nào cả?

" Quả thật mắt kiếng của em hấp dẫn anh". Hình dáng cô đeo mắt kính che khuất nửa khuôn mặt, không muốn người ta chú ý cũng khó. " Sau khi chúng ta xuống núi, chúng ta đi mua kính áp trong được không?" chuyện này anh đã nghĩ thật lâu, cho tới lúc này mới có thể nói ra.

Trời, cái người đàn ông bá đạo này có thói quen lúc nào cũng muốn chi phối cuộc sống của cô.

Cô cảnh giác nhìn chằm chằm anh

" Anh không hi vọng em mang mắt kính mà hãy mang kính áp trong" .anh không thêm đề ý, vẫn cười híp mắt nói ra suy nghĩ của mình.

" Tại sao? Anh chê em xấu xí?" cô nghĩ tới vấn đề nhạy cảm này

" Tất nhiên là không". Cô xinh đẹp như vậy, dù mang cái gì cũng đều đẹp, anh không muốn cô dùng cái kính xấu xí ấy để che khuất khuôn mặt của mình, " chỉ là..... .."

" Chỉ là cái gì?"

" Chỉ là anh lo lắng em sẽ nhận sai chồng mình, đừng người đàn ông khác".

Chỉ cần gỡ mắt kiếng ra mọi thứ co đều nhìn không rõ, cho nên anh phải đề phòng cô nhìn nhầm người đàn ông khác, đây là khả năng hoàn toàn có thể xảy ra.

" Anh"

Cái này là được chiếm được tiện nghi mà còn khoe mẽ.

Cô tức giận đánh vào lồng ngực anh

" Chẳng lẽ em không muốn lúc nào cũng có thể nhìn anh rõ ràng sao?"

" Em xem anh làm gì?" mặc dù cô rất muốn biết lúc bọn họ kích tình anh sẽ có vẻ mặt gì, nhưng đánh chết cô cũng không chịu thừa nhận.

" Bởi vì anh là người đàn ông sẽ đi cùng em đến hết đời nha". Không biết gần đây anh uống lộn thuốc gì mà nói lời nào cũng vô cùng buồn nôn.

Cả đời

" cả đời" nghe thật uất ức mà

" Anh sợ em nhận lầm người?" cô không nhận được che miệng cười một tiếng, : " anh yên tâm, cho dù anh có hóa thành tro bụi em cũng nhận ra được".

" Em lợi hại vậy sao?" anh mỉm cười nhìn cô.

" Tất nhiên rồi". Cô khoác cánh tay anh nở một nụ cười vô cùng hạnh phúc:" bởi vì em là người phụ nữ sẽ đi cùng anh đến hết cuộc đời mà".

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Câu Được Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.